

6/2008

ISSN 1802-4327

www.milujte.se

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15, 12

**Je-li Bůh s námi,
kdo proti nám?**

Řím 8,31

Obsah: šesté číslo

- 3 Milujte se navzájem...
- 4 Budme svědky
- 7 Dobro a zlo
- 8 Anneliese Michel, posedlá světice?
- 14 Duchovní závěť Anneliese
- 15 Výzva P. Ernsta Alta
- 18 Zlo musí ve jménu Ježíše Krista odejít!
- 22 Neprosme jen o maličkosti
- 24 Krása spasí svět
- 26 Závist – nejhoupější hřích
- 29 Hledám Tvé srdce, neodmítej mě!
- 31 Čím jsou pro vás soukromá zjevení?
- 32 Evangelium – radostná zpráva
- 33 Pole a křesťané mezi dunami
- 37 A.M.I.M.S. – tiskový apoštolát FATYMu
- 38 Kterak příliš nemalomyslně...
- 39 Jak se schylovalo k mému pohřbu
- 41 Exercicie? Kdy? Jedu!
- 43 Jsme moc rádi, že ji máme...
- 44 Antikoncepce z pohledu lékaře
- 47 Na křižovatce poutních cest
- 50 Falešné ohledy na druhé
- 53 Každý den je šance konat pokrok v lásce
- 55 Myslela jsem si, že jsem moc tlustá
- 56 Ježíš zvítězil v mé duši
- 58 Bůh miluje i homosexuály
- 60 Společenství čistých srdcí
- 61 Dar umění
- 62 Televize, ve které si divák musí vybírat
- 63 Milujte se! jako dobrodružství s Bohem

Milovaní čtenáři!

Dostává se vám do rukou již šesté vydání časopisu *Milujte se!* Jaké je jeho hlavní téma? Při zběžném prolistování by se mohl někdo domnívat, že je to Zlý duch. To by byl ale velký omyl.

Ano, i když se na něj v dnešní době pozapomíná a někteří v něj ani nevěří, Zlý duch opravdu existuje, působí a především škodí. Ale tak významný není, aby byl hlavním tématem časopisu *Milujte se!* A tak těžiště tohoto vydání není on, ale Boží moc, která je silnější než jakékoliv zlo. Jak zdůrazňuje exorcista P. Pavel Havlát OM, se kterým vám přinášíme rozhovor: „Zlo musí ve jménu Ježíše Krista odejít!“ S plným důrazem to říká nejenom na základě své víry, ale také na základě osobní zkušenosti se zlými duchy a s mocí Pána Ježíše. A dodává, že je „součástí radostné zprávy evangelia, že zlo musí před Božím Synem, před Boží láskou odejít, vyklidit pole a dát místo Duchu Svatému“.

Těm, kteří si časopis *Milujte se!* objednali, zasíláme jako přílohu jeden kus DVD s několika hodinami videomateriálů. Bude užitečné pro získání hlubšího vhledu do problematiky, o které se v tomto čísle hovoří. DVD doplňuje výklad, který je obsažen v článkách o exorcismu Anneliese Michel a v rozhovoru s exorcistou P. Pavlem Havlátem OM. Rádi tyto videomateriály na požádání zašleme i ostatním, kteří časopis *Milujte se!* neodeberají, ale po jeho přečtení o DVD projeví zájem. I když se jedná o studijní materiály, věřím, že vás hluboce zaujmou. Tak jako časopis *Milujte se!* je i DVD zasíláno zdarma. Děkujeme však předem za každý váš příspěvek na vydávání časopisu. Jiné zdroje než dary těch, kterým na časopisu záleží, nemáme.

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 1683820001/5500, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
6/2008, II. ročník, vydáno 4. srpna 2008

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č.j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Šéfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D.

Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazykové korektury: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 1683820001/5500, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání darek lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Milujte se navzájem, *jak jsem já miloval vás...*

foto: Flickr

Tato slova byla vyslovena před téměř dvěma tisíci lety, ale obrovské množství lidí na celém světě je dodnes čte, promýšlí a uvádí do svého života. Tato výzva nese neuvěřitelné plody: životy lidí se proměňují, jsou miliony, a snad miliardy těch, kteří vedeni těmito slovy přinášejí lásku a štěstí jiným a sami se stávají šťastnými. V čem spočívá tajemství těch několika slov?

Tato slova pronesl Ježíš Kristus v předvečer své smrti, v průběhu poslední večeře (srov. Jan 13,34 a 15,12). Nebylo v nich zdánlivě nic nového. Prikázání lásky k bližnímu bylo dáno židovskému národu již Mojžíšem asi dvanáct set let

před Ježíšovým narozením. Apoštolové snad z počátku ani nerozuměli tomu, proč Kristus říká, že je to nové prikázání. Již v následujících dnech ale poznali, v čem tkví tajemství lásky.

Ježíš zemřel na kříži... Co na tom? Umřít může každý, zvláště je-li veden dobrými úmysly a jasnými ideály. Proto se nelze divit, že Ježíšova smrt zpočátku nepřinesla do života apoštolů kromě strachu a pochybností nic nového. Třetí den ale prožili novou skutečnost – setkali se se zmrtvýchvstalým Ježíšem a pochopili, že jeho smrt se lišila od smrti všech ostatních lidí. Že každému, kdo v něho věří, může nejen slíbit, ale opravdu i dát věčný život.

Bylo, a jistě ještě i bude, mnoho těch, kteří věčný život slibují a dávají moudré rady. Kristova rada se ovšem liší od všech ostatních, a to tím, že od nás žádá na první pohled nemožné. On však osobním příkladem dokázal, že to možné je.

To zcela nové, co Ježíš přináší, není výzva ke vzájemné lásce: „Milujte se navzájem!“ Nové je měřítko této lásky: „...jak jsem já miloval vás.“ A on za nás dal svůj život... Kvůli tomuto měřítku je toto prikázání nazváno novým (srov. Jan 13,34). Dokonce ho můžeme označit za převratně nové... Souvisí se základním poznávacím znamením Ježíšových učedníků: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem“ (Jan 13,35).

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■
(redakčně upraveno)

To zcela nové, co Ježíš přináší, není výzva ke vzájemné lásce: „Milujte se navzájem!“ Nové je měřítko této lásky: „...jak jsem já miloval vás.“ A on za nás dal svůj život...

Srov. „Nové prikázání“ (z videocyklu „Na víně s páterem Krátkým“) – www.tv-mis.cz/titul.php?id=36

foto: www.kardinal.cz

Budíme svědky

Otče kardinále, jak znovu vnášet křesťanské hodnoty do naší společnosti?

Na tuto otázku je odpověď zcela jasná a vlastně daná v Církvi: jediné svědectvím – budeme-li svědky. Když se Kristus loučil s apoštoly a posílal je do světa, řekl jim toto jako důležitou zásadu a pravidlo. Čili tady to není otázka diskuse, názoru někoho, ale je to otázka evangelia. Naše společnost je sekularizovaná, to znamená, že je orientovaná na realitu světa okolo nás, na smysly – chci zažít, chci vidět, chci se dotknout... Mládež dnes není spekulativní. Pravda se nehledá tím, že se hloubá, že se filozofuje, ale že se prostě zažije, ohmatá. My musíme dobře vidět znamení času a vydávat svědectví – to je především dobře žít, a teprve pak mluvit. Někdy jsou evangelizátoři, zvláště ti mladší, příliš netrpěliví. Zdá se jim, že to dlouho trvá, ale my nejsme jen nějakí propagátoři, ale lidé, kteří nesou evangelium a kteří mají zároveň povinnost ho žít před Bohem k radosti a na svědectví těm

druhým. Tohle je základní cesta vnášení evangelia do dnešní doby a také cesta, kterou měl Kristus na mysli. Je podobná cestě v době Ježíšově, protože myšlení semitské (židovské) bylo myšlení praktické a konkrétní a ne filozofické, teoretizující.

Vyhlásil jste rok svatého Václava. V čem nám může být svatý Václav zvlášť příkladem?

Je třeba, aby mladí lidé v tomto roce vzali životopis svatého Václava do ruky a konkrétně si ho přečetli. Příkladem nám může být třeba svojí konkrétní praktickou vírou. Když nějaký panovník přijme víru, tak se čeká, že zůstane vládcem, bude rozkazovat a panovat. Svatý Václav ale ve svém životě uskutečňoval větu Kristovu: „Přišel jsem, abych sloužil, a ne abych si dal sloužit.“ Myslím si, že na tomto světci toto září a je patrné. Když navštěvoval hrady šlechticů nebo i svého bratra, šel tam vytvářet společenství a sloužit. Sám se účastnil přípravy na liturgii, např. sháněl víno. Staral se o chudé. V jeho době bylo otroctví a Praha fungo-

vala jako velké tržiště s otroky. Svatý Václav ve své lásce k bližnímu řešil i toto a vykupoval a osvobozoval lidi z otroctví. Snažil se odstraňovat vzájemnou nenávisť a krevní mstu mezi lidmi, mezi šlechtici. Dále bych zmínil právo azylu – když někdo utekl do chrámu, byl chráněn. Vždyť on sám utíkal do chrámu, když byl napaden v Boleslavi. Může nám tedy být příkladem v tom, že nežil pro sebe, že nežil svou slávu jako kníže, ale žil pro druhé a druhým sloužil.

Nejsme jen nějakí propagátoři, ale lidé, kteří nesou evangelium a kteří mají zároveň povinnost ho žít před Bohem k radosti...

V liturgii je čtení z Písma, a to čtení nás oslovuje, je aktuální. Není to tak, že nalistuji libovolnou stránku...

Co vám v poslední době udělalo radost?

V nedávné době mi udělala radost pouť na Svatou Horu za kněžská povolání. Po bohoslužbě tam bohoslovci prezentovali svůj život a život v semináři. Vystoupil tam také jeden konvertita, který s velkou samozřejmostí a lehkostí vyprávěl, jak našel svoje povolání. Ani jeho rodiče, ani jeho babička nebyli pokřtěni nebo věřící. S úsměvem říkal: „Já jsem svoje povolání získal na základě četby Káji Maříka. Chtěl jsem být jako on. Protože chodil do kostela a na pouti, tak jsem taky začal. Tam jsem začal chápat.“ To byla taková hezká epizodka. Celkově jsem byl také spokojen a byl jsem na bohoslovce hrdý, protože představili život v semináři a život svůj opravdu zralým způsobem. Bylo vidět, že reprezentují diecézi i seminář velmi dobře.

Jaká myšlenka vás v poslední době oslovuje?

Žiji dost intenzivně s Církví, s liturgickým životem. V liturgii je čtení z Písma, a to čtení nás oslovuje, je aktuální. Není

to tak, že nalistuji libovolnou stránku, ale výběr čtení je tematický k určité době, k situaci. To mi pomáhá aktuálně žít, zvláště v takové privilegované době, jako je doba velikonoční, kdy se čtou úryvky ze svatého. Jana. To je pro mě vždycky velká radost. A když sloužím bohoslužbu, dávám tu radost dál.

Co byste chtěl mládeži zvláště připomenout?

Chtěl bych jim připomenout, aby s tím, co je v titulu tohoto časopisu *Milujte se!*, udělali praktickou a konkrétní zkušenost. Aby si uvědomili, že láska dává člověku vzlet. To znamená, že člověk nemá být uzavřený do svých zájmů, do svých starostí, nemá být sobecky orientován na to, co chce, ale má podle evangelia zapomenout na sebe a být pro toho druhého. Pokud se o to člověk pokusí, zjistí, že ho to naplňuje, že má radost z dobra, které vykonal, že se druhý usměje a je šťastný. V tom je ale potřeba se formovat, vychovávat a dělat zpočátku třeba jen malé kroky. Kdo zůstává v sobě, zakrňuje. Člověk je totiž tvor společenský, to říkali už staří řečtí filozofové před třemi tisíci lety jako velkou zkušenost. Není dobré, když žije v sobě a pro sebe. Plně je člověk člověkem, když znásobuje své síly a svou mohutnost, jestliže jde ven a žije s druhými. Je stvořen k obrazu Božímu a obraz Boha je obraz společenský. Je nutné rozvíjet společenství, a to ne na vlastní pěst a pro svůj užitek, ale abych druhým udělal radost a sám z toho byl pak šťastný. Já jsem pro ty druhé a já z toho získávám, protože z toho mám

Přílba svatého Václava

Když člověk žije pro druhé, tak najednou vidí, že ti druzí se rozvíjejí, že jsou krásnější.

radost. Jako když někdo pěstuje zahrádku. Svítí sluníčko, prší, on zaseje a pozoruje, jak semínka klíčí, rostou, kvetou. Když člověk žije pro druhé, tak najednou vidí, že ti druzí se rozvíjejí, že jsou krásnější, že mají radost, a toto naplňuje smysl člověka. >

Radslav se kofí svatému Václavovi během souboje, ke kterému ho svatý Václav vyzval, aby zabránil krveprolití armád.

foto: national-geographic.cz

Dárek k narozeninám – vyhlídkový let nad Prahou a středními Čechami

Do dneška děkuji rodičům, že mě vedli k oběti, zodpovědnosti, povinnosti a samozřejmě to všechno spojovali s vírou.

Jak bychom my věřící mohli podpořit vaši službu?

To je velmi závažná otázka, protože nejde jen o to, co můžete udělat, ale jde o zásadní otázku, o charakter křesťanství dnes. Naše víra není jen záležitost individuální, jednotlivě každého z nás, ale království Boží je společná záležitost. Kristus nepřišel, aby několika málo filozofům svěřil nějaké učení, ale přišel především proto, aby vytvořil společenství. Proto vyvolil dvanáct apoštolů – číslo dvanáct je u židů číslo společenství. Takže dnes povinnost biskupa není jen povinností jeho, a ostatní ať se dívají, co dělá. To je povinnost naše. Biskup má ve společenství závažné úkoly, ale spolu jsme zodpovědní. Je tedy nutné si uvědomovat, že vydávat svědectví a žít křesťanství není záležitost jednotlivce, ale všech.

Připravila Petra Vaňková ■

Království Boží je společná záležitost.

Tedy být pro druhé a nebýt pro sebe. To je největší slogan pro dnešní dobu, která je absolutně sobecká. Každý chce vytřískat něco sám pro sebe, pro svoji partaj nebo skupinu. Život pro druhého zachraňuje svět. A k tomu je křesťan stvořen.

Obraz a podobenství Trojice znamená: Trojice jsou tři osoby, z nichž žádná nežije pro sebe. Žijí tři ve společenství, ale jedna pro druhou. Nežijí uzavřeny v sobě jako tři osamělí jedinci, ale žijí jedna v druhé. I člověk je určen žít pro druhého.

Co očekáváte od časopisu pro novou evangelizaci? Jak myslíte, že by mohl účinně pomoci?

Přál bych si, aby nesl myšlenky, o kterých tady spolu hovoříme. A nejen to, ale také že bude prezentovat zkušenosti tohoto způsobu života – že ukáže, jak se to prakticky žije.

Patříte mezi ty, kdo osobně znali Chiaru Lubichovou. V čem vidíte její největší přínos pro Církev a pro lidi dnešní doby?

Usilovala o to, aby život člověka byl plný, aby odpovídal tomu, v co věří, aby mezi vírou a životem nebyl žádný rozdíl, žádná propast. Aby byly v životě určité praktické a konkrétní priority a o těch jsem už hovořil.

Jaká rozhodující skutečnost ovlivnila váš život v mládí?

Narodil jsem se v tradiční venkovské rodině, kde mi byla předána víra. Hodně mě ovlivnilo to, že jsem byl vedený

k povinnostem. Rodiče dohlíželi na to, abych se neblákal. Musel jsem si plnit povinnosti doma, v hospodářství, ve vesnici. To mě vychovávalo k tomu, že když je nějaký úkol, tak se musí udělat, což ve mně vytvářelo určitou odpovědnost a také mě to vedlo k oběti. Oběť bych asi zařadil na první místo, poněvadž v dnešní době je velice důležitá. Formovala můj život. „Jsme chudí a nemůžeš mít všechno to, co mají druzí,“ říkali naši. Naučil jsem se to přijmout, a když jsem šel do světa, tak se mi tyhle vlastnosti nesmírně hodily. Do dneška děkuji rodičům, že mě takhle vychovali. Že mě vedli k oběti, zodpovědnosti, povinnosti a samozřejmě to všechno spojovali s vírou.

Kardinál Miloslav Vlk během předávání nemocnice v Africe

foto: www.kardinal.cz

Dobro a zlo

čeho je víc?

Při duchovních cvičeních dal exercitátor posluchačům otázku: „Co myslíte, čeho je celkově víc? Dobra nebo zla?“ Současně jim ukázal bílý list formátu A3, na kterém byly dvě plochy černě vyšrafované fixem a zbytek byl bílý. Ty dvě šrafované plochy zaujímaly asi polovinu papíru. S nákresem v ruce řekl: „Tady máte návod: Řekl bych, že poměr dobra a zla ve světě je podobný jako poměr bílé a černé plochy na tomto papíře – bílá plocha na nákrese představuje dobro, černá zlo. Tak jak to odhadujete?“

Protože čistě bílá a černě šrafovaná plocha byly na papíře přibližně stejně velké, názory posluchačů se lišily: jedni optimisticky doufali, že snad dobra je více, jiní – snad pod vlivem špatných zkušeností – se přikláněli k opačnému názoru. A někteří tvrdili, že se jim to zdá na obrázku, a snad i ve skutečnosti, tak nastejno...

„Vidíte, zdání klame,“ usmál se exercitátor. A dodal: „Zdání klame na tomhle náčrtku, ale i ve skutečnosti...“ Potom ukázal na šrafovanou část listu a povídá: „Kdo vám, prosím vás, namluvil, že tohle je černá plocha? Vždyť je tam daleko víc bílé...“ Jeho posluchači si znovu prohlédli šrafovanou plochu a začali se také usmívat. A pochopili, jak je to s dobrem a zlem

foto: archiv MSI

i ve skutečnosti. Ano, možná to někdy vypadá tak vyrovnaně. Může to dokonce vypadat ještě o něco hůře... Ale nenechme si jen tak něco namluvit. Skutečnost je úplně jiná. Zcela zlý není snad žádný člověk ani žádná situace. I tam, kde je zlo, je současně přítomno mnoho dobrého. Sám Bůh to tam vložil. To jen zlo se nafukuje a snadněji padne do oka.

„Ale to ještě zdaleka není vše,“ pokračoval exercitátor. „Otázka na začátku zněla: ‚Čeho je celkově víc?‘ Zatím jsme poměřovali zlo a dobro ve světě. Ale existuje ještě Bůh a ten je nekonečné Dobro. A to zcela mění situaci...“

Jako křesťané víme, že sám nekonečný a všemohoucí Bůh je Dobro a Láska. Proto nemusíme mít obavy z toho, co zvítězí, čeho je a bude víc... A můžeme, netísnění zbytečným strachem, napřít všechny své síly k tomu, aby dobro převládlo i v nás

samotných a v našem okolí. A také víme, že při tom můžeme počítat s pomocí Toho, který je nezměrným Dobrem.

P. Pavel Zahradníček ■

Dobro a zlo není jako plus a mínus – dvě rovnocenné skutečnosti. Spíše je to plus a nula. Sv. Tomáš Akvinský, učitel církve, to vyjádřil slovy: „Zlo je nedostatek dobra...“

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč Bůh do pouště zlo?

Víra nám dává jistotu, že Bůh by nepustil zlo, kdyby ze samotného zla nevytěžil dobro. Podivuhodným způsobem to Bůh uskutečnil při smrti a zmrtvýchvstání Krista: vždyť z největšího mravního zla, zabití Božího Syna, vytěžil největší dobro, oslavu Krista a naše vykoupení.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Anneliese Michel, posedlá světice?

foto: Columbia Pictures

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

Ráno 1. července roku 1976 je hezká černovlasá dívka nalezena mrtvá ve své vlastní posteli. Její zmasakrované tělo, poraněný obličej a vytloučené zuby svědčí o strašném utrpení. Rozpálená média, veřejný proces a rozsudek: vinen je kněz, exorcista... Jak mimořádná byla tato německá studentka z Klingenbergu, ze které byl za života vymítán ďábel a po smrti byla mnohými považována za svatou?

Film, který vzbudil zájem

Anneliese Michel – tak znělo právě jméno dívky, o jejímž dramatickém příběhu vypráví film s názvem *The Exorcism of Emily Rose*. Doslovný překlad by zněl „Exorcismus Emily Roseové“, ale v České republice byl promítán a distribuován pod názvem *V moci ďábla*. Tento film natočený v roce 2005 vzbudil značný zájem. Pokud zadáte jeho název v angličtině do internetového vyhledávače *google.com*, dostanete asi milion nalezených stran, kde se o něm

píše – včetně řady ukázek z tohoto filmu například na serveru *youtube.com*. Scénář filmu byl napsán na motivy skutečného otřesného příběhu posedlé dívky, který byl odborně zdokumentován profesorkou Felicitas D. Goodmanovou, kulturní antropoložkou a religionistkou, v knize *The Exorcism of Anneliese Michel* („Exorcismus Anneliese Michel“).

Samotné téma posedlosti a existence satana vůbec budí nemalý zájem a emoce. Proč zemřela tato nevinná dívka? Byla

duševně nemocná, anebo posedlá? Existují skutečně démoni, kteří mohou zotročit i zabít? A co na to všechno současná věda? Vylučuje psychiatrie existenci satana? Kdo má pravdu: ti, kteří nad dívkou konali exorcismus, či prokurátor, který obviňuje kněze ze středověkého tmářství? Taková témata rozvíříje tento film, jestliže hlasitě vyslovuje to, co mnozí diváci skrývají, a sice zásadní otázku: existuje onen jiný, neviditelný duchovní svět, anebo ne? Filmový prokurátor tvrdí, že ví, že zlí duchové neexistují. Ačkoli se považuje za praktujícího křesťana, během soudního zasedání přikazuje zvýšeným hlasem přisedícím, aby „nevěřili“ v to všechno, co kněz říká o satanově krutosti. Advokátka – obhájkyň, ačkoli se prohlašuje za agnostika, přistupuje k těmto dramatickým událostem bez předsudků. Jak se stále víc do věci noří, začíná vnímat jejich nadpřirozený charakter a navíc dostává čitelná znamení, týkající se existence neviditelné skutečnosti. Během procesu paní advokátka

deklaruje svoji otevřenost vůči možnosti existence duchovního světa a činí z toho podstatný argument obhajování obžalovaného kněze. A sám kněz nemá nejmenší obtíže s vírou v působení zlého ducha od doby, kdy proti němu stanul tváří v tvář v dramatickém duchovním boji o dívčino osvobození. Závěr filmu a v něm vynešený rozsudek je značně rozpolcený: kněz je shledán vinným ze smrti dívky, ale trest dle rozhodnutí soudu nastoupit nemusí...

Film přináší zvláště důležité poselství, jež bylo nejvíc zdůrazněno v poslední scéně: „Pracujte s úzkostlivou bázní na tom, abyste došli spásy.“ (Flp 2,12)

Fakta – čili skutečný příběh

Od filmu přejděme k autentickým událostem. Anneliese byla jednou ze čtyř dcer manželů Michelových, velmi dobrých a zbožných lidí, kteří bydleli v německém v Klingenbergu. I když byla Anneliese od dětství drobná a náchylná k nemocem, „byla celkem normální“, vzpomínají její spolužačky; „uměla být veselá a s ostatními blbnout a žertovat“. Cosi „nenormálního“ se začalo dít krátce před šestnáctými narozeninami, tedy na podzim roku 1968. Podle svědectví jedné z Anneliesiných spolužaček se nemohla po hrůzoplňné noci hýbat. Cítila se jako stažená nějakou obrovskou silou, která jí nedovolovala dýchat. Marná snaha volání o pomoc, promočená postel, strach... Téměř o rok později se situace opakuje. Návštěva u lékaře a podrobné neurologické vyšetření neodhalily žádné poruchy. Přesto dívku poslali do sanatoria a její kamarádky pak s hrůzou pozorovaly, že tam její modré oči zčernaly, změnily se jí ruce a zachvacovaly ji podivné křeče. I když ztratila jeden školní rok, schopná a pracovitá dívka udělala maturitu a připravovala se na studium na vysoké pedagogické škole. Jako mladá studentka si stěžuje mamince: „Něco v mém pokoji šramotí.“ Matka ji poslala na ušní vyšetření, ale odborný lékař neshledal žádné poškození sluchu.

Začínají se dít „divné věci“

Skutečný problém se ale objevil, když i ostatní v domě začali slyšet tukaní někde pod podlahou, ve stropě nebo ve skříní. Když se vyděšení šli modlit před sošku Panny Marie, Anneliesina tvář se různě křivila a z jejích černých očí sršela děsivá nenávisť. Rodinná modlitba, častá eucharistie a večerní růženec přinášely stále menší úlevu dívce, která se duchovně i tělesně cítila den ze dne hůř a stěžovala si na obtěžující jevy.

foto: vydavatelství Arca Noego

Anneliese Michel

„Tak hrozný strach...“ svěruje se svému duchovnímu důvěrníkovi a budoucímu exorcistovi P. Arnoldu Renzovi. „To je takový děs, že si myslíte, že už jste v samotném pekle, že jste tak opuštěný, jako nikdo na světě... Představuji si pak, otče Arnolde, že takhle bylo na Olivové hoře..., jen ještě nepředstavitelně hůř, protože On na sebe přece vzal hříchy celého světa.“ Až k únavě a vyčerpání se násobí návštěvy u různých lékařů. Na usilovné prosby rodičů i otce Arnolda se u nich doma objevují i znalci z duchovní oblasti, odborníci na posedlost. Jeden z nich si poznamenal následující slova: „Anneliese byla milá dívka a pocházela z hluboce náboženského domu. Stěžovala si: ‚Cítím, že nemám vlastní ‚já‘.‘ Pak řekla, že čas od času vidí ďábelské obličejy, které nebyla sto blíže popsat... V určitých časových odstupech od sebe

hrubě odhazovala posvěcené předměty... V místnostech kolem sebe šířila zápach spáleniny a hnoje.“

Současně studovala, a to s úspěchem. Nápadná byla její veselost, nevyhýbala se kamarádství a chovala se tak, jako se chová mladá zamilovaná dívka, vzpomíná kolegyně ze školy. Tehdy už chodila s Petrem, o němž věděla, že k ní chová hluboké city. I když od něj neodcházela, přesto si myslela, že kvůli svým osobním problémům se nemá angažovat v hlubším vztahu s ním. Petr však byl neústupný. Těšil ji i sebe, že se nakonec najde lékař, který odhalí skutečný pramen podivných obtíží. Neopustil ji do konce jejího života, neodradilo ho ani to, když – jak sám vzpomíná – se na něj dívala s pohledem plným nenávisti a řičela zvířecím rykem. Jak plynuly měsíce, chování Anneliese bylo stále obludnější: skákala po zdech, pila z podlahy svoji moč, dávala hlavu do klozetové mísy, škrábala a kousala stěny a přitom si vyrážela zuby; nahá se válela po šterku ▷

Očekávej všechno ode mě, úplně všechno. Mohu to, co není možné, učinit možným. Maximálně mi důvěřuj, to Mi slouží ke slávě. To Mě přitahuje.

Rodinná fotografie – Anneliese druhá zprava

foto: vydavatelství Arca Noego

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

nebo také namáčela ve vodě. Měla neuvěřitelnou fyzickou sílu: když ji chtěla sestra chytit, mrštila s ní o zem jako s hračkou. Téměř nespala, a když ulehla, vypadala jako mrtvá. Kvůli napětí krčních svalů nemohla dívka ani pít a dokonce ani dýchat. Náhle se uklidňovala a vracela do rovnováhy, několik hodin se modlila, učila se, hrála na klavír...

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

foto: Columbia Pictures

Exorcismy

Manželé Michelovi ve své bezradnosti napsali dopis biskupovi s prosbou o exorcismus jejich dcery. Duchovní, kteří navštěvovali jejich dům, neměli pochybnosti, že se jedná o posedlost. Radil jim i P. Adolf Rodewyk SJ, který již během druhé světové války vykonával exorcismus jedné ošetrovatelce v nemocnici. Během mnoha let práce s touto problematikou analyzoval stovky případů posedlých lidí. Osobní kontakt s Anneliese v jejím vlastním domě ho přesvědčil, že jde právě o tu nejhorší posedlost...

Würzburgský biskup Josef Stangl pověřil provedením exorcismu kněze Arnolda Renze, kterému při exorcismu pomáhal P. Ernst Alt. Zápisky P. Arnolda Renze z prvního exorcismu dávají určitou představu o boji, který začal: „Nejsilnější Anneliese či démoni reagují na svěcenou vodu. [Posedlá] začíná výt a zmítat se. Drží ji tři muži: pan Hein, Petr a její otec. Anneliese se snaží kousat nalevo i napravo, kope nohama směrem ke mně. Občas vyje, zvláště u svěcené vody. Někdy vyje jako pes. Opakuje: ‚Skončete s tím hovnem! Ty zasranej kněžoure, ty špinavá svině!‘ Kleteb a nadávek je mnohem víc, odpusťme si je však...“

Exorcistou jmenuje diecézní biskup v dané problematice vzdělaného a současně bezúhonného kněze, který žije vzorným kněžským životem. Tato bezúhonnost je nutná proto, že ďábel se neštítí použít na svou obranu proti exorcistovi jakékoliv

Nedělej si starosti o budoucnost. Snaž se v každé chvíli naslouchat Mně a plnit má přání (moji vůli). Miluji tě něžně. Dělej totéž, a plň tak má nejtišší přání – naslouchej mému hlasu. (Ovce znají hlas svého pastýře. Já jsem dobrý Pastýř a miluji své ovce.)

prostředky. Když nemá, co by použil, tak jen hrubě a sprostě kleje a nadává.

Exorcismus je slavnostní modlitba, ve které církev mocí své autority jménem Ježíše Krista veřejně přikazuje zlým duchům, aby odešli z posedlého člověka. Na výslovné Anneliesino dovolení otec Arnold nahrával na magnetofon průběh

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

Anneliese Michel s matkou během exorcismu

foto: vydavatelství Arca Noego

exorcismů, kterých bylo dohromady několik desítek. Část tohoto materiálu přepsala profesorka Felicitas D. Goodmanová do své knihy o Anneliese Michel. Když kněz za doprovodu Anneliesiných nejbližších přinutil demony, aby opustili tělo trápené dívky, přikazuje jim přitom slovy, která předepisuje tzv. *Rituale romanum*, i slovy z Písma svatého či vyzývá svatá jména, rozléhal se nepopsatelný křik, vrčení a skřeky. Sice se strašlivým vztekem, nicméně odpovídali duchovním na otázky.

Otec Arnold chce v jednu chvíli zanotovat mariánskou píseň. Ale nemůže, protože vybuchne šílený a dosud neslyšený ryk. Dábel dáví, jako by měl okamžitě vyzvrátit vnitřnosti a křičí: „Ona přichází! Ona přichází! Velká Paní!“ Když profesorka Goodmanová slyšela tento úryvek z magnetofonového pásku, zažila šok. Jako poznámku ve své knize zapsala: „To, co je slyšet, je tak děsivé a tak sugestivní,

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

foto: Columbia Pictures

foto: Columbia Pictures

že jsem musela vypnout magnetofon, abych se uklidnila a překonala mdloby, které jsem ovládla jen stěží“. [Pozn. red.: Část těchto zvukových nahrávek z průběhu exorcismu je součástí dokumentárních filmů natočených Polskou televizí a německou Helge Cramer Filmproduktion, které bylo možno v době vydání tohoto čísla shlédnout v původním znění i na www.youtube.com – stačí zde zadat klíčové slovo Anneliese Michel.] ▷

*Nedělej si starosti
o budoucnost.
Snaž se v každé
chvíli naslouchat
Mně a plnit má
přání (moji vůli).
Miluji tě něžně.
Dělej totéž, a plň.*

P. Ernst Alt na soukromé audienci u papeže Jana Pavla II. 26. ledna 1996

foto: vydavatelství Arca Noego

Teprve smrt přinesla osvobození

Exorcismus z 30. prosince 1975 začal stejně jako mnohé jiné. Leč naráz se rozlehl křik démonů: „Neodejdeme, protože Ten to nedovoluje!“ Jaký je Boží záměr s těmito událostmi?

Teprve smrt přinesla konečné osvobození. „Den před smrtí,“ vzpomíná otec Arnold, „najednou během exorcismu řekla: Proším o rozhrěšení! To bylo její poslední slovo, které mi řekla.“ O půlnoci duchovní démonům přikázal, aby se utišili a dovolili dívce usnout. Anneliese si lehla a klidně usnula, aby se už nikdy neprobudila. Zemřela vyčerpáním.

Posedlost nebo nemoc?

Po několika letech Dr. Theo Weber-Arma prostudoval lékařské zprávy a objevil fakta, která byla zamlčena v hlavním procesu s exorcisty. Z odhalení tohoto švýcarského odborníka vyplývá, že Anneliese Michel se třikrát podrobila vyšetření EEG. Pokaždě u ní byla vyloučena epilepsie, přesto však jí byly mnoho let podávány mimo jiné zentropil a tegretol, antiepileptické léky s vedlejšími účinky, které ničí organismus. Lékař nepochybuje, že vysoká koncentrace těchto medikamentů a jejich mnohaleté užívání musely jednou Anneliesin organismus dovést k vyčerpání a smrti. Za chybnou diagnózu

i léčení měli, podle jeho názoru, zodpovědnost konkrétní lékaři, ale nebyli k ní nikdy povoláni.

Posedlost jako pokání?

Proč byla Anneliese Michel posedlá zlými duchy? Posedlost se týká člověka, který se otevřel působení satana satanistickými pakty, praktikováním magie, spiri-

Jediná útěcha, jakou člověk jako nezasvěcená osoba má, je to, že hrozným utrpením je zachráněno mnoho duší.

tismu, bioenergoterapií či jinými formami okultismu. U Anneliese nebylo možné najít ani stopy něčeho takového. S prodlužující se modlitbou nad dívkou a tajemného odporu zlých duchů došel otec Arnold k následujícímu závěru: „Zdá se mi být odůvodněné, že se zde jedná o případ posedlosti jako zástupného pokání. V různých rozhovorech, které jsem s ní v té době měl, mi dávala na srozuměnou, že znovu bude hodně těžko. Strašně se toho bála a byla proto smutná. Ale myslela, že to musí přijít. V případě posedlosti jako pokání je úloha exorcisty velmi namáhavá, poněvadž vůbec není snadné pochopit smysl pokání. Jediná útěcha, jakou člověk jako nezasvěcená osoba má, je to, že hrozným utrpením je zachráněno mnoho duší.“

Materiály mluví jasně

Nebyla interpretace tohoto druhu projevem bezmocnosti kněze v boji se zlým

Zleva P. Ernst Alt, P. Arnold Renz, Anna a Josef Michelovi během soudního procesu s exorcisty

foto: vydavatelství Arca Noego

duchem? Proč soudil, že Anneliese trpěla ona ďábelská muka nikoliv pro vlastní hříchy, ale pro cizí? Tyto pochybnosti by byly odůvodněné, kdyby po sobě dívka nebyla zanechala osobní poznámky a nahrávky toho, co sdělila svému duchovnímu vůdci. Z těchto dokumentů vyplývá, že Anneliese si jasně a zřetelně uvědomovala to, že její strašlivý zápas se silami zla a všechno utrpení a pokoření z toho plynoucí pomáhá druhým lidem dosáhnout spásy.

Ano, zdá se to divné a nepochopitelné dnešnímu člověku, vchovanému v individualistickém duchu. Je však možné svádět duchovní boj se satanem za druhého člověka a pro jeho dobro? Od samého počátku – od zápasu a vítězství Krista na kříži – křesťanství odpovídá, že ano. Spolu s jediným Spasitelem a díky Jeho jedinému vítězství nad satanem vedeme duchovní boj s neviditelným světem padlých andělů: osobních bytostí, inteligentních, zcela zlých a nepřátelských Bohu i člověku. Nezávisle na protestech lidí s údajně „dobrymi úmysly“ patří tato pravda integrálně do věrouky a hlásání katolické církve od dob prvních apoštolů. Bohužel je fakt, že v době, ve které Anneliese Michel žila, dokonce i někteří katolickí teologové otevřeně hlásali jiné názory, než je učení církve. To, že někteří teologové zredukovali démonickou posedlost na čistě přirozené duševní poruchy, přispělo ve velké míře k odmítnutí exorcistické praxe. V Německu řadu let nebyli oficiálně ustanovení kněží exorcisté. Naproti tomu zájem o okultismus v rozmanitých podobách včetně satanismu se tam rozšiřoval...

Jaký to mělo smysl?

To je dobrá otázka. Proč by Anneliese hrozná utrpení mělo pomoci jiným ke spásě? Inu proto, že tato nepochopená dívka, kterou považovali za duševně nemocnou, měla účast na utrpení samotného Ježíše (srov. Kol 1,24). Výlučně pro toto sjednocení s Ukřižovaným mělo její utrpení spásenosný charakter: spásenosný nejen pro ni samu, ale i pro druhé lidi. Co víc: sám Kristus v ní přece trpěl – takový je totiž význam stigmat, které u Anneliese viděla řada lidí. Díky hlubokému vztahu s Ježíšem získává spásenosný rozměr i to, jak několik démonů bylo drženo na uzdě v jejím těle: jedná se totiž o vítězný boj nad ďáblem v církvi, jež je Kristovým mystickým tělem. A když v jednom údu církve dochází k překonání nepřátel spásy, mají z toho užitek i ostatní údy, jako je tomu u živého organismu. Toto obzvlášť

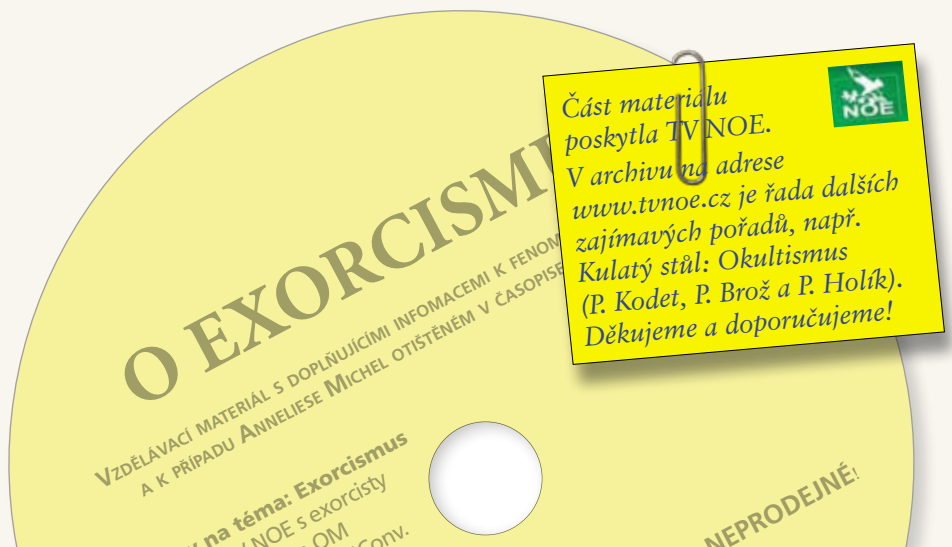
obtížné povolání provázejí také mimořádné milosti, které Anneliese od Spasitele dostala. A sice obdržela od Něho poučení, se kterým – k lepšímu rozlišování jejich satanských nápadů – seznámila svého duchovního vůdce. U data 24. října 1975 zapsala následující Ježíšova slova: „Tvé utrpení, tvůj smutek a nedostatek útěchy mi slouží k tomu, abych zachránil jiné duše.“

P. Ernst Alt, jeden ze dvou kněží, kteří z Anneliese vymítali ďábla, poukazuje na dvě skutečnosti, které se velmi zřetelně projeví před všemi svědky těchto dramatických událostí a které chtěl vyjádřit i režisér ve filmu: „Nejprve je to rozměr propasti,

která se otevírá, když stvoření chce být jako Bůh. Satan to chtěl a chce nadále. My všichni to chceme v menší nebo větší míře v každém hříchu. Druhou skutečností je rozměr Božího díla spásy v Ježíši, Božím Synovi, který se stal člověkem, skutečnost, která žije v katolické církvi ve všech svátostech i v činnosti církve.“

P. Andrzej Trojanowski Tchr ■
(redakčně upraveno)

Pramen:
Felicitas D. Goodman: „Exorcismy Anneliese Michel“, Gdaňsk-Radom 2005

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Všechno, co existuje (kromě Boha), bylo celou svou podstatou Bohem přivedeno k bytí.^[De fide]

Žádný tvor nemůže (jako hlavní příčina) něco stvořit z ničeho.^[Sent. comm.]

Bůh stvořil na počátku z ničeho duchové bytosti – anděly.^[De fide]

Zlí duchové byli Bohem stvořeni jako dobří, zlými se stali vlastní vinou.^[De fide]

Andělé byli podrobeni mravní zkoušce.^[Sent. cert. o padlých andělech, Sent. comm. o dobrých andělech]

Ďábel má z důvodu hříchu prvních lidí jistou moc nad lidmi.^[De fide]

Srov. Dogmatika,
Matices cyrilometodějská, Olomouc 1994

Co říká katechismus

Co je to pád andělů?

Tento výraz označuje skutečnost, že satan a ostatní zlí duchové, o nichž hovoří Písmo svaté i tradice církve, stvoření Bohem jako dobří andělé se sami stali zlými, protože svobodným a neodvolatelným rozhodnutím odmítli Boha a jeho království a dali tak vzniknout peklu. Snaží se člověka strhnout, aby se připojil k jejich vzpouře proti Bohu, avšak Bůh uskutečňuje v Kristu své jisté vítězství nad zlem.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církve definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry

Duchovní závěť Anneliese

Anneliese zapsala řadu myšlenek – to, co jí Pán Ježíš dal poznat. Tyto zápisky nejsou datovány, ale číslovány. 15. února 1976 předala čtyři stránky P. Renzovi, který je pečlivě uschoval. Je to jakoby celá Anneliesina „duchovní závěť“.

1. Vše, co dobrého konáš, co jsi vykonala, pochází ode Mě. Každá dobrá myšlenka, každý dobrý skutek. Není to tvoje. Proto jsem ti dovolil usnout (na mši svatě), abych ti ukázal, že sama ze sebe nic nedokážeš, a aby ses naučila pokoře. Nesmíš si myslet, žeš něčeho sama dosáhla. Všechno jsou to dary mé velké lásky k tobě. Nesmíš nic vlastnit; musíš pochopit, že všechno pochází ode Mě, a přijmout to s vědomostí, nebýt pyšná, jako by to bylo z tebe, vždyť jsou to moje dary.

2. Očekávej všechno ode mě, ale všechno. Mohu to, co je nemožné, učinit možným. Vkládej ve mě velkou důvěru, to mi přináší slávu. To mě přitahuje.

3. Čiň pokání za své hříchy, a potom uvěř v mou velikou lásku k tobě, nepochybuji o ní, neboť to mi působí velký smutek. Moje cesty jsou tajemné cesty, musíš nechat volbu své cesty na mně. Nedal jsem ti už hodně důkazů své lásky?

4. Nedělej si starosti o budoucnost. Snaž se

Anneliese Michel

každou chvíli poslouchat Mě a plnit moje přání (Moji vůli). Miluji tě něžně. Dělej totéž, naslouchej mému hlasu a plň má nejtíší přání. (Ovce znají hlas svého pastýře. Já jsem dobrý Pastýř a miluji své ovce.)

5. Uvěř, že vyslyším každou modlitbu, pokud nepřekáží spáse duší. Často dlouho nevyslyším třeba i spravedlivé prosby svých dětí, abych je učil vytrvalosti a aby jejich modlitby přinesly užitek hříšníkům.

6. Nenech se znechutit, jestliže se nic neděje (hned) podle tvé vůle. Snaž se neprojevat nespokojenost. Nevíš, k čemu jsou taková protivenství dobrá a potřebná. Musíš za ně děkovat.

7. Nepřetržitě pros a přimlouvej se za své bližní, aby i oni dosáhli věčné vlasti.

8. Což pro tebe nejsem milujícím, vždy starostlivým Otcem?

9. Nezapomínej na díkyčinění za tak velké dary, které jsem ti udělil. Mé kříže jsou největšími dary milosti.

10. Modli se a hodně obětuj za mé kněze. Ne nadarmo jsem ti ukázal velikost a důstojnost každého kněze, takže ses zachvěla bázní. Uvaž to, že i nejněhodnější kněz je druhý Kristus. Nesuď nikoho, abys nebyla souzena. Nech to na Mně!

11. Dopouštím tvá pokení. Nedám ti jich nad tvoje síly. (...) Bojem se roste, jestliže se bojuje ruku v ruce se Mnou.

(redakčně zkráceno) ■

Pozn. redakce: K poznámkám Anneliese Michel se církevní autorita dosud nevyjádřila. Redakce se podřizuje konečnému úsudku církve.

Výzva P. Ernsta Alta, který se podílel na exorcismu nad Anneliese

Díky kampani masových sdělovacích prostředků získaly exorcismy v Klingenbergu nebyvalý věhlas. Lze bez přehánění říci, že způsobily prudké diskuse o satanovi a o posedlosti v řadě evropských zemích i v USA.

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

foto: Columbia Pictures

Církev dostala moc nad zlými duchy

Ježíš Kristus předal apoštolům a jejich nástupcům pověření: „Vyhánějte zlé duchy.“ (Mt 10,8; srov. Lk 10,17–20 a Mk 16,17). Problematika posedlosti a exorcismů bude v pastoraci aktuální stále. Exorcismy jsou viditelným znamením dramatického boje Božího království se satanovým královstvím. Ve jménu ukřižovaného a vzkříšeného bohočlověka Ježíše Krista musí satan a jeho doprovod ustoupit! Ježíš definitivně porazil sata-

novu moc svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním. Právě jménem Ježíše a Jeho mocí působí kněží exorcisté. Aktuálnost událostí v Klingenbergu udivuje všechny, kteří sledují vývoj náboženské a společenské situace posledních let. (...) Jestliže se zpochybní pravdy víry a lidská svoboda se nepodřídí Božímu zákonu, člověk bude určitě ztracen a padne do pekelné propasti padlých andělů v království toho, jenž chtěl být jako Bůh, nazývaný ďábel a satan, svůdce celé země (Zj 12, 9). [Pozn. red.: Když se hovoří o satanově království, je

třeba to chápat správným způsobem. Satan totiž není ve skutečnosti nějakým vládcem – šéfem pekla, ale především tím, kdo v pekle, to je ve stavu definitivního odloučení od Boha – zdroje všeho dobra jako první skončil a nyní usiluje o to, aby podobný osud postihl i nás...]

Nečistý duchu, přikazuji ti...

Posedlost člověka poukazuje na existenci reality Božího království a satanova království. Na člověku je volba, která rozhodne o jeho spáse či zatracení. Ježíš Kristus je Pánem a konečným vítězem nad peklém a satanem! V Jeho jménu jsme došli spáse. V Jeho jménu jsme byli vykoupeni. V Jeho jménu máme vymítat zlé duchy. V Jeho jménu dostává i slabý služebník církve Boží moc k boji s královstvím temnot. Ježíš Kristus je přítomen ve všech svátostech. Lidé, kteří se účastnili exorcismu, mohli spolu s Petrem říci: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ (Mt 16,16) Jedině tímto vyznáním lze zvítězit ▷

*Ve jménu
ukřižovaného
a vzkříšeného
bohočlověka Ježíše
Krista musí satan
i jeho doprovod
ustoupit.*

Scéna z filmu *The Exorcism of Emily Rose*

foto: Columbia Pictures

nad branami pekla. Někdy se v srdcích svědků exorcismu objeví tichá radost: To je pravda! Všechno v evangeliu i učení církve je pravda! Ježíš žije, učí a působí ve své církvi. Je skutečně mezi námi... Proti Božímu Synovi bylo namířeno ostří všech ďábelských útoků. Démoni Ho museli vyznat tak jako v biblické scéně: „Vím, kdo jsi: Svatý Boží!“ (Mk 1,24; srov. Lk 8,28; srov. Mk 3,11) Ale pokoušeli se, zaslepeni vzteky, jednat proti Pánu Ježíši.

Zlí duchové existují a působí

Účastníci událostí v Klingenbergu zažili exorcismus jako nutnou zbraň k vyhnání zlých duchů z posedlých. Katolická církev konala exorcismy ve své historii vždy a v budoucnosti se bez nich rovněž neobejde.

Svědkové exorcismů v Klingenbergu hmatatelně zakusili existenci zlých duchů. Satan existuje a dnes víc než kdykoliv předtím působí, proto nelze s exorcismy skončit, neboť by to byl triumf zlého ducha. Nejkratší exorcismus zní: „Nečistý duchu, příkazuji ti jako služebník církve mocí ukřižovaného a vzkříšeného Pána Ježíše Krista, vyjdi!“ Zde se nedá nic zmodernizovat. (...) Účastníci exorcismů zažili, že bez našeho souhlasu nad námi království temnot nikdy nezvítězí: „A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Řím 8,38–39)

Alternativou nebe je peklo

A přece hrozba pro jednotlivého člověka nadále existuje, protože každý z nás se může v důsledku svých hříchů dostat pod satanovu vládu a ztratit věčný život. Výmluvné svědectví o děsné skutečnosti pekla vydali démoni, kteří celé hodiny křičeli: „Jsme na věky zatracení!“ Alternativou nebe je peklo. Je úplný nesmysl říkat, že texty Písma svatého o věčném zatracení jsou jen varováním a hrozbou, která se nikdy neuskuteční.

P. Ernst Alt

Ježíš jasně říká, že nejzazším důsledkem hříchů je peklo. Člověk se svými hřichy může zničit, připodobnit se zlému duchu, bude nenávidět Boha a ve chvíli smrti odmítne Jeho lásku a dobrovolně

Zlí duchové působí skrze člověka, jenž se vydá službě hříchu a pokouší se všemi možnými způsoby kazit víru nebo ji ničit.

si zvolí peklo. Když Ježíš hovoří o pekle, nestraší nás, jen nám říká pravdu, poněvadž nás miluje a zároveň chce, abychom se vzpamatovali a obrátili. (...)

Byla to hmatatelná zkušenost

Při exorcismech, které jsme konali, nám bylo dáno zažít všemohoucí lásku vzkříšeného Ježíše, který je přítomen ve svátostech a působí ve službě kněží.

Zkušenost Ježíšovy božské všemohoucnosti a děsné přítomnosti zlých duchů během exorcismů změnila všechny účastníky klingenbergských událostí. Ale ještě nikdo se neobrátil samotným pochopením. Přijaté pravdy víry musíme totiž den po dni proměňovat v konkrétní životní rozhodnutí: ve vytrvalou modlitbu, odmítnutí hříchu a pravidelné přistupování ke svátostem pokání a eucharistie.

Anneliese Michel prožívala vše vědomě, jako málokdo z nás. Nebyla duševně nemocná. Ne všemu rozuměla, ale byla mimořádně zralá ve víře. Proto usilovně prosila církev o pomoc, o exorcismy. Její živá víra a vedení z nebe ji nakonec přivedly k tomu, že snášela posedlost jako pokání za hříchy druhých lidí a nakonec – jsem si jist – k obětování svého života za druhé. (...) Brát vážně nutnost obrácení je jednou z nejdůležitějších výzev, jaké byly kdy adresovány nám všem během klingenbergských exorcismů. (...) Je to nepřetržitá výzva Krista a Jeho Matky lidské svobodě, rozumu a vůli. (...)

Výzva k obrácení

Události v Klingenbergu byly pro nás všechny výzvou k obrácení. Tento apel se objevil v našem životě nečekaně a je stále aktuální. Kdyby posedlost Anneliese zůstala v tajnosti, byla by znamením pro malý okruh lidí. Ale tak tomu nebylo: díky masmédiím půlka světa o těchto událostech hovořila; i věda se jimi zabývá. Klingenbergské události mají pro nás všechny zásadní význam: došlo tam ke hmatatelné manifestaci působení satana a jeho kohorty. Zažili jsme totiž tak velkou moc

Hrob Anneliese Michel

působení Zlého, že se nám stalo zřejmým, že existuje peklo a že mnoho lidí, zvolí-li si hřích, dobrovolně do pekla míří, a každý, kdo říká, že satan a peklo neexistují, nám vypráví pohádky. Tato pravda je potvrzena Písmem svatým a naukou církve.

Události v Klingenbergu jsou varováním, které nám dal Bůh v době, kdy se hrubě zpochybňuje existence satana a pekla a omlouvá se hřích; kdy se popírá božství Ježíše Krista a zpochybňuje Jeho reálná přítomnost ve svátostech; kdy

Stalo se nám zřejmým, že existuje peklo a že mnoho lidí, zvolí-li si hřích, dobrovolně do pekla míří, a každý, kdo říká, že satan a peklo neexistují, nám vypráví pohádky.

Klingenberg nad Mainem

foto: Flickr

zaznamenáváme rozpad veškerých náboženských vazeb v rodině a manželství, ve škole a ve veřejném životě, v politice i vědě; kdy jsme svědky rozvodů, milionů potratů...

Co máme dělat?

Pokleknout, modlit se a vzdávat tak čest Ježíši Kristu v duchu pravdy a lásky... To je první a nejposvátnější věc, jakou může člověk dělat. Takto mají jednat všichni, kteří vědí o posedlosti Anneliese Michel. Není zapotřebí žádné organizace; stačí, když to bude dělat deset lidí v každé německé farnosti spojených s Pannou

Marií a se všemi anděly, kteří Bohu slouží. Kdyby jen deset v každé farnosti...

Proto prosím Boha o milost, abychom skoncovali s hříchem, pravidelně přistupovali ke zpovědi, s největší úctou se modlili a klaněli se tak trojjedinému Bohu spolu s Marií, se všemi anděly a svatými. Pak bude Boží království v nás růst a království satana bude poraženo. Pouze návrat k Bohu je totiž jediná záchrana nás všech: Němců, Evropy a světa.

P. Ernst Alt ■
(redakčně zkráceno)

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

V čem spočívá peklo?

Peklo spočívá ve věčném zavržení těch, kteří umírají ve smrtelném hříchu v důsledku svého svobodného rozhodnutí. Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, neboť pouze v Bohu může mít člověk život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží. Kristus tuto skutečnost vyjadřuje slovy: „Pryč ode mne, vy zločenci, do věčného ohně..." (Mt 25,41).

Jak se slučuje existence pekla s neko-nečnou Boží dobrotou?

Bůh „chce, aby se všichni dali na pokání" (2 Petr 3,9), avšak respektuje rozhodnutí člověka, kterého stvořil ke svobodě a zodpovědnosti. Je to tedy sám člověk, který se zcela nezávisle, z vlastní vůle, vylučuje ze společenství s Bohem až do okamžiku

své smrti, když tvrdošíjně lpí na smrtelném hříchu a odmítá milosrdnou Boží lásku.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Z nauky Církve

Bůh chce i za předpokladu pádu do hříchu a dědičného hříchu vpravdě a upřímně spásu všech lidí. [Sent. fidei proxima]

Duše těch, kteří umírají ve stavu osobního těžkého hříchu, jdou do pekla. [De fide.]

Pekelný trest trvá věčně. [De fide.]

Nebeská blaženost trvá věčně. [De fide.]

Stupeň nebeské blaženosti je u jednotlivých blažených rozdílný podle stupně jejich zásluh. [De fide.]

Srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Zlo musí ve jménu Ježíše Krista odejít!

P. ThLic. Pavel Havlát OM vykonává z pověření brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho službu exorcisty na poutním místě Vranov u Brna v klášteře bratří Paulánů. Neodpovídá příliš obrázku, jaký máme o exorcistech z filmů. Je to kněz přetékající radostí z Boží blízkosti, dobroty a moci, jak se můžete přesvědčit i při poslechu jeho kázání (viz www.TV-MIS.cz/titul.php?id=302).

P. Pavel Havlát OM

Otče Pavle, kolik exorcistů je v ČR?

V současné době je u nás jeden exorcista. Je to nepříjemná, možná provizorní situace, ale doufejme, že se to časem změní. Protože podle rad církve by každá diecéze měla mít exorcistu. Podle zkušených exorcistů i každé poutní místo by mělo mít svého exorcistu.

Jak se člověk stane exorcistou?

Asi to nebude tak, že by jím vyloženě chtěl být, že by za tím šel, to znamená stylem kariéry. Ale spíš to Pán Bůh zařídí. Spíš to vidí jako prozřetelnost... Šel jsem

za otcem biskupem s tím, že když jsem se modlil nad několika lidmi, tak se v nich projevila posedlost nebo silná svázanost, začal z nich mluvit zlý duch. Byl jsem se zeptat, co s nimi mám udělat, kam je mám posílat. Otec biskup řekl, že se za to budeme modlit, že se uvidí, ukáže... A za čas si mě zavolaal a zeptal se, jestli bych nechtěl dělat exorcistu... Upřímně jsem odpověděl, že asi ne, protože jsem mladý a nezkušený. Ale on řekl, že by to nemuselo vadit, že zkušenosti se získávají. K mému překvapení s tím souhlasil i můj generální představený.

Ještě před jmenováním exorcistou jsem byl poslán na měsíc na zkušenou k otci Gabrielu Amorthovi, který je jedním z nejzkušenějších exorcistů. V Římě jsme spolu vykonali zhruba asi šedesát velkých exorcismů. Za tu zkušenost moc děkuji. Viděl jsem tam, jak se posedlí lidé projevují a jak se má exorcismus skutečně dělat.

Jak často se na exorcistu lidé obracejí?

Stal jsem se exorcistou v roce 2002. Každý den přicházejí lidé a prosí o pomoc. Můžu říct, že z těch přicházejících asi 95 % lidí skutečně exorcismus nepotřebuje, ale všichni přicházejí s nějakým problémem. Třeba když mají dojem, že něco zlého v nich je, či u nich doma... Nebo že je někdo proklíná nebo že se v jejich rodině dějí zlé, špatné věci, a oni nevědí, čím to je... Prostě přijdou s nějakou nesnází. I když to není na exorcismus, potřebují dobře poradit, pomoci, potřebují modlitbu za uzdravení, za osvobození. Každopádně se věnuji všem a snažím se všem pomoci. A těch 5 % jsou lidé, kteří prožívají jakousi spoutanost, nebo dokonce skutečnou posedlost a mají zapotřebí modlitbu exorcismu.

*Chce to trpělivost,
vytrvalost, věrnost,
ale zlo musí ve
jménu Ježíše
Krista odejít!*

To, že se exorcismy dělají někdy déle a nějaký čas to trvá, to slouží k obrácení lidí. Oni potřebují ten čas, aby se úplně obrátili ke Kristu, aby se úplně zřekli všeho zlého.

S čím lidé nejčastěji za exorcistou přicházejí?

Někdy přicházejí s tím, že se u nich doma něco děje, že slyší zvuky, hlasy, kroky... V tom případě jim radím, aby si zavolali pana faráře, ať byt požehná, vykropí, ať se rodina dobře modlí, protože je to křesťanská rodina, která posvěcuje místo, kde žije, kde přebývá. Když to nepomáhá, je někdy třeba udělat exorcismus domu. A kdyby se tam stalo něco moc vážného, silného, ať už by to bylo místo, kde se dělal spiritismus, nebo tam byla nějaká vražda nebo nějaké velké neštěstí, tak je dobré na tom místě odsloužit mši svatou.

Dále lidé přicházejí s tím, že se často v jejich rodině děje moc neštěstí, něco moc zlého, úmrtí, prostě různé těžké situ-

ace. Nebo také vnímají, že něco zlého je stále s nimi, mají pocit, jako by je někdo proklínal nebo jim bral energii, nebo že někdo na ně posílá něco zlého. To nejdůležitější a vůbec první je, že je vyslechnu. Ten dialog je asi nejdelší z toho všeho a jen tak se rozliší, co to vlastně je. Někdy stačí modlitba za uzdravení, někdy stačí dobrá rada, někdy modlitba za osvobození, takže to jsou ty hlavní věci, se kterými se sem přichází.

Jak často se skutečná posedlost v naší zemi vyskytuje?

Je těžké to říct globálně, protože většina těch posedlých vlastně nepříjde. Takže říct to nějak procentuálně na počet obyvatel, to opravdu nejde. Ti, co se sem dostanou, ještě mohou sami nějak přijít nebo je někdo přivede – ať už jsou to rodinní příslušníci nebo přátelé –, těch se objeví tak pět, deset případů za rok.

Když potom skutečně posedlý člověk přijde, tak se samozřejmě ta posedlost nevyléčí, nevyřeší jedním exorcismem. Ti lidé chodí někdy třeba rok, někdy dva a každý měsíc se dělá exorcismus. Záleží na tom, jak dlouho ten člověk to zlo v sobě má, jak dlouho s tím nic nedělal, jak dlouho byl v hříchu, protože někdy je to tam zabetonováno tak nějak víc, a tak to chce delší léčbu... Ale to vůbec nevádí. To, že se exorcismy dělají někdy déle a nějaký čas to trvá, to slouží k obrácení lidí. Oni potřebují ten čas, aby se úplně obrátili ke Kristu, aby se úplně zřekli všeho zlého, co

dělali, takže ten čas je i takový výchovný. Ale zkušenost je taková, že zlý duch musí z toho člověka dřív nebo později odejít. To je jisté, i když to trvá déle. Chce to trpělivost, vytrvalost, věrnost, ale zlo musí ve jménu Ježíše Krista odejít!

Kolik zlých duchů jste vymetl?

Asi je to dost nešikovně položená otázka, takhle bych ji asi nepoložil. Jednak ty zlé duchy nepočítám. Někdy má člověk v sobě jednoho, někdy sedm, někdy klidně třicet, takže to není na počet. Spíš vnímám a mám radost z toho, že vidím, jak se ti lidé spravují, zlepšují, že se jim uleví, až je člověk úplně svobodný a plně vnitřně uzdravený. Nemůžu říct žádný počet, ani si nepišu, kolik lidí už tady prošlo, ale je jich dost... Mám radost, že služba Církve jim skutečně pomáhá, aby byli uzdraveni, osvobozeni, aby mohli žít plný život, spokojený a šťastný bez té ohromné zátěže, kterou v sobě dřív nesli.

Co byste poradil těm, kteří váhají s tím, zda již jde o případ pro exorcistu?

Asi první, co by měli ti lidé udělat, je jít za svým vlastním pastýřem, to znamená jít za svým panem farářem a otevřít mu svoje srdce. Tak nějak otevřít svoji duši a říct co a jak. A každý kněz by měl být schopen rozlišit, jestli je to opravdu vážné, nebo jestli on sám by se za to mohl pomodlit a pomoci těm lidem. Když mají lidé nějaký problém, nějakou pochyb- ▶

foto: Flickr

Budte střízliví a bděte, protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout (1 Petr 5,8).

do nějakého společenství, třeba modlitebního, nebo i charismatického. A když nic nepomáhá nebo se zdá, že je to vážné, tak bych ho už asi poslal za exorcistou.

Jak rozlišit, zda je to věc duchovní, nebo třeba duševní – spíše pro lékaře?

Rozlišit se to dá, protože projevy bývají sice podobné, ale přece jenom odlišné. Ten člověk nebo jeho okolí by mělo trochu vnímat – někdy se to tak pozná zdravým selským rozumem –, jestli je to věc psychická, nebo jestli je to opravdu nějak divné a zvláštní, že spíš by to bylo na nějakou duchovní pomoc. Takže takový pohled normální lidský... Největší rozlišení potom udělá exorcista sám, a nebo i on potom posílá lidi za odborníkem, za psychologem nebo za psychiatrem, protože někdy je to opravdu těžké rozlišit. Pozná se to právě zkušeností s tím, jak se dělají exorcismy. Přece jenom projev psychicky nemocného člověka je jiný než projev posedlého. Takže možná až ve finální fázi před exorcistou, nebo i modlitbou samotnou se rozliší, jestli je to psychická porucha, nemoc na léčení, nebo skutečně posedlost, spoutanost na modlitbu za osvobození nebo exorcismus.

Jak se na svou službu připravujete?

Děkuji Pánu Bohu za pár dobrých knížek, které už vyšly i v češtině: G. Amorth: *Exorcista vypráví*, P. Madre: *Uzdravení a exorcismus*, E. Vella: *Ježíš – lékař těla i duše*. Je dobře, když si člověk alespoň jednu přečte, aby když se s něčím tako-

nost, tak by se měli otevřít svému panu faráři. To je taková asi nejnornější cesta, že jdu za tím, kdo mě má na starosti a nechám si od něho poradit. Bylo by dobré, aby taková výchova ke službě uzdravování a osvobození byla už v semináři, protože potom mladí kněží vyjdou a nevědí, co mají dělat a co mají říkat a jak se k tomu postavit. A to je potom takové smutné. To potom lidi, kteří přicházejí na faru, zklame a nevědí, co mají dělat. Takže pan farář by měl být první, kdo rozlišuje, kdo poradí, pomůže, a kdyby to bylo něco závažnějšího, tak by ty lidi poslal dál, třeba za mnou nebo za někým, kdo se zabývá službou uzdravování a osvobozování.

Jaké běžné prostředky by se měly použít dřív, než se přijde za exorcistou? Co můžu udělat já sám nebo kněz, lékař?

Když se vyskytne nějaký takový problém, měli by se ti lidé za to společně modlit. Může se modlit i každý sám: Ježíši, uzdrav mě, osvoboď mě..., dávat to do

I když zlý duch říkal pravdu, Ježíš to nepřijal, protože lidé by se naučili zlému duchu naslouchat, a pak by od něho vzali i to, co by zrovna pravda nebyla.

mše svaté a v adoraci na to myslet – jsem před Pánem, ať se mě dotkne nebo někoho dalšího... Takže modlitba, ať už osobní, nebo společná.

Potom by asi měla být modlitba kněžská, to znamená, že bych šel za knězem a on by se za mě svou kněžskou mocí pomodlil za uzdravení, za osvobození. Bylo by dobré, aby kněží věděli, věřili tomu, že mají dar pro lidi k uzdravení, k osvobození, protože kněžská moc je veliká! Ta kněžská modlitba by se měla asi nějakým způsobem opakovat, než se řekne, že to nepomohlo, nezabralo, protože je dobré modlit se víckrát, aby se ukázalo ovoce modlitby.

Potom, pokud je někdo blíž, kdo se zabývá víc službou uzdravování nebo osvobozování, tak bych ho poslal tam nebo

*Bylo by dobré,
aby kněží věděli,
věřili tomu, že
mají dar pro
lidi k uzdravení,
k osvobození,
protože kněžská
moc je veliká!*

vým setká, ať už sám, nebo u někoho, mohl poradit, povzbudit, ať to ti lidé řeší... A existuje i řada cizojazyčných knih...

Takže k přípravě patří studium, také už sama ta služba člověka vychovává, a pak se také připravuji modlitbou. Dávám to do osobní modlitby, kdy Pánu Bohu svěřuji lidi, kteří mají ten den přijít. Potom svěřuji lidi, které jsem tu už měl, svěřuji Pánu lidi, kteří přijdou zítra nebo které mi ještě pošle. Příprava modlitbou, adorací a hlavně důvěrou je hlavní... Svěřuji je Pánu, protože to je vlastně Ježíš, který vyhání zlého ducha. Zlý duch odchází před Ježíšem! A exorcista je v podstatě takový modlitebník, který se s důvěrou ve jméno Páně a jménem celé Církve modlí za ty lidi, aby Ježíš v nich udělal to svoje dílo.

Zlý duch je sice otec lži, ale dozvídá se od něj exorcista i něco o Božích skutečnostech?

Párkrát jsem o tom četl, že exorcisté se dozvěděli něco od zlého ducha, ale já dám na radu svého učitele, otce Gabriela, který řekl, že zlý duch je opravdu otec lži a že se ho nemáme nějak zvědavě vyptávat a dozvídat se kdoví co...

V exorcismu samotném je jenom několik základních otázek, které se mohou použít a nemusí: Jak se jmenuješ? Kolik vás je? Kdy jsi přišel? Jakým způsobem jsi přišel a kdy odejdeš? Se zlým duchem se člověk nemá moc vybavovat, protože skutečně lže a často pravdu nechce říct... A pak, když on sám mluví a říká různé tajemné věci a odhaluje tajemství – a často mluví opravdu hodně – tak jenom proto, aby zastavil modlitbu Církve, aby nějak rozptýlil, rozrušil modlitebníka, aby modlitba neměla takovou moc a aby nemusel odejít. Nebo aby mohl odejít později. Takže nejlepší je soustředit se na modlitbu, na exorcismus a nedat na jeho zprávy a informace a kdoví co...

Nikdy jsem ze zlého ducha netahal žádné informace, nikdy jsem se neptal na

nic zbytečného, ani na nějaké zajímavosti. Ale věřím, že by mi toho rád hodně řekl...

Zlý duch lže a manipuluje. Proto myslím, že není ani dobré, aby někde oficiálně vycházely zprávy a kdovíjaké informace, co vše zlý duch při exorcismu řekl... To ještě neznamená, že když zlý duch něco při exorcismu řekne, že to opravdu tak je.

Víme z evangelií, že Pán Ježíš sám nechtěl, aby o něm zlí duchové vydávali svědectví, a já bych řekl, že to je veliká moudrost. Protože Ježíš je Pravda sama a on nechtěl mít svědectví od otce lži a od zloducha. A přitom zlý duch říkal pravdu, říkal: „Ty jsi Boží Syn.“ A on mu řekl: „Mlč!“ I když zlý duch říkal pravdu, Ježíš to nepřijal, protože lidé by se naučili zlému duchu naslouchat, a pak by od něho vzali i to, co by zrovna pravda nebyla nebo kdyby k něčemu naváděl.

Je známo, že exorcismy mohou provádět i biskupové. Využívají tuto možnost biskupové u nás?

Každý biskup svým vysvěcením dostává plnost kněžství. To znamená, že každý biskup, ať už je to diecézní, nebo světící, je sám o sobě exorcista – má moc od Krista vyhánět přímým způsobem zlé duchy. Slyšel jsem, že v některé diecézi otec biskup používá tuto moc. Dělá to až po té, co je opravdu evidentní, že ten člověk je posedlý – ne že on by byl tím, kdo ty lidi přijímá, že on by byl tím, kdo naslouchá a vše, co k tomu patří. Takže až když je jasné, že ten člověk je posedlý, tak otec biskup sám vykoná exorcismus. To znamená, že když lidé mají problémy, tak můžou jít tou cestou, že se na biskupství zeptají, co mají dělat, kam se mají obrátit, protože v některé diecézi zase otec biskup

dává jednorázové povolení k exorcismu nějakému knězi, aby se tomu případu věnoval. Takže i když je v České republice zatím jen jeden exorcista, jde to řešit i jiným způsobem.

Co si myslet o filmech, které běží v televizi, v kinech a zachycují exorcismy? Jak vyznívají ve srovnání se skutečností?

Ty filmy jsou dělané akčně, aby připoutaly, aby na ně lidé chodili, ať už připomínají styl nějaký fantastický, nebo hororový. Ale skutečnost není taková, že by se děly takové hrozné věci, jako že na lidech hoří svěcená voda, že se lidé vznášejí a že exorcista je vyhozen zlým duchem z okna...

Řekl bych, že takové filmy dělají normální a krásné službě exorcismu medvědí službu. Protože místo toho, aby lidé přišli rádi a beze strachu a s velkou důvěrou, jako když jdou třeba k nějakému lékaři, tak nevědí, jak se mají chovat, nevědí, co mají očekávat. Někdy se bojí, co ten exorcista všechno ví, jaké má schopnosti, a přitom je to úplně obyčejný kněz, který se ve jméno Páně modlí.

Jaké to je být exorcistou?

Je to radostná práce, protože se těm lidem opravdu pomůže. Pokud jsou zasaženi zlým duchem, tak jim nepomůže ani psycholog, ani psychiatr, ani šarlatán, čarodějnice nebo nějaký léčitel, ale pomůže jim modlitba Církve.

Zlo musí před Božím Synem, před Boží láskou odejít, vyklidit pole a dát místo Duchu Svatému, takže to je ta velká krása a velká radost.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Neprosme jen o maličkosti

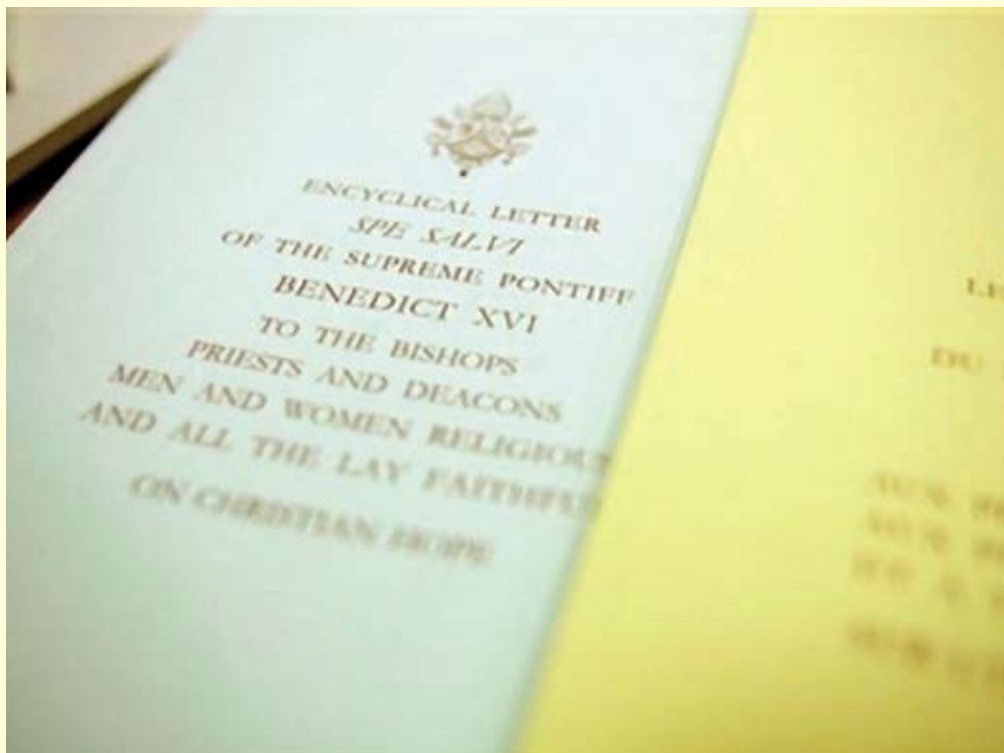

foto: 2x Flickr

Ve své encyklice *Spe salvi* („V naději jsme spaseni“) se papež Benedikt XVI. zamýšlí i nad modlitbou. Zamysleme se s ním...

Nejste tak bohatí, abyste si mohli kupovat levné věci

Každý čas od času podléháme pokušení koupit si za levný peníz nějakou líbivou věc. Takové se nabízejí ve stáncích na ulici nebo v obchodech, které mají přímo v názvu: Levná obuv, Levné oděvy, Vše za 39 korun. Věci z těchto obchodů jsou sice levné, ale dlouho nevydrží, a tak jsme brzy znovu nuceni utrácet peníze. Používám tyto známé věci jako příklad. Spokojit se s málem nemusí být vždy nejlepší – to platí rozhodně i o modlitbě...

V Božích očích – maličkosti

V modlitbě totiž často žádáme nej-různější „maličkosti“. Někdy jsou to věci vznešené a hluboce lidské. Jsme přesvědčeni o tom, že je správné o ně prosit. A tak se modlíme třeba za mír ve světě, za pomoc pro svou rodinu, za zdraví příbuzných nebo za příhodné počasí pro sobotní výlet nebo za déšť na zaseté obilí... Jsou to věci důležité. Zejména pro toho, kdo se modlí a komu na těchto věcech v určité životní situaci záleží. Ale v Božích očích jsou to maličkosti.

Svatý Otec Benedikt XVI. nám ve své encyklice *Spe salvi* (čl. 33 a 34) připomíná učení svatého Augustina o modlitbě: „Člověk byl stvořen jen pro jednu obrovskou věc – pro Boha samého, aby jím byl naplněn.“ Modlitba pak není na prvním místě prostorem, kde Boha stále o něco žádáme, ale je cvičením touhy, které rozšiřuje naše příliš úzké srdce, aby mohlo přijmout ten

Modlitba pak není na prvním místě prostorem, kde Boha stále o něco žádáme, ale je cvičením touhy, které rozšiřuje naše příliš úzké srdce, aby mohlo přijmout ten největší dar: Boha samého.

foto: Flickr

největší dar: Boha samého. Když jsem slova Svatého otce četl, proběhlo mi hlavou, jestli jedním z důvodů, proč podle nás Bůh naše prosby neslyší, není právě toto: Bůh touží po tom, abychom zatoužili po NĚm.

Za co a jak prosit

V modlitbě se máme naučit, o co vůbec máme prosit – co je hodné Boha. Dále to, že nemůžeme prosit v neprospěch druhého a že nesmíme prosit za povrchní a pohodlné věci, které si právě

přejeme a které spíše od Boha odvádějí. V neposlední řadě je třeba se zbavit svých skrytých lží – usilovat před Bohem o sebe-poznání a přiznat si svůj hřích. Takto nás Svatý Otec ve své encyklice učí modlitbě.

Osobní a přítom spjatá s modlitbou církve

V dalším odstavci pak zdůrazňuje to, že naši modlitbě nesmějí chybět dva rozměry: musí být na jedné straně zcela osobní, ale zároveň musí být živena a osvěcována velkými modlitbami církve a svatých. Svatý otec výslovně zmiňuje Otče náš, Zdrávas Maria a liturgii mše svaté.

Jistě by se dala přidat také modlitba nad Písmem svatým – zvláště modlitba žalmů. Katechismus katolické církve v článku 2657 učí, že je to právě modlitba žalmů, která nám ukazuje cestu k Bohu, otevírá nás a zve, abychom jen k němu upjali všechnu svou naději: „Pevně jsem doufal v Hospodina, on se ke mně sklonil a vyslyšel mé volání“ (Ž 40,2).

P. Jindřich Čoupek ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je modlitba?

Modlitba je zbožné pozvednutí mysli k Bohu.

Proč se modlíme?

Modlíme se, protože jsme povinni modlitbou ctít Boha. Pán Ježíš modlitbu výslovně přikázal a bez modlitby nedosáhneme milosti Boží, abychom zbožně žili a svatě zemřeli.

srov. *Katolický katechismus, Fr. Tomášek, Praha 1968*

Kruciáta

systematické modlitební úsilí za záchranu životů nenarozených dětí ohrožených umělým potratem

Je naléhavě potřebná velká modlitba za život, která by prostoupila celý svět... Proto hledíme opět pokoru a odvahu modlit se a postit, aby síla vycházející shůry mohla rozbořit hradby podvodu a lži, které očím tolika našich bratří a sester zakrývají od základu špatnou podstatu skutků i zákonů namířených proti životu, aby se tak jejich srdce otevřela a nadchla pro úmysly a záměry kultury života a lásky.

z encykliky Jana Pavla II. „*Evangelium Vitae*“

Kruciáta, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
e-mail: info@kruciata.cz, <http://kruciata.cz>

(dokončení z minulého čísla)

Krás spasí svět

foto: Flickr

Před několika málo lety byl jmenován kardinálem Čech, žijící dlouhá léta v Římě. Je to jezuita otec Tomáš Špidlík, který je celosvětově znám jako přední odborník na východní křesťanskou spiritualitu. Využili jsme proto příležitosti a položili mu několik otázek, týkajících se nejen duchovní oblasti života dnešního člověka.

Mladí lidé jsou často přitahováni východními náboženstvími či filosofiemi a odklání se od tradičního pojetí křesťanství. Jaké stránky východní křesťanské spirituality by mohly podle vás přispět k oživení zájmu mladých o křesťanství v našem středoevropském prostředí?

Ano, ten zájem o všechno to východní, jógu, zen apod. k tomu by se dalo všechno říct. Ale teď tady jde o to křesťanské bohatství. Tedy jisté je, že tady i tam proniká technická mentalita. A technická mentalita dělá z živých věcí mrtvé předměty a z Pána Boha udělá ideologii. Tedy v této společnosti se lidé bijí za ideologie a lidská osoba, ta mizí.

A staroslověnsky pravda se řekne *istina*, to je ze sanskrtu dýchat *asmi*, tedy že pravda je něco živého. A to Slované vždycky nějakým způsobem cítili.

Pravda se staroslověnsky řekne istina, to má původ ze sanskrtu ze slova asmi „dýchat“, tedy pravda je něco živého.

Proč je uhlí škaradé a diamant krásný, když jsou chemicky stejné? Protože v uhlí vidím jen to uhlí, ale v diamantu vidím světlo...

A proto vždycky sbírám z těch východních autorů místa, kde je tedy ten osobní vztah. A odpovídá to tomu, po čem touží Druhý vatikánský koncil názvem kolegi-alita. Aby se to všechno neřešilo jenom juridicky, ale aby tam byly osobní vztahy. A na tohle jsou někteří slovanští autoři zvlášť mistři. A když cituji Italům Wolkera a neřeknu, že to je Čech, tak všichni říkají, to je ale krásné, kdo to napsal? A já jim řeknu, to je z nějakého Čecha a oni se diví, Češi mají něco takového? A vědí Češi, že to mají? Nevědí. Tedy hlavně ten osobní prvek, který je velice zajímavý a vyskytuje se hlavně v poezii. A my tu poezii velice málo studujeme.

A na východě zrovna tak. Tam byl carismus, mechanická ideologie, a bolševická technika musela Pána Boha zničit, protože osobní Bůh tam nemůže být, to musí být ideologie. Takže východ-západ a zase jsme u toho, kde můžeme najít něco pěkného. A já říkám, mladí lidé jsou pro to velice citliví. Když jsem měl přednášku v Brně [pozn. red.: přednášku je možno si poslechnout na TV-MIS.cz: www.tv-mis.cz/titul.php?id=275], tak to tam bylo tak přeplněné a hned to chtěli otisknout. Protože všichni jsou tímto nátlakem zatíženi a myslí si, že to plyne z něčeho, a ve skutečnosti jde o to, že se nemůže osoba jako osoba projevit.

Co byste vy sám viděl jako hlavní úkol a přítomnou výzvu pro katolickou církev v České republice?

Já právě říkám, my jsme zvláštní tvorové. My jsme mezi východem a západem. V podstatě kořen je stále ještě slovanský, ale výchova byla po celá léta německá a ono to někdy hapruje. Hlavně to vzniká takovou jistou hádavostí, a pak ten pan ALE. Řeknu, ono je dneska pěkně. No jo, ALE zítra bude pršet, někdo namítne.

A zítra bude pršet. No ono se ALE zase vyčáší. Je tam cosi slovanského, že termín to nevyjádří nikdy přesně a že je tam pořád ještě potřeba něco dodat, právě ten jakýsi základ toho slovanského.

Ovšem když si to neuvědomí, tak je z toho akorát ta hádavost. A potom se nikdy nedohodnou, protože tam jsou stále ta ale, ale. Proto si musíme také svou mentalitu uvědomit a hlavně v poezii a literatuře. A Češi také stále studují všechno možné, budou odborníky v józe a zenu a v německém existencialismu, ale české duchovní věci neznají, jen pár jmen – Masaryk, Komenský, Mistr Jan Hus a svatý Václav, abychom byli katoličtí, ale to jsou jen hesla. Jak málo znají Čechové svou minulost, kde je tolik krásných věcí.

A mohli byste se s námi závěrem podělit o vaše nejbližší plány a přání, k nimž směřujete?

No tož moje přání je, abych dobře umřel. Ale děkuji Pánu Bohu za to, že to, co jsem ani tak přímo nechtěl, tak že se to podařilo, protože musím říct, že jsem už napočítal asi sto šedesát překladů mých

Tož moje přání je, abych dobře umřel.

knížek, jak na západě, tak také na východě. To znamená, že lidé jsou pro tyto věci dnes citliví.

Jediné poslední, co bych chtěl ještě dokončit a už to víceméně mám, to je kniha o teologii krásy. Protože, jak říkal Solovjev, krása spasí svět. A čím? Jak to myslel? Protože technická mentalita je analytická, jedno oddělené od druhého. A celá věda je počítač nebo encyklopedie. Ale spojit ty vědomosti. Proč je uhlí škaradé a diamant krásný, když jsou chemicky stejné? Protože v uhlí vidím jen to uhlí, ale v diamantu vidím světlo, tedy v jednom vidím druhé. A jakmile člověk začne v jednom vidět druhé, tak se to najednou všechno spojuje. A tuhle tuto věc podle mne právě dnešní doba potřebuje.

Za rozhovor děkuje
P. Tomáš Vyhnanek OMI ■

foto: Flickr

foto: Flickr

Závist

nejhloupější hřích

„Kluci, nezávidte,“ říkávala mně a mým třem bráchům moje babička, „závist je nejhloupější hřích.“ „A proč zrovna závist, babi?“ zeptal jsem se jednou zvědavě. „Protože při jiných hříších má člověk alespoň na chvíli pocit, že si nějak pomohl. Je to jen na chvíli, je to jen zdání, ale přece... Kdežto závist vám nedá nic ani na tu chvíli. Už od samého počátku vás jen užírá a bere radost.“ Babička již s námi na této zemi řadu let nežije, ale tato a další její slova si dodnes pamatuji.

Byl jsem překvapen, když jsem zjistil, že vlastně citovala svatého faráře arského Jana Maria Vianneye. Nevím, jestli babička mohla znát jeho kázání – až donedávna byla v češtině prakticky nedostupná. Zнала však život. Svatý farář arský ho znal také. A neváhal svým posluchačům odkrývat i jeho temnou stránku – hřích. Nebere si servítky a ukazuje doslova jeho hnus! Ale ukazuje i cesty, kudy z něj ven... Tak je tomu i v jeho kázání o závistí. Jeho slova jsou nesená láskou. Řídí se heslem

sv. Augustina: „Hřích nenávidět, hříšníka milovat.“

P. Pavel Zahradníček

Proč smýšlíte špatně ve svém srdci? (Mt 9,4)

Zlomyslní lidé najdou špínu a skvrnu na všem; nikdo není uchráněn před jejich výčitkami, i kdyby žil sebesvatěji. Závistník rozlévá jed svým jazykem všude. Dokonce i nejdokonalejší skutky a ctnosti bližních podrobuje kritice a opovržlivým hodnocením. Připomíná tak jedovaté zvíře, které z nejpěknějších květů sbírá jed a byliny sloužící k léčení proměňuje ve svém organismu na smrtonosný jed. Jak strašná neřest je závist!

Dobrota Ježíše Krista, lesk Jeho ctností nutně musely naplňovat srdce Židů štěstím a radostí. Ale oni se nechali šířat závistí; byli proto smutní a pronásledovali Spasitele. Nějací milosrdní lidé přinesli k Ježíši na lůžko nešťastného ochrnutlého (srov. Mt 9,2). Spasitel světa ho uzdravil řka: „Synu věř, odpouštěj se ti hříchy. Vstaň, vezmi své lůžko a chod.“ (srov. Mt 9,2.6). Farizeové místo

Tato prokletá neřeš rozdělí sourozence na celý život a přivede peklo do domu i do rodiny.

toho, aby přijali toto znamení s vděčností, místo toho, aby chválili a opěvovali dobrotu a moc Ježíšovu, byli naplněni zlostí a nazývali Spasitele rouhačem.

Hřích, který hluboce zakořenil

Závist svým jedem zamožuje i ty nejlepší skutky. Kéž by tento hřích alespoň vymřel zároveň s farizeji. Ale nestalo se tak. Naopak, zapustil velmi hluboké kořeny, kořeny, které se nikomu nepodaří vytrhat z lidských srdcí. Teď bych vám chtěl ukázat, jak podlá je tato vlastnost, a současně, jak se všeobecně objevuje ve světě; a za druhé bych vás chtěl ujistit, že závist je hříchem velice nebezpečným a že je třeba se jí zbavit!

Smutek nad dobrem

Než vám ukáži, jak závist ponižuje a ubíjí člověka, vykreslím nejprve, na čem je tento hřích založen. Svatý Tomáš Akvinský popisuje tento hřích jako smutek a těžkou bolest v souvislosti s milostmi a dobrodiními, která Bůh sesílá bližnímu. Dále je tento hřích zlostná radost z toho, že bližního potká neúspěch nebo nějaké neštěstí. Může být větší a smutnější zasloupení než to, které spočívá na trápení nad spolubratrovým štěstím a na potěšení z jeho nezdarů?!

foto: Flickr

Ať závistivý člověk řekne, proč se zlobí, že se sousedovi daří každé pomýšlení. To jeho štěstí mu přece v ničem neubližuje. I kdyby takový závistník připravil bližního o jeho nadání, slávu, moudrost, majetek, čest – co by z toho měl? Získá tím sám něco? Kdo mu zakazuje, aby sám byl vážený, ctěný, moudrý?

Nedává nic, jen bere...

Každý jiný hřích způsobí člověku alespoň chvilkovou příjemnost a zadostiučinění, ale úplně jinak je tomu se závistí. Zloděj se například veselí, když někoho okrade; nestoudník se také cítí šťastný ve chvíli ukojení svých choutek, i když záhy poté se v něm probouzejí výčitky svědomí. Opilec při sklence vína či vodky a mstivý ve chvíli msty také pocítují jakési uspokojení. Závistník však oproti tomu nemá žádné zadostiučinění. Jeho hřích je podobný zmiji, která nosí ve svém lůně smrtící plod – ten, když pak přichází na svět, ničí její život.

foto: Flickr

Prokletá závist se vtírá urputnou vnitřní válkou proti člověku, do jehož duše se dostala!

Od závisti hřích začal

Kde vzal svůj počátek tento hnusný hřích? V nebi, uprostřed spanilých andělů, kteří záviděli chválu a slávu svému Tvůrci. A od padlých andělů přišla závist na zem a zapustila kořeny v ráji.

Tam ďábel dělal velké nabídky ženě, podbízel jí božský vhled – svedl ji a ona zlákala muže k požití zakázaného ovoce. Zlý duch, který záviděl člověku štěstí ráje, ho zbavil Boží přízně a uvalil na něj všechny možné těžkosti, choroby a smrt.

Svatý Pafnucios

Ach, draží bratři, s jakou horlivostí je třeba se snažit, aby se tato slepá vlastnost nezakořenila v našich srdcích! Neboť když jednou vnikne do naší duše, není lehké ji odtud vyhnat!

V životopise svatého Pafnucia čteme, že jeden řeholník, který pobýval ve stejném klášteře jako tento světec, záviděl Pafnuciovi jeho ctnosti a všeobecné uznání. Rozhodl se tedy zneuctít ho před spolubratry. Když byl svatý Pafnucios v neděli na mši svaté, potají se vkradl do jeho cely a tam do hromádky dříví schoval svou knížku. Potom šel s jinými bratry do kostela a po skončení modliteb nahlásil představenému, že mu byla ukradena knížka. Představený nedovolil žádnému ▷

*Ďáblou závistí
vešla do světa
smrt. (Mdr. 2,24)*

„Musí to být velmi omezený člověk, když se nechá tyranizovat touto podlou a nečestnou vlastností.“ (sv. Řehoř Veliký)

z bratří opustit kostel a poslal tři starce, aby prohledali všechny cely. V Pafnuciově cele pak byla mezi dřívím nalezena hledaná knížka. Svatý se neospravedlňoval, protože by to k ničemu nebylo. Vedlo by to jen k pomluvám, že lže. Trpěl tedy pokojně, plakal, pokořoval se a postil přes dva týdny. Tehdy Pán Bůh chtěje ukázat nevinnost světce, který pokojně snášel tento nepříjemný stav a ponížení, spustil na závistivého viníka strašné výčitky. Toho napadl zlý duch a mučil ho tak ukrutně, až se konečně přiznal, že ruka Boží padla na něj za to, že chtěl Pafnucia ukázat jako obludného svatouška. Pafnucios pokojně a beze zlosti přisedl k posedlému a nařídil zlému duchu ustoupit. Stalo se to v přítomnosti všech řeholních bratří, kteří slyšeli, jak se závistivý řeholník přiznal k vině, a byli též svědky nového triumfu Božího sluhu – Pafnucia.

Projev duševní omezenosti

Svatý Ambrož říká, že je na světě velmi mnoho závistivých lidí, jimž požehnání a milosti, které Bůh uděluje jiným, bijí do

očí. Pěkně řekl Job: „Pošetilce zabíjí vztek, žárlivost usmrcuje prostoduché.“ (Job 5,2) Opravdu, když se někdo trápí a vzteká kvůli tomu, že sousedovi, bratrovi či sestře se daří lépe, že je lidé mají rádi, že jim Bůh žehná – nesvědčí to snad o jeho duševní omezenosti? Ano, děti moje. Svatý Řehoř Veliký říká: „Musí to být velmi omezený člověk, když se nechá tyranizovat touto podlou a nečestnou vlastností.“ Což se křesťan nemá radovat ze štěstí bližního? Podlá je duše, která závidí druhému člověku a zůstává v zajetí této neřesti. Usiluje ji ukrýt před lidmi a zamaskovat různými záminkami. Není to podlý postup – trápit se a hryzat proto, že Bůh obdařuje milostmi někoho jiného?

Rozděluje i ty nebližší

Závistivý člověk nemá ani na chvíli pokoj. Tento prokletý hřích dokáže rozdělit mezi sebou také bratry a sestry. Když otec nebo matka jednomu z dětí dá něčeho víc než druhému, hned z toho vzniká nechuť a žal, že rodiče upřednostňují jednoho ze sourozenců. Bývají případy, kdy tato prokletá neřest rozdělí sourozence na celý život a přivede peklo do domu i do rodiny.

Dobře skrývaná neřest

Tato neřest je charakteristickým rysem pozemských úmyslů. Není tedy divu, že ji každý ukrývá a svoji nelásku k bližnímu maskuje rozmanitými záminkami. Jestliže před námi někdo o bližním mluví dobře, mlčíme, protože nás to trápí. Jestliže je potřeba o chváleném něco říci, děláme to chladně a nejasně. U závistivého člověka, moji bratří, není lásky. Svatý Pavel

říká: „Radujte se s radujícími, plačte s pláčícími.“ (Řím 12,15) Závistivý člověk prožívá pocit přesně opačný. Tento hřích je přitom velmi nebezpečný, protože se často skrývá pod pláštíkem ctnosti a přízně. Je podobný někomu, kdo se ukrývá mezi listím nebo křovím, potom se na vás nepozorovaně vyříjí a kouše. Je to strašné neštěstí, které nikoho nešetří.

Sv. Jan Maria Vianney ■

(redakčně zkráceno, dokončení příště)

Brožury s kázáními svatého Jana Maria Vianneye vydal tiskový apoštolát A.M.I.M.S. a je možno je objednat na www.fatym.com nebo na adrese: A.M.I.M.S., FATYM Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03. Knihy jsou zaslány jen za příspěvek na tisk a poštovné (doporučená výše příspěvku na jednu asi 70ti stránkovou brožuru je 15 Kč).

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je závist?

Závist spočívá ve smutku, zakoušeném z majetku druhého a v nezřízené touze přivlastnit si jej.

*Srov. Kompendium Katechismu katolické církve,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006*

Co pochází ze závisti?

Ze závisti pochází: křivé posuzování, pomluva a utrhaní na cti, nenávisť k bližnímu, radost, když se mu vede špatně, zármutek, když se mu vede dobře.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

foto: SXC

Hledám Tvé srdce, neodmítej mě!

Když mi bylo 17 let, začala jsem chodit na diskotéky. Pamatuji si dojem, jaký ve mně vyvolalo, když jsem se ocitla na jedné z největších diskoték ve městě. Tehdy mi ještě příliš nedocházelo heslo nade dveřmi do jedné z nich, které znělo: Dál je už jen peklo, vstoupíš na vlastní odpovědnost.

Byla jsem fascinovaná technohudbou i barevnými světly; vůbec mě nešokovalo to, že někteří mají sex na bočních sedadlech nebo se svlékají a vyzývavě tančí uprostřed parketu. Já jsem také chtěla být ve středu zájmu. Do té doby jsem byla normální skromná holka, ale udělala jsem ze sebe hodně namalovanou a málo oblečenou loutku. Svým provokativním tancem jsem přitahovala kluky, kteří ve mně viděli jen objekt k využití. Byla jsem spokojená, že si konečně mohu podle své vůle mezi muži vybírat. A vybírala jsem si...

Vždycky to ale byla volba nesprávná. Byl to takový šílený kolotoč. Několikrát

*Myslela jsem si,
že do konce života
už nenajdu muže,
který by měl rád
mě, a ne jen
moje tělo.*

jsem se ocitla s těmi neznámými v posteli. A pak jsem je už víckrát neviděla... Začala jsem být zoufalá. Tehdy jsem si myslela, že dokud jsem ještě tak hezká a tak báječně tančím, nakonec si najdu někoho, kdo mě bude milovat. Bohužel každý kluk, kterého jsem potkala, ve mně viděl jen předmět uspokojení své žádosti. Když už jsem někoho poznala, šla jsem s ním do postele, protože jsem si byla jistá, že jakmile dívka klukovi neposkytne „důkaz lásky“, on odejde. Poskytovala jsem tento „důkaz“

mnohým, ale i tak odešli... Byla jsem zničená, chtěla jsem umřít... Myslela jsem si, že do konce života už nenajdu muže, který by měl rád mě, a ne jen moje tělo.

Přiblížily se Velikonoce a já se cítila velmi, velmi špatně. Napadlo mě, že bych se mohla vyzpovídat, ale nějak mi chyběla odhodlanost. Něco mi říkalo: Jsem moc špinavá, pro takové neexistuje šance. Je na všechno pozdě, příliš pozdě! Upadla jsem do deprese. Od rána do večera jsem ležela v posteli a plakala jsem. Nikdo nevěděl, co mi je. Tehdy mi babička strčila Ježíšova slova adresovaná bl. Benigně Konsoletě Ferrero, abych si je přečetla. Četla jsem: „Prodej svou bídu mému milosrdenství, prodej mi ji, zaplatím Ti láskou. Když duše lituje a oplakává celým srdcem své hříchy, nemohu zadržet svou radost..., běžím, abych se s ní setkal... To jsem nejspokojenější, a z duší, které tahám z nejhlubší propasti bahna, dělám nejkrásnější díla... Její nejtěžší a nejodpornější viny se stávají nárožními kameny v jejím vzepětí k dokonalosti. Tolik miluji hříšníky!“ Když jsem si to přečetla, rozplakala jsem se jako malé děcko. Dokonce takové hříšníci, jako jsem já, Bůh nezavírá dveře? Bylo mi zatěžko uvěřit v to, jak velké je Boží milosrdenství... Později jsem znovu přečetla další slova Pána Ježíše: „Vrať se ke mně, přestaň bloudit bez cíle po poušti. Hledej mě, mé dítě... Vrať se ke mně. I ve své bídě a ve své vině. Přijmu tě takovou, jaká jsi a říkám ti, že už jsem ti odpustil. To Já, Ježíš, Tvůj Spasitel, k Tobě dnes přicházím. Přicházím bos a jako žebrák prosím o návrat lásky. Hledám tvé srdce, neodmítej mě... Dnem i nocí k tobě vzta- ▷

foto: archiv MŠI

*Nikdy předtím
jsem necítila tak
obrovskou radost
jako teď, když
jsem na své cestě
potkala Ježíše.*

huji své ruce. “Teprve pak jsem pochopila, proč žiji – a pro Koho! Náhle jsem byla osvícena a otevřely se mi oči. Co nejrychleji jsem běžela ke zpovědi. Nikdy předtím jsem necítila tak obrovskou radost jako teď, když jsem na své cestě potkala Ježíše. Toho Ježíše, pro kterého se nepočítá tvá špinavá minulost a tvé staré hříchy, ale tvoje dobrá vůle a chuť se v tuto chvíli napravit. Od té doby se můj život diametrálně změnil. Začala jsem chodit často ke zpovědi a ke svatému přijímání.

V jednom z čísel *Milujte se!* jsem si přečetla, že nikdy není pozdě na návrat k čistotě. Slíbila jsem Bohu, že až potkám „toho pravého“, počkám se sexem do svatby. Modlila jsem se za dobrého muže.

Dnes je mi 25 let. Rok jsem šťastně vdaná. Pět let, kdy jsme spolu chodili, jsem zachovala slib čistoty Bohu, přestože bylo někdy těžko. Ačkoli byla moje minulost ohavná, Bůh ji ve svém milosrdenství smazal.

Dnes už vím, že i největšímu hříšníkovi Pán Bůh odpustí hříchy, pokud jich lituje.

Dnes už vím, že i největšímu hříšníkovi Pán Bůh odpustí hříchy, pokud jich lituje. A třebaže lidsky se zdá být vše ztraceno, pro Pána Boha není nic nemožného.

Jana, Polsko ■

Pozn. redakce: V textu jsou zmiňována soukromá zjevení Pána Ježíše bl. Benigně. Pro správné porozumění významu soukromých zjevení je dobré si přečíst článek na následující straně.

foto: Flickr

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném růženci)

Na začátku:

Otče náš..., Zdrávas Maria...,
Věřím v Boha...

Na zrnkách Otčenáše:

Věčný Otče, obětuji Ti Tělo a Krev, Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa.

Na zrnkách Zdrávasů:

Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Na závěr (tříkrát):

Svatý Bože, Svátý Silný,
Svatý Nesmrtelný, smiluj se
nad námi a nad celým světem.

Imprimatur:

Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký
v Hradci Králové, dne 7. července 1995

Čím jsou pro vás soukromá zjevení?

Na otázku „Čím jsou pro vás soukromá zjevení Panny Marie nebo Pána Ježíše?“ odpovídá biskup Dominik Duka OP v nově vydané knize rozhovorů s Martinem Leschingerem
V Duchu pravdy.

Když jsme putovali s českými biskupy během národní pouti do portugalské Fatimy, která byla výrazem poděkování za návrat svobody, u hrobu portugalských králů v Batalhai mi pan arcibiskup Ender řekl: „Víš, co mě na tom všem zarazí? Kdyby se Panna Maria zjevila politikovi, panovníkovi, biskupovi nebo teologovi, to by dávalo logiku, ale těm dětem, které neměly vůbec ponětí, o co jde...“

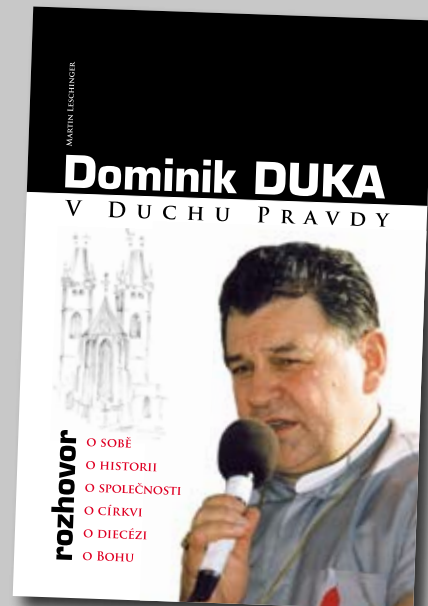
Celé poselství je tak vloženo do rukou zcela nekompetentních dětí, a jakoby se

stále opakoval ten paradox, že ne v Římě, ale v opovrhovaném Judsku, ne na císařském dvoře, ale u tesaře a ve chlěvě přichází k lidem Bůh. Ve Fatimě tedy Panna Maria volí adresáty svého poselství podobně tajemným způsobem. V tom je pro mne to zvláštní napětí takzvaných soukromých zjevení, která musí být zkoumána, to bezesporu, ale když jsou přijata, jako například Guadalupe, Lurdy nebo Fatima, pak si musíme uvědomit, že tato místa vstupují nejen do dějin církve, ale i světa, poněvadž řeší ty nejpodstatnější otázky.

Dalším paradoxem těchto zjevení je, že se na jedné straně dotýkají světodějných událostí, a na druhé straně můžeme prožívat příběh děvčátka, které třeba zabloudilo v lese a prožívá šílenou existenciální tíseň. Tím paradoxem je Bůh, kterému záleží stejně na zásadních uzlových bodech světových dějin jako na tomto zabloudilém děvčátku. Ačkoliv tedy soukromá zjevení přijímám s kritickým postojem a řídím se podle čekistického hesla „důvěřuj, ale pro- věřuj“, nejsou pro mne tato zjevení něčím, co bych nedokázal docenit...

ukázka z knihy „V Duchu pravdy“ ■

...jakoby se stále opakoval ten paradox, že ne v Římě, ale v opovrhovaném Judsku, ne na císařském dvoře, ale u tesaře a ve chlěvě přichází k lidem Bůh.

V Duchu pravdy

Hlásí-li se v Evropě na začátku třetího tisíciletí někdo ke křesťanství a myslí to upřímně, měl by dokázat svůj postoj obhájit uprostřed společnosti uctívající pohodlí a zábavu. Na stránkách této knihy se o to snaží královéhradecký biskup Dominik Duka OP. Kniha se ve stručnosti zabývá řadou témat, která nejsou na žebříčcích popularity jak v katolické církvi, tak ani v české společnosti na nejvyšších příčkách – ať již jde o pochopení tragédie Mistra Jana Husa, christianizaci Latinské Ameriky, období inkvizičních tribunálů, vliv lóží svobodných zednářů, nebo realistický postoj k fenoménu soukromých zjevení...

Knihu lze objednat na adrese:
http://likarmel.cz/kniha/_FLE0001.html

Karmelitánské nakladatelství
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice

Hiacinta, Lucie a František – Fatima, červenec 1917

foto: Santuário de Fátima

Evangelium *radostná zpráva*

Vy musíte něco vědět!

Zemřelý mikulovský probošt doktor Vladimír Nováček potkal jednou cestou do obchodu ženu, která ho zastavila a povídá: „Pane probošte, vy se pořád usmíváte, vy musíte něco vědět...!“

„Ano, vím,“ odpověděl pan probošt.

„A co? Co víte?“

*Lidé evangelia
jsou lidmi
radostné zprávy!*

Pan probošt se k ní naklonil a důvěrným hlasem jí sdělil své tajemství: „Pán Ježíš vstal z mrtvých!“

My křesťané bychom měli být lidé radostní. Mělo by na nás být poznat, že jsme „velikonoční lid“. Vždyť radost, kterou jsme Kristovým vzkříšením poznali, je schopna odolat všem našim smutkům z bolesti, zklamání, zloby, nepochopení, napětí, selhání...

Tváří v tvář tomu všemu máme důvod se usmívat. Protože díky zmrtvýchvstání je:

- láska silnější než nenávisť,

- dobro silnější než zlo,
- pravda silnější než lež,
- život silnější než smrt
- a Boží milosrdenství větší než náš hřích.

Proto máme vždycky důvod se usmívat. A když to dokážeme, můžeme přispět k tomu, že se bude usmívat i svět kolem nás. Vždyť lidé evangelia jsou lidmi radostné zprávy!

Neboj se, vstaneš z mrtvých

Babička se zastavila se svým čtyřletým vnukem v kapucínském kostele v Brně. Je tam pieta – bolestná Matka s mrtvým Ježíšem na klíně.

Chlapec se pozorně zahleděl nejprve do tváře panny Marie a pak na mrtvého Ježíše. Po chvíli poprosil babičku: „Babi, prosím tě, vyzad mě.“ Pak pohladil Ježíše po vlasech a řekl: „Ježíšku, neboj se, vstaneš z mrtvých!“

Kdykoliv na nás dolehne kříž, nemůžeme necítit bolest, ale vždycky bychom měli prodloužit svůj pohled za kříž, až ke slávě Velikonoc.

*P. Mons. Jiří Mikulášek
Stříbrné vteřiny, Cesta 2002* ■

foto: Flickr

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kristus třetího dne po své smrti slavně vstal z mrtvých. ^[De fide]

Těla spravedlivých budou proměněna a oslavena podle vzoru Kristova vzkříšeného těla. ^[Sent. cert.]

Těla zavržených vstanou v nepomíjivosti a nesmrtnosti, ale nebudou oslavena. ^[Sent. cert.]

*Srov. Dogmatika,
Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994*

foto: Josef Skála

Pole a křesťané mezi dunami

P. Günther Ecklbauer OMI ze střeoevropské provincie kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné byl farářem v Kroměříži a na poutním místě Klokoty u Tábora. Jeho nynější farnost se jmenuje Derekabád. Je Rakušan, ale urdsky se již domluví podobně jako česky...

Jak jsi se dostal z Čech do Pákistánu?

V sabatickém roce jsem se setkal blíž s muslimským světem, zvláště při svém šestiměsíčním pobytu v Jeruzalémě. Saba-

tický rok je v naší kongregaci určen pro duchovní obnovu a studium po určitých letech ve službě, kde hodnotíme to, co bylo, a nasměrujeme se do budoucnosti. Je to takový rok pro Pána – ten můj začal „náhodou“ právě 11. září 2001. Bylo to takové delší zrání. Vnímám silné volání pracovat v muslimské zemi s křesťanskou menšinou. S tím že jsem jim chtěl ulehčit těžký úděl a zároveň vstupovat do dialogu s muslimy, protože to vidím jako jednu z velkých úloh v dnešním světě – najít cestu vzájemného spolužití v oboustranném respektu.

Jak tvé působení v Pákistánu vypadá?

Jsem „pouštní otec“. Ne v tom smyslu, že bych byl poustevníkem, ale jsem pouštním farářem – farářem lidí, kteří většinou žijí v pouštních vesnicích nebo samotách. Naši lidé, křesťané, přišli na toto místo

před 35 lety, aby zde získali svou vlastní půdu, kterou by mohli obhospodařovat. Pěstují pšenici uprostřed písčinych dun. Zavlažují spodní vodou pomocí čerpadel poháněných naftou. Jde o poušť Thal ▷

Jsem „pouštní otec“. Ne v tom smyslu, že bych byl poustevníkem, ale jsem pouštním farářem – farářem lidí, kteří většinou žijí v pouštních vesnicích nebo samotách.

Krajina blízko Multanu

foto: Josef Skálal

ve středním Pákistánu, 100 kilometrů severozápadně od Multanu, což je čtyřmilionové město v jižním Paňdžábu. Zavedl je sem politicky angažovaný domorodý katolický kněz Derrick. Byl přítelem Zulfikara Bhutta, tehdejšího pákistánského prezidenta. Když byl Bhutto v roce 1979 popraven, musel tento kněz utéct do ciziny a lidé nikdy nedostali slíbenou půdu formálně do vlastnictví. Naše farnost má podle něho jméno Derickabad – Derickovo osídlení. Křesťané sem přišli, aby měli vlastní vesnice, byli vlastními pány a měli vlastní půdu.

Jak to tam tehdy vypadalo a jak to vyhlíží nyní?

Když křesťané přišli, bylo tam plno hadů, jen písek s nízkými keři a žádný strom... Původní název nedalekého městečka byl Munda, to znamená:

„místo, kde nic neroste“ – dnes však již má nový název... Do oblasti, kde křesťané začali žít, bylo obtížné dojet i traktozem. Po 35 letech jsou zde křesťanské vesnice a krásná pole mezi písčnými dunami, hada najdete jen málokdy a můžete sem dojet i běžným osobním autem po uježděných písčných cestách. Přesto však mám terénní Landcruiser s náhonem na všechna čtyři kola, protože do některých vzdálených vesnic bych se bez něj nedostal.

Obděláváním se kvalita půdy i úroda postupně velmi zlepšila a pozemky křesťanů začaly budit závist u okolních muslimů, kteří nám občas nějaké pole zaberou. Mám dva pracovníky, které financuje církev, aby pomáhali našim lidem v těchto sporech o půdu. Loni byli postřeleni dva křesťané, kteří nesouhlasili se zabráním svých pozemků.

Malá rada starších, která řeší nějaký konflikt o půdu: napravo od P. Günthera OMI, sedícího na lavičce, je jeho kaplan P. Asad a vedle něho v bílém místní politik – křesťanský zástupce v městské radě

foto: Josef Skála

Tady na zemi mají pravdu vždycky ti bohatí. Proto je Bůh s chudými!

Co děláš pro porozumění mezi muslimy a křesťany?

Nedělám žádné programy, ale snažím se odbourat vzájemné předsudky a žít s nimi v přátelství.

Došlo k nějakým konfliktům?

Jedenkrát o mně psali v jednom místním plátku – naštěstí se to nerozšířilo dále –, že jezdím po celém okolí a šířím nepokoje mezi muslimy a křesťany. Pozadí bylo následující, a hned na úvod musím říci, že nešlo o události, které by tu byly na denním pořádku:

Jedné křesťanské rodině zabral velkostatkář pole, a zůstal jí jen její příbytek. I z něho se je snažil vypudit. Dokonce členy této rodiny nechal zbit. Po těchto událostech dorazil na místo náš pracovník a snažil se domoci ochrany u policie. Ale protože v Pákistánu platí, že pravdu má ten, kdo má peníze, nejen že se policie postižených křesťanů nezastala, ale na

Ženich a nevěsta před kostelem sv. Anny

foto: Josef Skála

Hotel v Multanu

foto: Josef Skála

pokyn statkáře byl na našeho pracovníka vydán zatykač kvůli pokusu o vraždu! Pár dní poté jsem navštívil tuto rodinu. Jakmile velkostatkář uviděl mé auto, ihned přijel. Normálně se držím spíše zpátky, aby mé jednání nebylo vysvětlováno jako vměšování cizinců – z tohoto důvodu také tyto věci řeší naši pracovníci a ne já. Proto jsem zůstal v autě. Ale v ten den bylo kolem 50 stupňů. Nemohl jsem to už vydržet a chtěl jsem jen jet domů. Vystoupil jsem proto z auta, abych nekonečnou diskusi rázně ukončil. Řekl jsem mu jen:

V bazaru

foto: Josef Skála

„S vámi jsou peníze a moc, ale s chudými je Bůh.“ A on odpověděl: „Já jsem dobrý muslim, Bůh je se mnou, protože mám pravdu.“ A já jsem mu řekl: „Tady na zemi mají pravdu vždycky ti bohatí. Proto je Bůh s chudými!“ Možná takto v češtině to ani příliš nevzní, ale v Pákistánu tomu každý velmi dobře rozumí, co vše ta slova vyjadřují. Proto si naši lidé moje slova dobře zapamatovali a dál je vypravovali.

Šlo ti už také někdy o život?

Ne. Tam kde působím je to takový konec světa, kterého se velké nepokoje netýkají. Když jsem přijel do oblátského provinčního domu, polský spolubratr mi ukázal v satelitní televizi německé vysílání

a první obraz byly pouliční boje mezi policií a demonstranty v Islámábádu, hlavním městě Pákistánu. Vykulil jsem oči a zeptal jsem se: „Je situace u nás opravdu tak zlá?“ A konečně jsem pochopil, proč moje sestra, když mám jednou za čas mož-

Nejdůležitější je, že navštěvuji lidi a modlím se s nimi. To je to, co lidé zde od kněze nejvíce očekávají.

foto: Josef Skála

foto: Josef Skála

nost jí zavolat, říká: „Okamžitě se vrat!“ O politické situaci a nepokojích v Pákistánu víte v Evropě většinou víc než já v Derekabádu.

Co je náplní tvé práce?

Sloužím mše svaté – při nich většinou káže katecheta. Dělán spoustu dalších věcí, které patří k poslání faráře. Ale nejdůležitější je, že navštěvuji lidi a modlím se s nimi. To je to, co lidé zde od kněze nejvíce očekávají.

Zásadní význam tu má i naše školství. Máme jednu English Medium School s důrazem na angličtinu, kam chodí většinou muslimské děti z bohatších rodin. A osm venkovských škol do páté třídy, kam chodí chudé děti – většinou křesťané. Na vzdělání je v pákistánské církvi kladen velký důraz, protože to je předpoklad, aby se mohla křesťanská komunita v islámském státu pozvednout. Konkrétně v naší farnosti mohou přijít o půdu – a možná také přijdou..., ale vzdělání jim nikdo nevezme. Kdo umí číst, psát a počítat – což zde nejsou zdaleka samozřejmé věci – tomu se otevírá cesta k něčemu lepšímu než být celý život nádeníkem. Proto jsou školy pro křesťany velmi důležité.

A jsou důležité i pro muslimy – je to místo dialogu. I když jsou zamýšleny především jako služba národu, nakonec se tato služba vrací v dobrém i nám křesťanům. Například nikdo pro nás křesťany v Pákistánu neudělal tolik dobrého jako prezident Mušaraf, který kdysi chodil do misijní školy.

Co ti daly ty dva roky působení 5 000 km od domova?

Víc jsem se naučil o nás lidech. To co mě v Pákistánu někdy doslova štvalo – např. stálý boj o prvenství –, jsem nakonec objevil i v sobě a v Evropě. Jen to v Pákistánu neumějí tak mistrně maskovat jako

my. Jsem Bohu vděčný za příležitost poznat jiný svět a učit se od něj. Podtrhl bych dva postoje: vděčnost a vzájemnou snášenlivost. Nefňukat kvůli maličkostem, ale umět děkovat Bohu, že to je alespoň takto...

A co se týče snášenlivosti?

Všiml jsem si toho, jak velmi srdečně se k sobě dva lidé chovají – objímají se... Říkal jsem si, to musí být výborní přátelé. Pak mi řekli, že jsou to naopak muži, kteří mezi sebou mají velké problémy. Nejdřív

jsem to považoval za faleš a velký zápor. Pak jsem porozuměl. Oni tím falešně neskrývají své skutečné vztahy, ale dávají najevo, že i přes své antipatie chtějí hledat způsob jak žít společně ve vzájemné snášenlivosti. V celé Asii na sebe narážejí odlišná náboženství a kultury. Ale oni se naučili, jak přesto – alespoň ve většině případů – žít ve vzájemné snášenlivosti.

Co chceš vzkázat čtenářům našeho časopisu?

Buďte hrdí na svoji církve v Evropě. Čím déle jsem v tak odlišném světě, tím víc si vážím toho, odkud přicházím. Když v těchto dnech jezdím po Rakousku, Německu a České republice, vidím jak je zde křesťanská tradice ve skutečnosti živá. Je tu vidět dlouhá tradice, která ztvárnila od kořenů nejen kulturu, ale i přístup k člověku... A když jsem byl nyní v Asii, kde toto tisícileté působení církve nebylo, mohu to tím jasněji vidět. A uvědomuji si jak tohle dědictví, které Evropa má, je obrovským bohatstvím.

*Za rozhovor děkuje
P. Pavel Zahradníček* ■

P. Günther Ecklbauer s pákistánskými dětmi

foto: Josef Skála

Poutní areál – jeskyně a socha Panny Marie Lurdské

foto: Josef Skála

A.M.I.M.S.

tiskový apoštolát FATYMu

Tiskový apoštolát FATYMu už několik let vydává útlé brožurky s náboženskou tematikou, které mají povzbudit čtenáře k radostnému životu z víry. Brožurky napsané srozumitelným a čtivým stylem jsou šířeny pouze za příspěvek na výrobní náklady, případně jsou i rozdávány těm, kteří by si je sice sami nekoupili, ale když je dostanou, přečtou si je.

Záměrem těch, kteří se podílejí na jejich přípravě a vydávání, je přispět k evangelizaci našeho národa. Velká část brožurek vychází s církevním schválením

Biskupství brněnského. Každá z těchto tiskovin projde rukama mnoha dobrovolných pomocníků, kteří se podílejí na jejich přípravě, výrobě a distribuci. Za těch nemnoho let, co brožurky FATYMu vycházejí, si už dokázaly najít své místo pod sluncem a také poměrně značnou oblibu u řady čtenářů. I když nemají barevné ilustrace a pevnou vazbu, vzbuzují sympatie nejen díky svému obsahu a tloušťce (vždyť někteří toho dnes mnoho nenačtou, ale otevřít útlou brožurku se odhodlají) – jsou sympatické i pro svou cenovou dostupnost – doslova za pár korun. A ten, kdo je přečetl, si je pak může pořídit ve více exemplářích a rozdávat je ve svém okolí. U mnohých jiných kvalitních knih, které jsou v křesťanských knihkupectvích, by ho to asi kvůli ceně ani nenapadlo.

P. Marek Dunda ■

Z množství různých brožurek si dovoluujeme nabídnout:

To promodlím

Obsahuje několik základních i méně známých modliteb, které mohou přispět k osobní modlitbě a k růstu zbožnosti. Velkou výhodou tohoto dílka je, že písma jsou dostatečně velká i pro starší čtenáře. Je možné ji mít stále u sebe. Formát A6, 44 stran. Doporučený příspěvek na tisk (výrobní cena): 5 Kč.

Manželství od Boha nám dané

Povzbudivý pohled na skutečnost manželství a na život podle manželského slibu. Formát A5, 52 stran. Doporučený příspěvek: 15 Kč.

Manželství v záběhu

Mons. Ladislav Simajchl

Obsahuje řadu vzácných zkušeností a pohledů na manželské soužití. Formát A5, 44 stran. Doporučený příspěvek: 10 Kč.

Základy křesťanské víry

P. Jan Kabeláč

Krátký srozumitelný text vhodný i pro ty, kteří o křesťanství mnoho nevědí. Formát A6, 44 stran. Doporučený příspěvek: 5 Kč.

Stalo se I

První díl cyklu osobních zkušeností ze života ve spojení s Bohem a jeho působením. Formát A5, 56 stran. Doporučený příspěvek: 15 Kč.

Objednávám k zaslání

Jméno a příjmení:

Adresa: PSČ:

Titul	Kusy
To promodlím	
Manželství od Boha nám dané	
Manželství v záběhu	
Základy křesťanské víry	
Stalo se I	
Mám zájem o zaslání aktuální nabídky tiskovin A.M.I.M.S.	

Příspěvek na tisk a poštovné poukážete složenkou, kterou vám společně s brožurkami zašleme.

Vyplněnou objednávku pošlete na adresu A.M.I.M.S., Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03.

Tiskový apoštolát A.M.I.M.S. sídlí na faře ve Vranově nad Dyjí podobně jako redakce časopisu *Milujte se!*.

Je možno objednávat i prostřednictvím internetu na www.fatym.com.

Kterak příliš **nemalomyslně** *pro občasné poklesky*

Úryvek z knihy Tomáše Kempenského († 1471)

Čtyři knihy o následování Krista, která bývá označována za nejrozšířenější knihu na světě hned po Bibli

Synu, více se mi líbí trpělivost a pokora v neštěstí, než velké potěšení a zbožnost ve štěstí. Proč tě zarmucuje maličkost, kterou někdo řekl proti tobě? I kdyby to bylo něco většího, nemělo by tě to vzrušovat. Zapomeň na to; vždyť to není nic nového, ani poprvé, a budeš-li déle živ, tak ani naposledy.

...já povznáším k svému božství ty, kdo uznávají svou slabost.

Jsi dost zmužilý, dokud tě nepotká žádné protiventství. Dovedeš jiným dobře radit a povzbuzovat je slovy. Ale když vstoupí nenadále soužení na tvůj práh, nedostává se ti rady ani síly. Pamatuji na svou velkou křehkost, kterou jsi už často zakusil v maličkostech; nicméně se tak děje jen pro tvou spásu, když se ti přihodí něco takového nebo podobného.

Vyžeň to z mysli, jak nejlépe dovedeš; a dopadnou-li na tebe rány, nemalomyslně a dlouho se nermuť. Snájej to aspoň trpělivě, když už ne radostně. I když něco nerad slyšíš a pociťuješ při tom rozhořčení, přemoz se a nevypuť z úst nic neslušného, abys nepohoršil maličké. Vždyť návratem milosti se rozbouřená mysl rychle utiší a bolest v nitru zmizí.

Já ještě žiji (praví Pán) a jsem připraven ti pomoci a potěšit tě víc než kdy předtím, budeš-li mi důvěřovat a nábožně mě vzývat.

Buď klidnější mysli a přichystej se i na těžší zkoušky. Není všechno zmařeno, vidíš-li, že tě soužení nebo těžké pokušení stíhá častěji. Jsi člověk a ne Bůh; jsi tělo, ne anděl.

Jak bys mohl stále setrvávat v témž

Není všechno zmařeno, vidíš-li, že tě soužení nebo těžké pokušení stíhá častěji. Jsi člověk a ne Bůh; jsi tělo, ne anděl...

stupni ctnosti, když to nedokázal ani anděl v nebi, ani první člověk v ráji? Já však obveseluji zarmoucené a povznáším k svému božství ty, kdo uznávají svou slabost.

Pane, buď požehnáno tvé slovo, které je mým ústům sladší než cukr a med (Žl 19,11). Co bych si počal v tolika svých souženích a strastech, kdybys mě neposiloval svými svatými slovy? Nezáleží na tom, co a kolik mám vytrpět, jen když dojdu do přístavu spásy. Dej dobrý konec a dopřej šťastný odchod z tohoto světa. Rozpomeň se na mne, můj Bože, a veď mě přímou cestou do svého království. Amen.

Čtyři knihy o následování Krista

V dobách dějinných přerodů, kdy končil středověk a na dveře dějin klepal novověk, kdy se hroutily staleté systémy, kdy velká hesla zvětrávala a začalo se pochybovat o všem, vznikla proslulá *devotio moderna* (moderní zbožnost), hnutí obnoveného augustinismu, založeného Gerardem Grootem († 1384) v Nizozemí. Kořeny této „moderní zbožnosti“, jak se zdá, sahají až do české půdy např. k Janu Milíčovi z Kroměříže a k roudnickému převorovi Petru Klarifikátorovi. Husitské bouře v Čechách zamezily dalšímu vývoji tohoto hnutí u nás. V Nizozemí se však *devotio moderna* plně rozvinula. Jejím hlavním dědictvím je „Zlatá knížka“ – jak bývá nazýván tento staletými prověřený skvost duchovní literatury. Staví na jednoduchosti a opravdovosti a zdůrazňuje: je nebezpečné vzdělávat pouze rozum bez současného vzdělávání srdce.

Knihu lze objednat na adrese: http://likarmel.cz/kniha/_CES0206.html
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 58, 380 01 Dačice

Jak se schylovalo k mému pohřbu

Žil jsem spíš bigbeatem než vírou...

Narodil jsem se roku 1952 v Kořenci u Boskovic. Byl jsem pokřtěn i biřmován. Po základní škole jsem vystudoval gymnázium v Boskovicích. Hrál jsem v bigbeatové kapele, v orchestru „SPEKTRUM“ Boskovice, asi šest let. Vystřídal jsem též několik zaměstnání a také vyzkoušel práci v olešnické masně. Ta byla poslední světskou štací po posledním pokusu dostat se na vysokou školu.

Nemoc

Ve 26 letech jsem onemocněl rakovinou, která se během roku 1980 rozšířila po celém těle. Byl jsem na dvou operacích a podstoupil jsem spoustu chemoterapií. Nepomohlo to a můj konec byl zpečetěn. Měl jsem též oboustrannou rakovinu plic, kašlal jsem krev. Lékaři řekli mojí mamince, aby připravovala pohřeb. Dávali mi maximálně týden života. V té době jsem byl už „obrácený“ po předchozím velmi vlažném duchovním životě. V tomto „posledním týdnu života“ jsem se rozhodl jet do Budapešti na charismatické setkání 1. – 3. listopadu 1980. Bylo to právě o víkendu. Šlo o tajné mezinárodní setkání charismatických a viděl jsem tam skutečné zázraky uzdravení a obrácení...

Prorocství

Po vyzvání jsem přišel dopředu, aby se pomodlili i za mne. Nikoho jsem tam tehdy neznal, ani oni neznali mne. Dali mi tlumočnicku, manžele z Komárna. Při modlitbách v jazycích jedna paní začala ke mně prorokovat z Ducha Svátého: „Dnes jsi smrtelně nemocný, ale Ježíš Tě uzdraví na těle i na duchu, a pak odevzdáš celý svůj život Pánu Bohu a staneš se služebníkem Božím. Tak se stane!“ Opakovala: „Musíš věřit – tak se stane!“

A tak se skutečně stalo: Byl jsem uzdraven!

Moje drahá maminka nevěřila, že jsem zdrav – ještě po celý seminář až do primice!

Spor s „pozůstalými“

Doma mě čekalo nemilé překvapení: Očekával mě tu pan farář, a s ním vzdálený strýc z Brna a jedna příbuzná – řádová představená. Oba přijeli na pohřeb, samozřejmě na můj! Já jsem jim řekl: „Jsem uzdraven a žádný pohřeb nebude. Můžete odjet domů. S Pánem Bohem!“

Oni se však nedali tak rychle odbýt a mermomocí trvali na svém, společně s mojí maminkou a sestrou. Nastala velká hádka: Oni chtěli za každou cenu, abych se připravil na smrt a přijal všechny ▷

foto: 2x Flickr

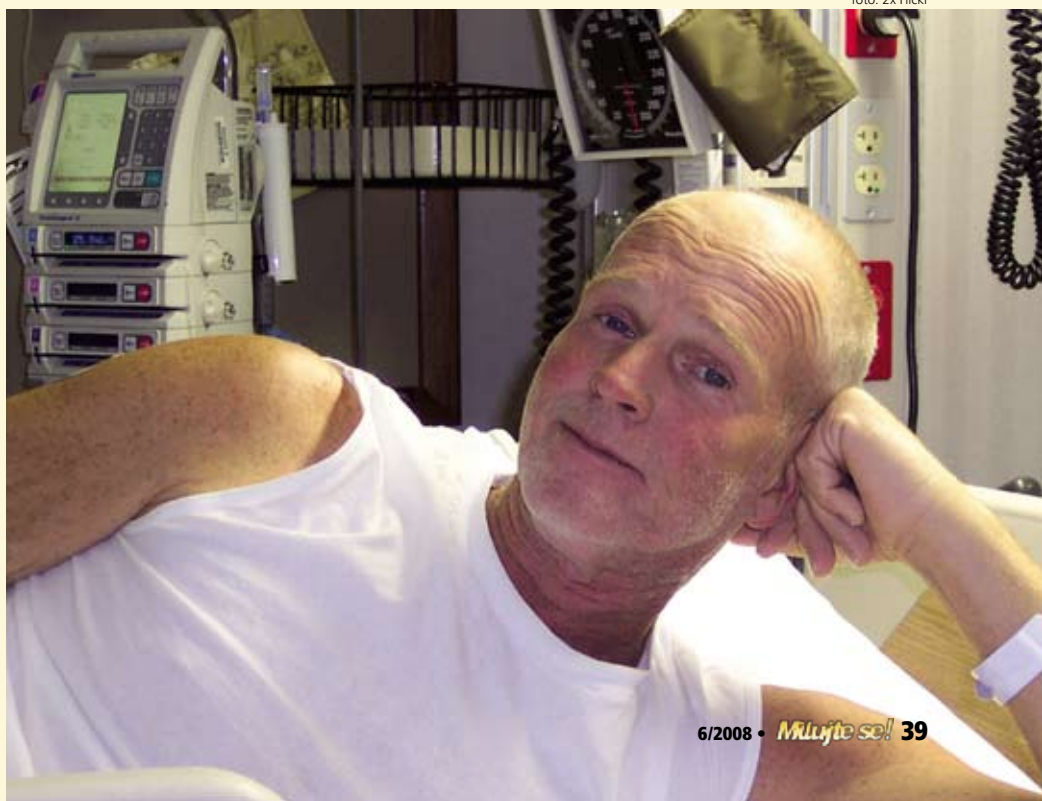

foto: Flickr

svátosti nezbytné ke spáse. Já jsem to odmítnul s tím, že jsem zdrav... Tak jsme se „řezali“ až téměř do rána. Ráno oba odjeli s nepořízenou. Moje drahá maminka nevěřila, že jsem zdrav – ještě po celý seminář až do primice!

Neschopen tělesně i duševně!

Do semináře mě vzali až za tři roky. Ani církevní představení nechtěli věřit v mé uzdravení. Byl jsem 12 let v plném invalidním důchodu, i po dobu studia a ještě jako kněz v pastoraci. Když jsem se hlásil na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu, dostal jsem posudek od

lékařů ze Žlutého kopce z Brna: „Neschopen jakékoliv tělesné i duševní činnosti“. Tečka. Když to v Litoměřicích uviděla přijímací komise, spráskli ruce: „Co s tebou budeme dělat? Důchodce, a ještě neschopen, se hlásí na studium vysoké školy teologie. To jsme tady ještě neměli.“

Řekl jsem jim, že zajedu do nemocnice na „Žluták“ do Brna, aby mi zrušili důchod a uschnou mě ke studiu na vysoké škole.

V nemocnici mě ale lékařské kapacity odmítly. Oni prý vědí lépe, co dělají, a nebudou měnit svá rozhodnutí kvůli nějaké přijímací komisi v Litoměřicích. A zatím, co jsem byl v Brně, mě však ona litoměřická přijímací komise, složená ze zástupců Církve a státních – komunistických orgánů, přijala na fakultu... Tak se v naší zemi stalo, že „neschopný, umírající invalida“ vystudoval Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu, stal se knězem a sloužil Bohu, a ještě při tom bral plný invalidní důchod!

U lidí je to nemožné, ale ne u Boha, vždyť u Boha je možné všechno. Amen.

Boží mlýny

Ještě jedna legrační věc se stala při volbách za totality: Bylo to v roce 1987. Samozřejmě jsem k volbám nešel. [Pozn. red.: To byl při tehdejších volbách, při

U lidí je to nemožné, ale ne u Boha, vždyť u Boha je možné všechno. Amen.

kterých neexistoval výběr z více kandidátů, prakticky jediný způsob jak s touto situací projevit nesouhlas.] Bylo to před svěcením. Po volbách přijeli soudruzi až z Ministerstva kultury a školství: ministr Klusák a Jelínek. Vyhrožovali mi, že mě vyhodí a že nikdy nedostanu souhlas. Smál jsem se jim od očí! To je ještě víc rozzuřilo a vykázali mě ven.

Do zápisu uvedli, že nejsem normální, nemohou se mnou nic dělat, ale že mohu dále studovat. Nikdy však nedostanu souhlas k výkonu kněžské služby! – O půl roku později byli oba soudruzi propuštěni pro neschopnost... Boží mlýny melou pomalu, ale jistě... Za rok pak padl i „věčný a všemohoucí“ režim!

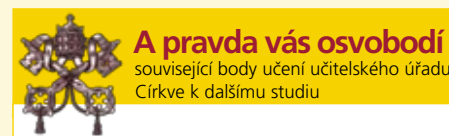
Knězem již dvacet let

Kněžské svěcení jsem přijal 25. 6. 1988. Rok a půl jsem působil v Liberci. Po sametové revoluci jsem byl poslán na poutní místo do Křešic u Litoměřic a k němu patří další řada farností. Zde působím do dneška.

P. Jaroslav Stríž ■

(podle M Rosa, www.magnificat.sk, redakčně zkráceno)

Tak se v naší zemi stalo, že „neschopný, umírající invalida“ vystudoval, stal se knězem a sloužil Bohu, a ještě při tom bral plný invalidní důchod!

Co říká katechismus

Jak se církev chová k nemocným?

Církev dostala od Pána úkol uzdravovat nemocné a snaží se ho uskutečnit jak péčí, kterou poskytuje nemocným, tak přímluvnou modlitbou, kterou ji doprovází. Především však má zvláštní svátost ve prospěch nemocných, ustanovenou samotným Kristem a dosvědčenou svatým Jakubem: „Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně.“ (Jak 5,14)

Srov. Compendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Exercicie? Kdy? Jedu!

Léta jsem nevěřila důležitosti exercicií v životě křesťana. No, někoho to možná baví, proč ne... Naši na nich taky nikdy nebyli, tak se bez nich obejdu i já... Jednou, asi před devíti lety, jsem už málem jela, ale „naštěstí“ mi onemocněl synek... Ono by se to beze mne doma stejně nezvládlo...

Manžel na exercicie jezdí už léta a přesně stejnou dobu mi je doporučuje. Jenže loni se k němu po vlastních exerciciích přidal i syn, tudíž jsem nátlaku ustoupila. Nejsem žádný velký „modlil“ – ono při čtyřech dětech a zaměstnání se velmi často z modlitby přechází do hlubokého spánku – ale mám ráda zbožné písně a knihy s duchovní tematikou. Též ráda promýšlím, co říkají žalmy a apoštolské listy. No, nějak to snad vydržím, říkála jsem si.

*Exercicie jsou
nejkrásnějšími dny
v roce, kdy člověk
může být blízko
Bohu, chce-li!*

Okolí mě má za osobu zodpovědnou, a tudíž když exercitátor řekl, že člověk má po dobu exercicií domácí věci hodit za hlavu a nechat je na Pánu Bohu, poslechla jsem. V první části exercicií je prostor pro srovnání se s minulostí s pohledem upřeným na Boha. Tak jsem se do toho pustila. Některé věci mě stály hodně slz. Někde jsem četla, že slzy jsou znam-

foto: Flickr

Modlitba k Panně Marii, Matce Naděje

V kostele Nanebevzetí P. Marie ve Vranově nad Dyjí, kde je sídlo redakce časopisu *Milujte se!*, se již od května 1997 každý 15. den v měsíci scházejí lidé z bližšího i vzdálenějšího okolí, kterým záleží na oživení víry v pohraničí. Společně se svými kněžími se modlí za tento a další úmysly. Dlouho jsme přemýšleli o tom, že by bylo vhodné sestavit modlitbu k Matce Naděje. Velmi nás překvapilo a potěšilo, že modlitbu, která začíná těmito slovy, uvádí papež Jan Pavel II. ve své posynodální apoštolské exhortaci *Ecclesia in Europa* (2003). Část z ní uvádíme. Můžete se ji modlit za všechny ty, kteří se snaží vidět svět Božím očima – to znamená: vidět ho s nadějí, i sami za sebe. A vzpomenout při ní můžete i na ty, kteří si myslí, že již jakoukoliv nadějí ztratili.

redakce

**Maria, Matko Naděje,
kráčež s námi!
Uč nás zvěstovat živého Boha!
Pomáhej nám být svědky Ježíše,
jediného zachránce.
Učiň nás pohotovými
k pomoci bližním,
pohostinnými vůči potřebným,
ochotnými cvičit se
ve spravedlnosti.
Učiň nás vášnivými staviteli
spravedlivého světa.
Přimlouvej se za nás
a upevňuj nás v jistotě,
že se Otcův plán naplní.
Jitřenko nového světa,
projev se jako Matka Naděje
a bdi nad námi!
Maria, daruj nám Ježíše!
Učiň, abychom Ho
následovali a milovali.**

Amen.

Tato zkrácená verze modlitby má církevní schválení Biskupství brněnského.

č.j.: Ep/1242/03 ze dne 27. 10. 2003
+ Mons. Vojtěch Cikrle

Snad si to jen nenamlouvám, že jsem nyní o trochu přívětivější a méně konfliktní. A zdá se mi také, že můj manžel se ke mně chová o hodně lépe než celá léta.

ním přítomnosti Ducha Svatého. Ty slzy byly slzami vděčnosti za to, že na mě Bůh v tom i onom pamatoval, že mnohý z lidí se v mém životě třeba jen mihnul, ale něco z nich mě přidrželo na správné cestě. Další slzy byly slzami lítosti – za to, jak jsem byla nevděčná, jak jsem měla špatně uspořádaný žebříček hodnot bez ohledu na Boha a Jeho lásku, a On mi stejně pořád dával najevo, že jsem Jeho a že o mě ví. Tak jsem se pomalu propracovávala ke generální – životní zpovědi. Musím podotknout, že mě v této fázi exercicií bolela hlava – a podle svědectví jiných nejen mě... Jestlipak má někdo zájem na tom, aby se člověk neobrátil?

Další část exercicií je věnována pohledu do budoucnosti – když už člověk trochu tuší, kde má největší slabiny, co se s tím do budoucna dá dělat? Šla jsem na sebe od lesa: určitě Pán nic nemá proti tomu, abych se méně vztekala na manžela a na děti. To je určitě dobré a s pomocí Boží se snad o kousek posunu. Jenže Bůh je při exerciciích opravdu blízko: A co šesté přikázání a ochota přijmout děti? Prezervativy? –

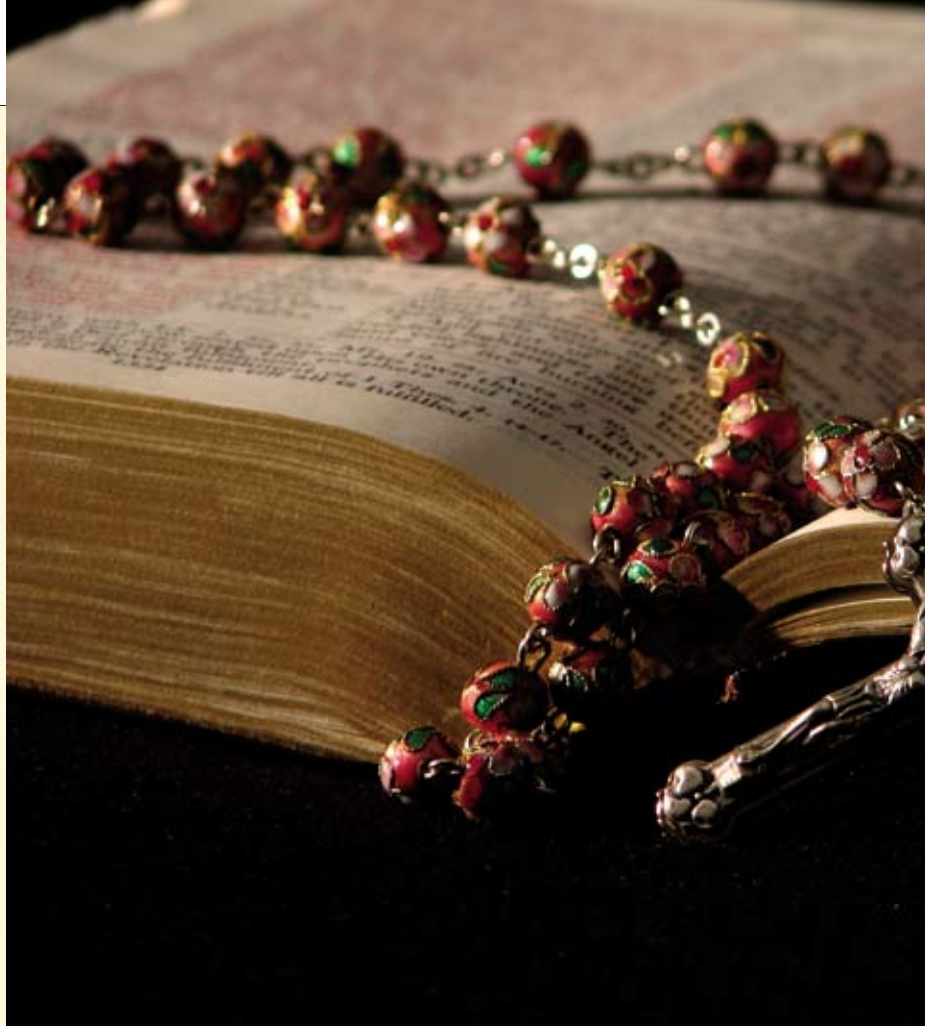

foto: Flickr

Ó, Pane, to po mně nemůžeš chtít, už mám čtyři... No, Pane, když tak přemlouváš, tak to s Tvou pomocí zkusím řešit jinak. No! Tudíž jsem si z exercicií vezla domů dvě předsevzetí.

Snad si to jen nenamlouvám, že jsem nyní o trochu přívětivější a méně konfliktní. A zdá se mi také, že můj manžel se ke mně chová o hodně lépe než celá léta. Ne vždy jde všechno hladce, ale s pomocí Boží se věci tak nějak řeší. Opravdu.

Letos jsem pochopitelně jela na exercicie zas. Zlanařila jsem další křesťanky – po exerciciích byly plné radosti a děkovaly. U mě se opakovala bolest hlavy i handrkování s Pánem: Dobrá, Pane, já

to s tou manželovou maminkou zkusím přehodnotit...

A ona je teď nějaká milejší a chápavější. Snad nám to, s pomocí Boží, vydrží.

Na zvědavé otázky, jak jsem se měla, jestli jsem se celou dobu vydržela modlit a co jsem vlastně dělala... všem odpovídám: Exercicie jsou nejkrásnějšími dny v roce, kdy člověk může být blízko Bohu, chce-li!

Fakt, jeďte, stojí to za to!

Maminka čtyř dětí ■

Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie III. řádu svatého Františka z Assisi

Jsme kongregací, která patří do velké rodiny bratří a sester svatého Františka z Assisi. Naše spiritualita vyrůstá z františkánských kořenů a je vyjádřena slovem SMÍR. Svatý František miloval Boha, který není milován, především ve vtěleném Slovu. Proto Ježíš Kristus a jeho oběť se stala středem jeho života. Služba smíření pro nás znamená spolu s Neposkvrněnou následovat Krista v jeho smírné oběti skrze spojení s Eucharistií, která má pronikat celý náš život. Naplňujeme toto své povolání ve výchově mládeže, v charitní službě a v misijní činnosti.

Jsmo moc rádi, že ji máme...

Jsem dvacet let šťastně vdaná. Za tu dobu se nám narodily čtyři zdravé děti (nyní mají 19, 16, 12 a 10 let). I když mám už nyní pokročilejší věk – 39 let, nevzdávala jsem se myšlenky mít ještě miminko.

A tak když jsem byla na poutním zájezdu v Rakousku, prosila jsem se slzami v očích Pannu Marii, ať se přimluví u svého Syna. Od zájezdu uběhlo pět let a já už pomalu přestávala věřit, že se stane

ten úžasný zázrak. A lidé věřte – stal se. Ono se říká: „Proste a bude vám dáno.“ Druhý říjnový den v roce 2006 se nám narodilo naše páté a toužebně očekávané dítě. Radost v rodině byla obrovská.

Druhý den po porodu mi lékař řekl, že mají u naší holčičky podezření na Downův syndrom. Odebrali jí krev a odeslali na speciální vyšetření. Celé dva měsíce jsem ve skrytu duše doufala, že je to jen zlý sen. Bohužel – podezření se vyplnilo.

Naše zlatičko, i když má být postižená, je prostě naše, a právě proto ji milujeme a snažíme se jí dávat maximum lásky. Našli se i lidé, kteří nás v těžké chvíli podepřeli, ale i ti, kteří říkali, jestli nám toho bylo

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě

Tel: 800 108 000

foto: Flickr

*Má tehdy devítiletá dcerka řekla:
„Neboj, mami, my budeme Verunku mít rádi, i když je postižená.“*

třeba. Já se jen usmála a s radostí v srdci odpověděla: ANO. Pán Bůh nám nadělí každému takový kříž, jaký jsme schopni unést. Musela jsem přehodnotit své plány a smířit se s faktem postižení našeho zlatička. Nejhorší bylo, jak to oznámit dětem. Kluci jsou už velcí a vzali to dobře. Prohlásili, že oni na prckovi nic nenacházejí, že by měla být postižená. Holčám jsme museli ukázat podobný případ, co se může dít s naším zlatičkem.

Nejkrásnější na tom bylo to, když ke mně přišla má tehdy devítiletá dcerka a řekla: „Neboj, mami, my budeme Verunku mít rádi, i když je postižená.“ V tu chvíli mi vyhrkly slzy a dál jsem nebyla schopná nic říct. Teď je zlatičko miláčkem celé rodiny. Jsme moc rádi, že ji máme a já nepřestávám děkovat za ten zázrak, kterým nás Bůh obdaroval.

Martina ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je základem lidské důstojnosti?

Důstojnost člověka je zakořeněna ve stvoření k obrazu a podobě Boha. Lidská osoba, obdařená duchovou a nesmrtnou duší, rozumem a svobodnou vůlí, je zaměřena k Bohu a povolána se svou duší i tělem k věčné blaženosti.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve,
Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

foto: Flickr

Antikoncepce z pohledu lékaře

„Můžeme začít už tím, že rozumný člověk neužívá žádné preparáty, které nejsou nezbytné, protože každý lék může mít i závažné nežádoucí účinky. Což teprve preparát, který lékem vlastně není, je to přípravek proti početí dítěte,“ říká MUDr. Jana Bajerová, specialistka na vnitřní lékařství a klinickou imunologii. A pak vysvětluje málo zmiňovaná rizika hormonální antikoncepce...

My internisté to vidíme...

S čistým svědomím svým pacientkám na jejich dotaz ohledně vhodnosti hormonální antikoncepce odpovídám: „Nedoporučuji!“ Jistě by se ke mně přidala řada kolegů. Nedivte se, že řada gynekologů může mít jiný názor, je to prostě v medicíně tak, že je již příliš složitá – každý se podrobně zabývá svým oborem a z hlediska své odbornosti vidíme některá fakta ostřeji. Každý z nás většinou čte příbalové letáky, ale je něco jiného přečíst si o mnoha vedlejších účincích, které mohou nastat, než opakovaně vidět a s pacientkami pak prožívat komplikace,

které skutečně nastaly, zažívat jejich překvapení, údiv, rozčarování a strach.

Čeho se nejvíc bojíme u uživatelék antikoncepce

Je to plicní embolie. Zmíním se později i o dalších problémech, ale tento je alarmující, protože jde o život. Co vlastně je plicní embolie? Je to ucpaní malé nebo velké části plicních cév krevní sraženinou nebo sraženinami, které zde buď vznikly, nebo častěji sem byly zaneseny z žil dolních končetin nebo z jiné lokalizace. Řada žen má již vrozenou dědičnou dispozici ke vzniku krevních sraženin, o které

neví, která může být roky nepoznána, ale když přistoupí další rizikový faktor, dojde k prvnímu projevu – a to může být právě plicní embolie, hluboká trombóza žil na dolních končetinách, ale i náhlá smrt při masivním průniku krevní sraženiny do plic. Hormonální antikoncepce je právě jedním z možných rizikových faktorů, protože zvyšuje sklon k větší krevní srážlivosti. Komplikace může být velmi závažná, v krajním případě i smrtící.

Užívání hormonů je masové a dlouholeté

Většina dívek a žen od věku dospívání prakticky do přechodu užívá hormony. Už jsme si zvykli, že nám patnácti, šestnáctileté dívky hlásí užívání hormonální antikoncepce. Proto když přijde do ordinace žena či dívka s dechovými problémy, jedna z prvních otázek se týká užívání hormonů. Za posledních asi sedm let si z mladých žen postižených plicní embolií vybavuji jen jednu, která neužívala hormonální antikoncepci. Statistické sledování na interním oddělení nemocnice vyznívá podobně.

Ženy už jsou bohužel zvyklé, že je na nich, aby sexuální život mohli nerušeně probíhat a „nehrozil“ vznik nového života...

Nezapomenu na sedmnáctiletou dívku, která přišla do ordinace s matkou, těžce dušná, bez jiných potíží, s výrazně sníženým syčením krve kyslíkem – byla uživatelkou antikoncepce. Po rychlém vyšetření a zajištění kyslíkem a základními léčivými jsme ji odeslali RZP (rychlou zdravotnickou pomocí) do nemocnice s naléhavým podezřením na plicní embolii. Tato byla potvrzena, ovšem kvůli probíhající menstruaci bylo možno nejúčinnější léky na rozpuštění sraženiny podat až s časovou prodlevou, efekt byl jen částečný a pozvolný, po konzultaci s pražským pracovištěm nebyl doporučen ani chirurgický zákrok. Dívka musí dosud – tedy dva roky – užívat léky na ředění krve, má následky v podobě dechové tísně při námaze a došlo u ní ke vzniku zvýšeného tlaku v plicích. Ve svých devatenácti letech je tedy závažně a dlouhodobě nemocná. Právě i z toho důvodu, že se o rizicích antikoncepce nemluví ani nepíše, může se stát, že uživatelka hormonů se měsíce zadýchává a dostaví se k lékaři až v kritickém stavu.

Co vlastně antikoncepce řeší

Další pacientka dostala po letech užívání hormonální antikoncepce těžkou trombózu žil obou celých dolních končetin i s plicní embolií. Rovněž u ní docházelo k zlepšování stavu jen pomalu, trpěla bolestmi a otoky dolních končetin a dušností. Do práce se vrátila až po devíti měsících pracovní neschopnosti. Dosud užívá léky na ředění krve, vrací se jen pomalu k běžným aktivitám, a současně prožívá martyrium rozvodu, takže vytane i otázka, co vlastně antikoncepce řeší.

Pozoruji totiž často, dá se říci ve většině případů, že když ženě doporučíme vysadit ze zdravotních důvodů hormonální antikoncepci, je to velký problém. Zdá se, že toto „pojištění“ proti riziku mít dítě vede ke zhoršení vztahu k ženě a ke snížení úcty k ní. Jak jinak rozumět situaci, kdy žena – zdravotní sestra s vysokým,

dlouhodobě neuspokojivě kompenzovaným tlakem a dalšími nemocemi včetně nedomykavosti chlopně nemůže vysadit antikoncepci, protože její manžel – lékař(!) tomu nefandí. Maximálně tedy změní jeden preparát za jiný. Přitom tato pacientka naznačila, že ona by možná dítě ještě i chtěla.

Jen ty ženy, které prodělaly nejtěžší komplikace, jsou ochotny doporučit svým dcerám, aby i ony vysadily hormony, a to až na naše doporučení. Je to přece tak rozšířené... málokdo má pocit rizika. Role manželů a otců není patrná... Tím nechci mužům křivdit, všichni jsou málo informováni a všichni máme sklon k pohodlným řešením.

Další rizika

Ta závažná rizika se týkají spíše žen ve středním věku. Je to u disponovaných žen snadnější vznik infarktu myokardu, tedy také potenciálně smrtící choroba, i při přežití velmi závažná.

Snad ještě horší je vznik cévní mozkové příhody, protože její formy jsou od lehké (např. přechodné ochrnutí poloviny těla, porucha řeči, vidění apod.) až po těžké (tedy úplné ochrnutí poloviny těla, ztrátu řeči, ztrátu ovládnání svěračů, až úmrtí). Vysoké riziko mají ženy s vyššími tuky v krvi, s cukrovkou, kuřačky, ale vědí o tom? Často se ptám pacientů, kdy byli na preventivní prohlídce u svého lékaře, zda vědí, jaké mají tuky, cukr v krvi, moč, jaterní testy, kdy měli EKG, jestli vůbec vědí a využívají možnosti preventivní prohlídky jedenkrát za dva roky. I štíhlá mladá žena může mít dědičně vysoký cholesterol

nebo vysoký tlak, a neměla by tudíž užívat hormonální antikoncepci.

Možný nárůst váhy zajímá všechny věkové kategorie. Zase nikdo předem neví, zda žena bude, nebo nebude právě ten nešťastný typ, který po několika měsících užívání hormonů nabere mnoho kilogramů a bude pak mít nesmírný problém váhu snížit.

Ženy málo vědí, že hormonální antikoncepce se má vysadit několik týdnů před operací právě pro riziko vzniku plicní embolie. Když pak je operace nutná naléhavě – stačí nečekaný úraz, náhlá břišní příhoda apod. –, žena si často ani nevzpomene na něco tak samozřejmého, jako je užívání „pilulek“. V tom případě je totiž potřeba zajistit pacientku jiným způsobem, který riziko embolie snižuje.

Jsou našťastí i méně závažné problémy, související s hormonální antikoncepcí, i když obtěžující.

Hormony mohou vyvolávat stálou rýmu s ucpáváním nosu. Stává se, že pacientku natestujeme, vyšetří ji nosní lékař, zavedeme léčbu chronické rýmy, ale efekt není valný. Vše se zlepšuje až po vysazení hormonů.

Jeden příklad z mnoha

Jindy jsem vyšetřovala pacientku s tzv. *erythema nodosum* (česky „červené uzly“); jsou to podkožní nafialovělé bolestivé uzly, převážně na bérkách. Žena byla zchvácená, měla teplotu, pozitivní zánětlivé markery v krvi, bylo nutno vyloučit i možná závažná onemocnění revmatická, infekční apod. Tedy vyšetření drahá a pacientka v pracovní neschopnosti ▷

foto: Flickr

I proto, že se o rizicích antikoncepce nemluví ani nepíše, může se stát, že uživatelka hormonů se měsíce zadýchává a dostaví se k lékaři až v kritickém stavu.

(jako kadeřnice si sice odpočala, ale utíkal jí výdělek a jistě nebyly spokojené její klientky). Doporučili jsme vysadit antikoncepci jako možný vyvolávající faktor. Během několika týdnů se stav zcela upravil a paní je dosud v pořádku, její manžel měl pochopení, že k hormonům se nebude vracet.

Podobné je to s kopřivkami či jiným výsevem na kůži, s otoky. Vždy musíme hledat, abychom nezanedbali jinou nemoc, ale často jsme uspěli s vysazením antikoncepce. Vyšetřování však zatěžuje pacientku, pojišťovny a přesvědčit ženy, aby nejprve vysadily tyto přípravky jako nejjednodušší postup, bývá opravdu těžké.

Dalším problémem jsou jaterní projevy, tedy postižení jater, které se ale nemusí dlouho projevit žádnými potížemi, jen změnou jaterních testů v krvi. Když má

foto: Flickr

žena již tlaky v nadbříšku, nevolnost, nadýmání, kožní změny, to je již pokročilé postižení. Proto odběry krve před a během užívání hormonů jsou zásadně nutné.

Zdravotně méně závažným, ale zato kosmeticky nepřijatelným problémem je vypadávání vlasů. I tady jsme často žádání, abychom se pokusili vypátrat původ, proč vlasy vypadávají.

Někdy se vytrácí partner i logika...

Méně často, ale přece jen se vyskytuje deprese. Jak ale odlišit, jde-li o depresi navozenou hormony, nebo o jinou formu deprese? Jedině vysazením hormonů a dalším sledováním. A opět známý problém: „Přece to nemohu vysadit. A co mám brát

místo toho?“ Zase se někde ztrácí partner – ženy už jsou bohužel zvyklé, že je na nich, aby sexuální život mohl probíhat hladce, nerušeně, a nehrozil přitom přirozený možný důsledek – totiž vznik nového života.

Tady si neodpustím úvahu o „logice“ našeho jednání. Jak si vlastně samy vážíme svých životů a zdraví? Mnoho dívek a žen roky užívá hormony, aby neměly s partnerem dítě, a pak mnohdy tytéž ženy podstupují hormonální stimulaci a operační zákroky, aby se opakovaně pokoušely o umělé oplodnění, protože přirozeně to už nejde. A to vše s riziky pro sebe, ostatní úvahy nechávám stranou.

Zase vzpomínka z praxe. Čtyřicetiletá pacientka, kterou jsem znala z interního oddělení, s nemocnými játry, alergička, astmatička, léčena pro vysoký tlak, jinak soukromá léčitelka ruské národnosti, se objevuje v alergologické ordinaci s otoky a kožními projevy. Po šokujícím zjištění, že tato nemocná žena je připravována k umělému oplodnění hormonální stimulací, ji odesílám s počínajícím jaterním a ledvinovým selháním k hospitalizaci...

Po všech těchto a dalších zkušenostech znovu opakuji – nejsem pro hormonální antikoncepci, není to přirozené, není to bezpečné. Osobní názor a pozorování: manželské, partnerské vztahy jsou horší i s takto vykoupeným komfortem „bezpečného“ sexuálního života.

MUDr. Jana Bajerová ■

Informační oběžník Hnutí Pro život ČR
(redakčně upraveno)

foto: Flickr

Na křižovatce poutních cest

Rozhovor s předsedou Matice
Velehradské P. Janem Peňázem

Otče Jane, známe vás jako neúnavného poutníka a obětavého iniciátora pěších poutí. Mohl byste se nám ještě trochu více představit?

Narodil jsem se roku 1951 v novoměstské nemocnici, ale dětství jsem prožíval ve Slavkovicích, kde je dnes první kostel Božího milosrdenství v naší vlasti. Maturoval jsem v Dijonu ve Francii a studoval v litoměřickém semináři. Na kněze jsem byl vysvěcen před třiceti roky v Brně. Už 18 let sloužím ve Velkém Meziříčí a okolí.

Jak vznikla myšlenka založit Matici Velehradskou a co je jejím hlavním posláním?

Matrice Velehradská vznikla z popudu našeho metropolity Jana Graubnera. Má rád obě důležitá poutní místa své arcidiecéze, a protože viděl, jak Matice Svatohostýnská požehnaně působí, přál si něco podobného i na Velehradě. Lidé v Matici chtějí uchovat křesťanský ráz Velehradu, zachovat toto významné poutní místo pro další generace a dotvářet je v evropské duchovní centrum.

Co už Matice Velehradská stihla za svou krátkou existenci vykonat?

Získat přes 500 členů, vyrobit matiční trička, uspořádat Košť mešních vín, přednášky a koncerty. Už je připraveno sedm z dvaceti kamenných sloupů k Růžencové cestě...

Velehrad

foto: www.maticevelehradska.cz

Mezi lidmi se dost mluví o poutní trase, kterou chystáte ze Svatého Hostýna na Velehrad. Mohl byste nám tuto myšlenku více přiblížit?

Ano, i když někteří namítají: „Ještě není dokončena jedna poutní cesta, a už stavějí další?“

Ale není divu. Je-li Velehrad křižovatkou, nemůže tam vést jen jedna cesta! Velehrad nemusí být „pouze“ cílem. Toto poutní místo je také východiskem. Leží totiž uprostřed Evropy, ve které je důležitým cílem Řím. Ve středověku existovala *Via Romea Slavorum*, Cesta slovanských římských poutníků. Začínala v Polsku, vedla přes Jasnou Horu u Čenstochové, přes Svatý Hostýn a Velehrad a pokračovala dále.

Cesta slovanských římských poutníků začínala v Polsku, vedla přes Jasnou Horu u Čenstochové, přes Svatý Hostýn a Velehrad a pokračovala přes Mariazell, Benátky a Assisi až k hrobu svatého Petra.

foto: archiv MSI

foto: archiv MSI

čovala přes Mariazell, Benátky a Assisi až k hrobu svatého Petra. V roce 2006 ji už celou prošli tři Francouzi. Pokud se obnoví, může jednou být páteří evropských poutních cest.

Naše připravovaná cesta je jejím prvním článkem, a protože začíná u duchovního středu, můžeme snad říci jejím jakoby ústředním obrátek. Připravují se všechny náležitosti k ní: značky, panely, razítka, průvodce a pamětní listy.

Logo pro cestu vytvořil poutník a výtvarník Miloš Sláma, který došel v jubilejním roce pěšky až do Říma. Použil barvu fialovou, která znamená pokání,

P. Jan Peňáz

a modrou – barvu jasného nebe a Panny Marie, protože na obou krajích cesty stojí kostely jí zasvěcené. Modrá může také připomenout, že pouť má být „radost pro všecken lid“.

Mohou vám lidé, které cíle Matice Velehradské zaujmou, nějakým způsobem pomoci?

Dá-li Pán Bůh a dílo bude dokončeno, bylo by pěkné osázet cestu alejí oskeruší. Tento krásný druh jeřábu byl vyhlášen jako strom Slovácka. První oskeruše s názvem Metodějův strom byla zasazena mezi Modrou a Velehradem právě v den

1123. výročí jeho smrti, tam kde se stýká poutní cesta ze Svatého Hostýna a Růžencová poutní cesta ze Starého Města. Počítá se, že kolem celé cesty by jich bylo deset tisíc a že by si lidé mohli koupit pár sazeňnic, jednu zhruba v ceně 150 korun, mít na nich své jméno a pak se o ně starat. Tak by vznikla krásná alej a velmi by to prospělo i ekologii.

Matice Velehradská si dává za úkol více přiblížit lidem dílo a velikost našich věrozvěstů svatých Cyrila a Metoděje. Je pravda, že se uvažuje o případném natočení strhujícího životopisného filmu o těchto dvou svatých bratřích?

Vážně se o tom uvažuje, ale je to běh na dlouhou trať, i když do 1150. výročí příchodu našich apoštolů zbývá už jen pět let.

Z doby největšího rozkvětu cyrilometodějské úcty v našich zemích nám zůstaly písně „Bože, cos ráčil“ a „Ejhle, oltář“. Neuvažujete o možnosti zkomponování nových písní, které by tuto cyrilometodějskou úctu novým způsobem podpořily v současnosti?

Matice vypíše soutěž o píseň ve třech kategoriích – do kostela s doprovodem varhan, pro společenství s doprovodem kytary a pro pěší poutníky bez doprovodu.

Jak je možno stát se členem Matice Velehradské?

Jednoduše, na webu si najdete www.maticevelehradska.cz a tam si stáhnete

foto: archiv MSI

příhlášku, vyplníte ji a odešlete. Příspěvky jsou malé, studenti a lidé z početných rodin si sami mohou dát slevu.

Mohl byste nám přiblížit pěší poutě na Velehrad, které už léta pořádáte v závěru prázdnin?

Po nové poutní cestě poprvé vyjdeme ze Svatého Hostýna v pátek 3. července ráno, abychom přišli na Velehrad na Dny lidí dobré vůle. Pokud však chce člověk putovat v klidu, prožít vše řádně a v cíli dodržet všechny poutní zvyky, je třeba jít zvlášť. Proto jsme vybrali předposlední srpnový týden, kdy se v pondělí odpoledne vychází z malých poutních míst Netín, Vranov nad Dyjí a Vítochov, čtyři dny se šlape, zpívá, modlí a večer baví a v pátek se zastaví kousek před Velehradem. V sobotu ráno dojedou autobusy s lidmi, kteří neměli v týdnu volno anebo si netroufli jít tolik kilometrů, všichni dojdeme pěšky k bazilice, obnovíme zasvěcení, půjdeme na mši svatou, pak se pěkně rozloučíme a autobusy odjedeme domů. V neděli je už každý ve své farnosti.

Jsou už členy Matice Velehradské i některé významné osobnosti kulturního nebo církevního dění?

Číslo 1 má arcibiskup Graubner, číslo 100 kardinál Špidlík, číslo 400 náš brněnský biskup Vojtěch, číslo 500 má dlouholetý velehradský kostelník. Členem Matice je i velehradský starosta, můj spolužák, s kterým jsme se viděli poprvé po 35 letech.

V jistém slova smyslu jste oživovatelem cyrilometodějské úcty podobně jako tatíček Cyril Antonín Stojan, který tuto úctu oživoval před sto lety. Navazujete na jeho dílo?

On obnovil Svatý Hostýn i Velehrad, dnes je na každém místě Matice a obě úzce spolupracují...

foto: archiv MSI

Jaké jsou vaše plány pro nejbližší budoucnost? Nehodláte se po pouti do Říma, do Cách a jiných míst vypravit na nějakou další, větší pěší pout?

Láká mě spojit pěšky první kostel Božího milosrdenství na světě a první u nás. Ze Slavkovic do Krakova je to necelých 400 kilometrů a jde se kolem hrobů kněží-mučedníků P. Ladislava Kubíčka a P. Cyrila Vrbíka, přes Svatý Hostýn a Radhošť, přes baziliku ve Frýdku a rodiště svatého Jana Sarkandra...

V čem vás osobně nejvíc oslovuje příklad svatých Cyrila a Metoděje?

Pochopil jsem to až v Řecku, když jsem tam poprvé vystoupil z autobusu na pevnou půdu – bylo to na podzim, kdy už

u nás byly mlhy a sychravo. Předě mnou byly prosluněné stráně. Tak vypadal rodný kraj našich apoštolů. Přesto jej rád opusťte a vydali se do mokřích, sychravých slovanských bažin a pralesů, aby tam přinesli světlo Kristova evangelia. O takovou odvahu a nadšení prosím Pána.

Co byste rád vzkázal čtenářům časopisu Milujte se!?

Milujte se.

Připravil P. Marek Dunda ■

Pozn. redakce: Informace o Národní pěší pouti na Velehrad najdete na www.dekanstvium.horacko.cz a www.fatym.com.

Církevní domov mládeže Petrinum

nabízí ubytování a přátelské prostředí pro věřící kluky po dobu jejich studia na kterémkoliv střední škole v Brně.

Je určen především pro chlapce z věřících rodin. Umožňuje jim, aby to duchovní, co do nich vložili jejich rodiče v dětství, rozvíjeli i v době dospívání.

„Máme-li vychovávat člověka, musíme nejprve vědět, co člověk je.“ Dominik Pecka

Církevní domov mládeže Petrinum, Veveří 15, 602 00 Brno
tel: 541213064; www.volny.cz/petrinum

Na adrese <http://skolstvi.cirkev.cz/?menu=2> (kategorie školská zařízení) je možno najít další podobná zařízení v jiných městech.

foto: Flickr

Falešné ohledy na druhé

Na člověka přicházejí různá pokušení. Rád bych upozornil na jedno velmi nebezpečné: mít falešné ohledy na druhé.

Ohleduplnost a falešné ohledy

Existují dobré ohledy na druhé – abych jim neublížil, abych s nimi měl soucit, abych vyslechl jejich dobře míněnou radu a podobně. Ale o těchto dobrých ohledech nyní psát nechci. Spíš chci varovat před takovými ohledy na druhé, při kterých hrozí, že člověk půjde s masou, že bude dělat věci tak, aby „druzí neřekli“, aby si o něm něco nemysleli. Toto pokušení v různých podobách může ohrozit každého z nás. Normální je být sám sebou, jednat podle poznávané pravdy, nesnížit

se ke zlu, i kdyby cestou zla šli už úplně všichni. Zkrátka žít pro dobro, padni komu padni.

Je až podivuhodné, jak se někteří kvůli falešným ohledům na druhé mohou otočit až o 180 stupňů. To vědomí, že by si o mně někdo něco myslel, že by si o mně něco řekli, to mnohému člověku jakoby svazuje jeho svobodu a vtahuje ho do podřízenosti vůči tomu, aby se před ostatními nelišil, aby před ostatními nevypadal jako „exot“.

Abych se „neztrapnil“

Vzpomínám si na jeden zážitek tohoto typu ještě ze střední školy. Tehdy byl vyvolán v češtině jeden náš spolužák, který přišel k paní profesorce, naklonil se k ní a něco jí pošeptal. Ona řekla: „Běž si sednout!“, něco si napsala a vyvolala dalšího. Po hodině jsme se ho zvědavě ptali:

„Romane, jak jsi to dokázal, že vyvolala někoho jiného? Cos jí to šeptal?“ A Roman říká: „Pošeptal jsem jí, ať mi napíše rovnou pětku, abych se před třídou nemusel ztrapňovat.“ „Taková škoda,“ vymlouvali jsme mu, „vždyť něco bys vypočetl, něco by ti profesorka napověděla, něco bys okecal..., a tak aspoň čtyřku nebo trojku bys dostal!“ Ale on si stál za svým. Nechtěl se ztrapňovat před druhými. Jednalo se o jednu z mnoha různých podob falešných ohledů na druhé. On podlehl pokušení neshodit se před ostatními kvůli svým špatným znalostem.

*Chtějí být „in“.
To, co zrovna letí,
musím mít i já.*

Pokoušení mladých

Toto pokoušení v mnoha různých směrech hrozí především mládeži. Mladí chtějí zapadnout mezi své vrstevníky, chtějí být jako oni, chtějí být „in“ – to, co zrovna letí, musím mít i já. Tento typ oblečení, tuto značku bot, tento zrzavý odstín vlasů... Pro mladého člověka je těžké žít víru v osamocení mezi těmi, kteří se jí vysmívají, kteří si jí nevážejí, a kteří kvůli tomu věřícího spolužáka či vrstevníka i různě podceňují. V žádném případě to však není důvod pro to, abychom mladým řekli: „Tak buďte ve všem jako oni.“ V dobrém ano, ale v tom, co už je nezdravé, je třeba umět říci ne! Umět nepodlehout falešným ohledům na nezdravé spojenectví a jít proti proudu.

Ale nejen mladých...

Falešné ohledy na druhé straně však zdaleka nehrozí jen mládeži. I dospělý člověk z ohledu na to, co by tomu druhí řekli, někdy mlčí tehdy, když už by se měl zastat pravdy nebo odsoudit hřích. Jindy člověk sleví ze svých zásad a mezi lidmi hřešícími se přidá ke hříchu anebo jen mlčením tento hřích do jisté míry schvaluje. Samozřejmě, že to vždycky není jednoduché ozvat se proti, když se vypráví sprostý vtip, nebo alespoň odejít. Není to jednoduché nepřidat se k těm, kdo pomlouvají nepřítomného. A je ještě mnoho jiných situací, ve kterých hrozí pokoušení falešných ohledů na druhé.

Normální je být sám sebou, jednat podle poznávané pravdy, nesnížit se ke zlu i kdyby cestou zla šli už úplně všichni.

Nebezpečí hrozí každému

Před časem mě zarazilo, že takovým ohledům může podlehnout i člověk velmi zbožný, a to pod zdánlivě dobrým úmyslem. Jistá zbožná babička, která bývá téměř na každé mši svaté, chyběla v neděli v kostele. Když ji potom kněz potkal, ptal se: „Nebyla jste nemocná? Neviděl jsem vás v neděli na mši svaté.“ „Ale kdepak,“ odpověděla, „v sobotu přijeli mladí, a tak jsem nešla do kostela. Nechala jsem je spát a uvařila jsem jim oběd.“ Ta dobrá žena to jistě nemyslela špatně. Chtěla tak, jak to umí, připravit pro své nejbližší pěkné nedělní dopoledne a výborný oběd. Vyměnila mši svatou za svou vlastní verzi dobra pro své blízké. Vždyť ale měla ideální příležitost pozvat do kostela i je. Nebo jenom tím, že by odešla sama, mohla dát najevo, jak moc si své víry váží. Ovšem možná by slyšela určité nesouhlasné poznámky, možná, že by dokonce mladí výrazně pro-

foto: Flickr

jevili svoji nechuť. Dala však přednost falešným ohledům, aby je neztratila a aby je naopak ujistila v tom, že je dobré k ní přijet, že se u ní budou mít krásně. Tím jako by naznačila, že jí na víře a bohoslužbě až tolik nezáleží a že schvaluje jejich život, ve kterém s Pánem Bohem a účastí na mši svaté nepočítají.

Co je platné, že jim uvařila dobrý oběd a dopřála klidný odpočinek po bouřlivé noci? Vždyť tento její skutek „lásky“ má jen poměrně malý užitek, oproti tomu, co se dalo z dané situace vyzískat. Vždyť jako věřící měla pamatovat také na jejich věčnost. I za cenu určitého vyjasňování mohla svědčit o tom, jaké jsou její hodnoty a jak by bylo dobře, aby je žili i oni. >

foto: Flickr

*V první řadě je třeba si skutečnost jednoznačně pojmenovat:
„V téhle situaci jde o falešné ohledy!“*

Důležité je to, co si o mně myslí Bůh.

Co s tím dělat?

Falešné ohledy mohou vést k určité neupřímnosti. K tomu, že člověk povýší postoj „aby mě brali“ jako hlavní měřítko svého rozhodování. Jaká je zde rada? Jak se vypořádat se sklonem k falešným ohledům?

V první řadě je třeba si skutečnost jednoznačně pojmenovat: „V téhle situaci jde o falešné ohledy!“

Za druhé je důležité být sám sebou. S masou jít jen natolik, nakolik je to dobré. A naopak proti proudu jít vždy, když tuším, že bych zradil poznávanou pravdu, že bych jednal neupřímně nebo že bych svým jednáním dělal hřích či na něm spolupracoval, a to třeba jen tichým mlčením.

Za třetí je třeba mít stále na paměti, že důležité je to, co si o mně myslí Bůh. Protože víc přece záleží na tom, abych se líbil Bohu než lidem!

Kdo tuší, že mu hrozí falešné ohledy na druhé, ať prosí především o dar rozlišovat a statečně zůstat sám sebou. To, že je to možné, dokazuje mnoho světců, kteří často v pozici osamocené bojovníka dokázali být věrnými nositeli dobra a všech ostatních křesťanských hodnot. Špatný člověk může udělat ve svém okolí mnoho zla. Tím spíš ten, kdo dokáže být pevný a vytrvalý v dobru, bude s Boží pomocí požehnaním pro celé své okolí. Přeji vám všem, abyste se pokušení mít falešné ohledy na druhé dokázali vždy zdaleka vyhnout.

P. Marek Dunda ■

foto: Flickr

Hnutí Pro život ČR

je občanské sdružení, které šíří úctu ke každému člověku od početí do přirozené smrti

Každý z nás je jedinečný, vzácný a nenahraditelný od početí do přirozené smrti. I tento rok v naší zemi zemře při umělém potratu 25 tisíc dětí.

Bez vaší pomoci se nepodaří prolomit lhostejnost rozumných, obměkčit srdce zraněných a nabídnout pomoc zoufalým.

Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
www.prolife.cz, www.svobodavolby.cz

Každý den je šance konat pokrok v lásce

Zkušeni instruktoři autoškoly říkají: Dobrý řidič se pozná mimo jiné i podle častého krátkého pohledu do zpětného zrcátka. Zkušeni učitelé duchovního života říkají: Také zde je pravidelný krátký pohled zpět – takzvané zpytování svědomí – jedním ze základních prostředků, bez kterých není skutečný pokrok myslitelný. Můžeme ho označit za jeden z pilířů duchovního života.

Ďábel ví, co je důležité

Každý z nás prochází různými pokušeními. Víme, že pokušení může být nebezpečné pro toho, kdo je nerozpozná a kdo na ně „naletí“. Jistý člověk s velkými zkušenostmi v duchovním životě mi říkal, že vůbec první pokušení, které přichází na člověka usilujícího o duchovní pokrok, je pokušení proti večernímu zpytování svědomí. Takové pokušení totiž vede člověka k tomu, aby večerní zpytování svědomí vynechal nebo zkrátil, aby je „odflákl“ nebo provedl jen formálně, a tak z něj neměl žádný užitek.

*Kdo totiž denně
nezhodnotí
uplynulý prožitý
den, ten se nepoučí
z chyb, které se
staly, a bude
je zítra znovu
opakovat.*

foto: Flickr

Jedno je jisté. Pokušitel chce opravdově uškodit. Když se mu podaří pokazit, či úplně vyřadit z našeho života večerní zpytování svědomí, dosáhl svého cíle. Kdo totiž denně nezhodnotí uplynulý prožitý den, ten se nepoučí z chyb, které se staly, a bude je zítra znovu opakovat. Ztrácí tím také vnímavost pro Boží přítomnost a pro hříchy. Kdo denně večer nezpytuje svě-

domí, ten se pomale zastaví v duchovním pokroku. Nejen, že málo zná sám sebe, ale je ochuzen i o radost z drobnějších vítězství. V neposlední řadě je třeba přiznat, že večerní zpytování svědomí se může stát výbornou přípravou na zpytování svědomí před svatou zpovědí. Pokušitel dobře ví, kudy na nás. Ten, kdo chce opravdově uškodit, hledá, kde je to nejúčinnější. ▷

Kdo denně večer nezpytuje svědomí, je ochuzen i o radost z drobnějších vítězství.

Kdo chce zabít, nebude píchat do ruky či do nohy, ale namíří jinam... Každý den máme konat pokrok v lásce, každý den je šance od Pána Boha posunout se kupředu na cestě ke svatosti, udělat další krok v boji proti hříchu. Měl tedy zřejmě pravdu onen dobrý člověk, když říkal, že první pokušení může směřovat právě proti večernímu zpytování svědomí.

Tři jednoduché otázky

Jak tedy dělat večerní zpytování svědomí? Nechci zastírat, že je mnoho různých možností, a doporučuji, aby si každý našel svou vlastní cestu. Nikdy by však neměla chybět vděčnost za dobra, která jsme přijali, a lítost s odprošením za hříchy a nevyužití příležitosti ke konání dobra. Osobně bych doporučil položit si každý večer tři otázky. Nebojte se, forma tohoto zpytování nemusí být dlouhá, někdy se vejde do pouhých 2 minut! Tak tedy:

1. „Čím mi dnes udělal Pán Bůh radost?“

Tato otázka nás činí vnímavými pro Boží blízkost a lásku v našem životě. Jsme pak více schopni si uvědomit, že všechno je Boží dar, a vede nás to k pozornosti vůči Božímu obdarování. Výslednou odpovědí je kladný optimistický pohled a také vděčnost. Nic není samozřejmost, všechno je dar – Bože, děkuji!

2. „Čím jsem dnes já udělal Pánu Bohu radost?“

Znamená to projít si celý den a ptát se, zda jsem vědomě něčím potěšil Pána Boha nebo bližní. Zde je dobré zkontrolovat úmysly, které jsem měl, zda z nich mohl Bůh poznat, že Ho mám rád. Výsledkem odpovědi na tuto otázku by mělo být rozhodnutí: „Pane, chci, abys ze mě mohl mít zítra ještě víc radosti.“

3. „Čím jsem dnes Pána Boha zarmoutil?“

Máme se ohlédnout za celým dnem a litovat promarněných možností k dobremu a také svých hříchů. Odpovědí na tuto otázku by měl být nejen výčet konkrétních mínusů, ale především opravdová lítost a předsevzetí: „Zítra se budu snažit lépe.“

Mohu potvrdit, že pokud se člověk dlouhodoběji zaměří na tyto tři otázky,

foto: Flickr

stává se víc tím, kdo vědomě spolupracuje s Bohem a kdo radostně prožívá svůj osobní duchovní růst. Pro ty, kteří chtějí intenzivněji směřovat k blízkosti s Bohem, doporučuji vzpomenout na tyto tři otázky každé dvě hodiny. Ne však moc obsírně, ale spíše jen pro připomínku, aby v nás pozornost pro Boží obdarování, úmysl dělat Pánu Bohu radost a ostražitost vůči hříchu byly stále živé.

P. Marek Dunda ■

foto: Flickr

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to mravní svědomí?

Mravní svědomí, přítomné v nitru člověka, je úsudek rozumu, který člověku ve vhodnou chvíli ukládá, aby konal dobro a vyhýbal se zlu. (...) Naslouchá-li moudrý člověk mravnímu svědomí, může slyšet hlas Boha, který k němu mluví.

Jak se vychovává mravní svědomí, aby bylo správné a pravdivé?

Formuje se výchovou [tj. na jeho formaci se mají podílet i rodiče a dobří vychovatelé – pozn. redakce], niterným přijímáním Božího slova a učení církve. Je posilováno dary Ducha svatého a pomáhají mu rady moudrých osob. Mravní výchovu nadto velmi podporuje modlitba a zpytování svědomí.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Myslela jsem si, že jsem moc tlustá

Vždycky jsem byla energická, plná radosti ze života. V jednom období mého života se to však začalo měnit – příliš vážně jsem přistupovala k některým těžkostem, a navíc jsem si dělala iluze, že je sama překonám. Problémy mě začaly prostě přerůstat. Prožívala jsem přespříliš atmosféru u nás doma, kde byly stále hádky, pěstování pocitu křivdy... Kromě toho jsem si jako většina dívek v mém věku myslela, že jsem moc tlustá...

Začala jsem hubnout. Postupně jsem poznávala smutné výsledky, ale důsledně jsem šla k cíli, který jsem si vytkla. Hodně jsem zhubla, měla jsem problémy s nehty, pokožkou, projevil se u mě další problémy, o kterých jsem do té doby neměla ani tušení. Nakonec jsem přestala menstruovat. Můj život vůbec nevypadal líp, přestože jsem dosáhla toho, co jsem chtěla. Má tehdejší realita byly stále problémy, sta-

Důležité je to, jací jsme, ne jenom to, jak vypadáme.

rosti s učením, péče o každý centimetr těla, přesně jsem si poměřovala každé jídlo... Bylo to hrozné, už jsem neměla sílu bavit se ani si najít čas na přátele. Sice mě pořád lépe hodnotili, ale zároveň jsem byla stále víc sama. Neuměla jsem si s tím vším poradit. Obrátila jsem se k Bohu, jediné pomoci. Snažila jsem se Mu důvěřovat, jak jsem jen mohla; často jsem říkala: „Bože, zachraň mě, pomoz mi, nenech mě být!“

Byla jsem však stále uzavřená mínění druhých lidí. Když mi začali říkat, že jsem moc hubená, brala jsem to jako kompliment a měla jsem radost ze své postavy. Byla jsem tehdy krok od anorexie, anebo už to byla nemoc? Ale v jednom momentě jsem se začala vážně bát o své zdraví, protože výsledky mého lékařského vyšetření byly hrozné. Pochopila jsem, že to, co jsem

se sebou udělala, bylo strašné a zaměřené proti Božímu plánu. Pán mě obdařil životem a darem mateřství a já jsem se usilovně snažila to zničit...

Dnes to chápu, ale bohužel musím plakat za chyby, které jsem udělala. Dlouhou dobu jsem musela brát tablety, abych vůbec menstruovala. Teď se objevila naděje, že bude lépe. Přestože mi lékařka řekla, že už jsem zdravá, vím, jak velmi záleží na mně samotné. Je to těžké vrátit se k sobě po tak dlouhé nepřítomnosti... Protože můj život už nebyl životem v plném smyslu toho slova. Byl prázdný. Je divné, že jsem si to připravila sama.

Dnes vím, Komu vděčím za to, že žiji, že se mi vrátila naděje. Víím, že mohu být šťastná, ale ne bez Boha.

Pravá krása je v nás samých, v naší individualitě, jinakosti, v tom, co dokážeme dát druhým. Přeji všem, abychom si co nejdříve uvědomili, že důležité je to, jací jsme, ne jenom to, jak vypadáme.

Anna ■

foto: 2x flickr

Ježíš zvítězil v mé duši

Závislost pomalu, ale jistě

Začalo to mým zájmem o fotografie žžen ve spodním prádle na stránkách některých časopisů. Bylo mi tehdy 13 let. Udivila mě reakce mého organismu. Zjistil jsem, že vzrušovat se je velmi příjemné a nedokázal jsem s tím přestat. Naopak, stávalo se to stále častěji, dokonce denně... Tak postupně, aniž jsem si to ze začátku uvědomoval, nořil jsem se do bahna erotomanie. Od 17 let jsem už pravidelně kupoval pornografické časopisy.

Ale už tehdy do mého vědomí začalo pronikat, že se děje se mnou něco nedobrého. Erotika stále častěji a intenzivněji převládala v mém myšlení, stala se přímo mojí obsesí. Na ulici jsem očima svlékal ženy a o samotě jsem sahal po pornografických časopisech. Zároveň se mi život zdál stále šedivější, hořký, nudný, nesmyslný a nečistý; bylo v něm dusno a strach. Zošklivil jsem si sám sebe; nemohl jsem se soustředit na studium. Neuměl jsem najít společnou řeč s rodinou a se známými. Začal jsem se izolovat a uzavírat ve svém ponurém světě. Cítil jsem však, že něco se mnou není v pořádku, probouzely se ve mně výčitky svědomí a touha život změnit.

*Nevěřte těm
strašným lžím,
když vám někdo
říká, že není
možné žít v čistotě.
Žít čistě možné je!*

První impulsy ke změně

K přelomu došlo během mé pouti do jednoho mariánského kostela. Bylo mi 19 let. Právě tehdy jsem se začal hlouběji zamýšlet nad svým životem a jedním. V té době jsem také potkal dobré lidi, kteří mi pomohli tím, že mi ukázali pravé hodnoty a pravou radost, jakou člověk nezíská tak, že holduje modlám hedonismu a konzumismu, že povoluje svým slabostem a jde snazší cestou, ale poctivou prací na sobě a životem podle evangelia a Božích přikázání. Jsem strašně a nadosmrti vděčný lidem, kteří mi tehdy pomohli; nikdy na jejich dobrotu nezapomenu. Ukázali mi cestu těžkou, ale je

to jediná cesta, která vede k vítězství, ke štěstí. Touto cestou je Ježíš Kristus, náš Pán a Spasitel. Jemu buď sláva navěky!

Z perspektivy času jasně vidím, že Pán Bůh mě neopustil ani při největším poklesku. Jak by bylo například možné vysvětlit, že jsem se rozhodl jít na pout, a to bez ohledu na kamarády, právě v době, kdy jsem velmi nerad chodil do kostela a kdy jsem se vyhýbal svátostem? Dnes vím, že Bůh, dobrý pastýř, k sobě přitahoval zatoulanou ovečku...

První dobrá zpověď po letech

Vrátím se k přelomu. Tehdy, ve věku 19 let, několik měsíců po mé památné pouti, jsem se odvážil vyznat u zpovědi, že jsem mnoho let přistupoval svatokrádežně ke sv. přijímání, když jsem zatajoval hříchy nečistoty. To bylo ohromné vítězství Pána Ježíše v mé duši. Od té doby jsem se začal dívat na svůj problém pravdivě. Už jsem nejednal jako alkoholik, který tvrdí, že je zdravý a ovládá se; už jsem dále nepřehlášoval a neobelhával své svědomí. Tak začala má cesta z této „morální schizofrenie“, kdy jsem se na jednu stranu účastnil života církve, odřikal se satana a všeho zla, ale zároveň jsem se brodil v těžkém hříchu. Není možné žít v takovém klamu, není možné zároveň jít vpřed i couvat. Každý člověk je hříšný, ale musí se snažit kráčet cestou Božího zákona a přikázání. A když upadne do hříchu, musí co nejrychleji vstát a pokračovat v dobré cestě.

Prý je to „normální“

Když jsem ještě nebyl na této „dobré cestě“, mezi 17 a 18 lety, nejednou jsem četl v pornografických časopisech, že to, co dělám, dělají všichni kluci v mém věku, že je to úplně normální. A přece mi v tom nebylo dobře... Právě tehdy jsem si přečetl v jednom z těchto plátků dopis muže, který pojednával o tom, jak moc chtěl přestat s pornografií a jak těžký boj o to sváděl. Ale když se pokoušel žít v čistotě, byl plný neklidu. Zdálo se mu, že „exploduje“.

foto: Flickr

foto: Flickr

Usoudil jsem tedy, že když se to nedá překonat, je třeba s tím nějak žít. (Jak snadno jsem uvěřil této lži!) Pokoušel jsem se omezit četnost svých kontaktů s pornografií, ale výsledky mého snažení byly dost mizerné. Byla období, kdy ve mně závislost nevbuzovala neklid; byl jsem lhostejný ke zlu a říkal jsem si, že to není škodlivé... Dnes vidím, jak strašný a nebezpečný stav to byl, protože to mohlo přehlušit moje svědomí a úplně mě to svést z cesty.

Milosrdný Ježíš mě uchránil, že jsem neodpadl a neztratil se v těžkém hříchu. To On, který mě tak miloval, že v nevýslovných mukách za mě položil život, On, Ježíš, způsobil, že dnes mohu dosvědčit: „Nevěřte těm strašným lžím, když vám někdo říká, že není možné žít v čistotě. Žít čistě možné je!“ Děkuji Bohu za každý den, každý den prožitý v čistotě je zázrak a je úžasný! A tyto zázraky jsou skutečně a dostupné každému!

Pán Bůh připomněl, že musím bdít, že bez Něj nevytrvám ani minutu, že k Němu musím pevně přilnout.

Život přináší mnoho trápení a problémů, ale když žiji v čistotě, vidím vše zcela jinak; vidím smysl života, smysl utrpení. Svět, v němž žiji, dnes objevuji znovu, úplně jako kdyby z mých očí spadly šupiny. Vidím nejen zlo a ošklivost, ale vidím i dobro a krásu a umím z nich mít opravdovou radost.

Udělal jsem velkou zkušenost

Teď vím z vlastní zkušenosti, že když člověk spolupracuje s Boží milostí, může překonat každou závislost, každé otroctví, i když boj trvá mnoho let. Neexistuje takové pokušení, které by nebylo možné překonat. Kdyby totiž takové existovalo, určitě by ho využil satan, který chce zahubit každého člověka. Proč by na nás měl útočit různými pokušeními? Použil by k naší záhubě právě to jediné, kterému by člověk nedokázal čelit. Mnohost pokušení svědčí tedy o tom, že jsou všechna překonatelná, když poctivě a upřímně bojujeme a voláme Boha na pomoc, „vždyť u Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37).

Přestože to všechno vím, přestože několik let žiji v čistotě, před rokem se mi stalo, že jsem se provinil. Pustil jsem si pornografický film a říkal jsem si, že jenom na chvíli, a že to hned zavřu. Namlouval jsem si, že jsem silný... Lhal jsem si a měl jsem o sobě iluze... Cítil jsem se příšerně, ale nezoufal jsem si. Neodkládal jsem lítost a pokání a při nejbližší příležitosti, hned druhý den, jsem šel ke zpovědi. Je třeba smířit se s tím, že sami jsme slabí a naklonění k pádu, ale že se nesmíme nechat odradit a že je potřeba stále usilovat o užší spojení s Bohem. Přemýšleli jste někdy o tom, jak obrovská je milost, že

hříšný tvor se může spojit s mocným, svatým a neposkvrněným Stvořitelem?

Mým proviněním mi Pán Bůh připomněl, že musím bdít, že bez Něj nevytrvám ani minutu, že k Němu musím pevně přilnout, ustavičně Ho mít na paměti a žít ponořen do Jeho milosti.

V pohledu zpět: tři etapy

Když se dnes dívám na svůj životní příběh, vidím v něm tři etapy. První – pád do hříchu a setrvání v něm několik let, navzdory pokusům povstat. Druhá etapa – podíval jsem se pravdě do očí, pojmenoval problém; doba několikaletého zápasu se závislostí. Ale jelikož jsem vytrvale spolupracoval s Boží milostí, dostal jsem se do třetí etapy – k životu v čistotě. Jsem v ní už několik let a nedal bych ani jeden z těch dní za žádné rozkoše, za žádné poklady světa. Samozřejmě je to také doba boje, velkého zápasu s rozmanitými pokušeními. Jistě, bývají období klidu, kdy se mohu čistě dívat na ženy, kdy mě hřích nepřitahuje; přicházejí však chvíle – nebo i celé dny – kdy se mi zdá, že už to déle nevydržím. Neřest se ozývá velmi silně například tehdy, když v obchodech vidím vystavené titulní strany pornografických časopisů nebo filmů. Třesou se mi pak ruce, sbíhají se mi sliny a srdce bije jako šílené... Ale pády budou řídké, anebo k nim vůbec nedojde, pokud nebudeme příliš důvěřovat sobě, ale Ježíšovi. Když budeme vzdorovat pokušením a prosit Ho o pomoc, vždycky s Ním zvítězíme. A po chvílích zkoušky přijde znovu radost a pokoj.

Čtenář polského časopisu Milujte se! ■

foto: archiv MS!

Bůh miluje i homosexuály

foto: Flickr

V posledních letech je moderní pořádat tzv. pochody rovnosti; vyvolávající velké kontroverze, mnoho odporu, ale jejich povolení je v některých kruzích považováno za úspěch demokracie. Jak nabízí samotný název, pochodují tam lidé, kteří se cítí být horší než ostatní a snaží se zdůvodnit světu, že přece jen horší nejsou. Jejich problémem je homosexualita.

*Bůh miluje
i homosexuály, ale
nenávidí hřích
homosexuálního
jednání.*

orgány k manželskému styku a k povolání potomstva k životu... Může mít Bůh radost z „vynálezu“ homosexuálů, hledajících sexuální rozkoš proti přirozenosti? Obávám se, že ne, neboť On takové chování nazývá ohavností a zákon staré smlouvy nařizoval smrt těch, kteří tak navzdory smlouvě s Ním jednají (srov. Lv 18,22 a 20,13).

Opravňuje nás to ale k „vynesení rozsudku“ nad homosexuály? Jistě že ne. Bůh miluje každého člověka – Pán Ježíš řekl: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Bible učí, že Kristus svou smrtí

Proč si myslím, že je to problém? Protože lidé jdou do ulic demonstrovat svou rovnost tehdy, když mají problém. Jestliže tedy mají problém, lze jim nějak pomoci? Zdá se, že ano. Je třeba jim říci: „Bůh miluje i homosexuály, ale nenávidí hřích homosexuálního jednání.“ Obávám se však, že by to nemuselo být dobře pochopeno, proto chci krátce vysvětlit, o co jde.

Dobře víme, že homosexuální styky Písmo příkře odsuzuje (srov. např. Řím 1,26–28). A o těch, kteří se takovýchto a dalších hříchů dopouští, jasně

říká: „Oni sice znají Boží ustanovení, že zasluhuje smrti ten, kdo se dopouští takových věcí. Přesto však nejenže to dělají sami, nýbrž i schvalují, když to dělají druzí.“ (Řím 1,32).

Především je tedy třeba jasně říci: praktikovat homosexualitu je hřích, který se Bohu nelíbí. Věc je jasná: Bůh stvořil dokonalé tělo člověka, v němž každý orgán, každá buňka má své místo a svou funkci. Oči jsou k vidění, uši k slyšení, ústa k mluvení a přijímání potravy, konečník k vyměšování potravy, pohlavní

Bůh ve své dobrotě a lásce znovu nabízí odpuštění a s ním spojenou možnost nového začátku.

na sebe vzal důsledky hříchů celého lidstva, všechny lidské nepravosti byly zničeny úkonem Kristovy smrti a v Jeho krvi jsme dostali odpuštění a osvobození z hříchů. Je samozřejmé, že se jedná o každý hřích – i cizoložství, i vraždu, i homosexuální jednání. Máme právo zatracovat ty, kterým Bůh odpouští? V žádném případě! Ale rovněž nesmíme dělat, že Kristova smrt „posvěcuje“ homosexuální jednání jako takové. Podle Bible každý, kdo vidí hřešícího, a nenapomene ho, nese zodpovědnost za jeho hřích... (srov. Ez 33,8).

Je tudíž absolutně nutné oddělit přístup k homosexuálnímu chování od vztahu k samotným homosexuálům. Osobám vždy náleží láska, úcta a důstojnost, ale hřích si vždy zasluhuje odsouzení

Gay parade

a odmítnutí. Bůh miluje všechny hříšníky, kteří jsou si svého hříchu a své slabosti vědomi a kteří se k Němu navracejí ve svátosti pokání.

Je tedy nutné rozlišovat homosexualitu a homosexuální jednání. Abychom se nedostali příliš hluboko do úvah o povaze a příčinách homosexuality, které mohou být různé, vysvětlím to vše na svém vlastním příkladu. Jsem normální heterosexuální chlap, který se někdy vzruší pohledem na vyzývavě oblečenou ženu, nebo třeba i na nevyzývavě oblečenou..., který snadno navazuje kontakty a který mívá nejednou příležitost náhodných sexuálních kontaktů. Pokaždé mám dvě možnosti: buď pokušení podlehnout, nebo nepodlehnout. Jistě, pokud bych podlehl pokušení, mohu si vymyslet spoustu omluv (například si mohu namlouvat, že to dělají všichni, že je to normální, že sexuální aktivita není špatná, že se zde jedná o pravou lásku a Bůh je přece láska, a tak proti tomu nebude nic mít), což nemění

Nikdy neuvěřím, že homosexuální pud je silnější než heterosexuální pud. Nikdy neuvěřím, že homosexuálnímu pokušení nelze čelit.

foto: 2x Flickr

nic na faktu, že cizoložství je hřích, který Bůh neakceptuje. Volím však s rozhodností odmítnout samotnou myšlenku na možnost spáchat hřích, vyhýbat se každé příležitosti k hříchu, vyhýbat se i rozhořčením a uvolněností, protože jsem zažil odpuštějící Boží milost a nechtěl bych zranit Krista, jenž musel tak strašně trpět pro mé hříchy.

Nikdy neuvěřím, že homosexuální pud je silnější než heterosexuální pud. Nikdy neuvěřím, že homosexuálnímu pokušení nelze čelit. Nikdy neuvěřím, že homosexuál není v stavu zanechat homosexuálních aktivit, vést mravně správný život a vyhýbat se všemu, co vede ke hříchu. Jestliže je to možné v případě každého jiného hříchu spojeného s pohlavností, pak je to jistě možné i v případě homosexuálních sklonů. Neříkám, že je to snadné, osvobodit se z hříchu přece vždy vyžaduje jisté úsilí. Má však cenu obětovat trochu, a třeba i hodně námahy, aby člověk dospěl k souladu s milujícím a odpuštějícím Bohem. A tak jako v jiných oblastech i zde samozřejmě platí, že ne vždy se vše povede bez jakéhokoliv selhání, ale Bůh je ten, který ve své dobrotě a lásce znovu nabízí odpuštění a s ním spojenou možnost nového začátku.

Miroslaw Rucki ■
(redakčně upraveno)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Nezanedbatelný počet mužů a žen má hluboce zakořeněné homosexuální sklony. Toto zaměření, které se objektivně vymyká řádu, je pro většinu z nich zkouškou. Proto mají být přijímání s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.

Srov. *Katechismus katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2001*

Pozn. redakce: V prvním vydání KKC z roku 1995 byla v českém a některých dalších evropských překladech slova „hluboce zakořeněné“ chybně přeložena slovem „vrožené“. Tato chyba podstatně mění původní význam. V novém vydání KKC Karmelitánským nakladatelstvím byla tato chyba již opravena. Další věta „Ti si nevolí svůj homosexuální stav...“ byla opravena na „Toto zaměření, které se objektivně vymyká řádu...“.

Společenství čistých srdcí

V naší zemi jsou názory na předmanželskou čistotu často odsouvány jako naprosto nemoderní, prudérní, nebo dokonce proti přirozenosti. Mnozí se navíc o tomto tématu bojí mluvit, jako kdyby to bylo něco zapovězeného. Jakýsi strašák z minulosti.

Co je vlastně přirozené? I v přírodě vidíme, že plodnost je něco, co má svůj čas. Je čas růstu, čas zrání, čas plození. Všechno má svůj čas. V přírodě se všechno vyvíjí postupně, jako by měla příroda na všechno podstatně víc času než my. Člověk dostal zvláštní dar – mnoho věcí v našem životě může být ovlivňováno naším rozumem a naší svobodnou vůlí. To, že můžeme mnoho věcí ovlivnit, ještě ale neznamená, že děláme vždycky všechno správně. Když je člověk mladý, často si nechce nechat poradit. Chce se rozhodovat sám.

Čistota před manželstvím je něco, co má trvalou hodnotu. Ta se ale nejvíc projeví nikoli před manželstvím, ale až v manželském životě. Jednou jsem dostal nádherné svědectví od jedné paní, která mi v dopise napsala:

„Kdybych byla mladá, určitě bych se do Společenství čistých srdcí přihlásila. Bude mi ale už 80 a ráda bych Vás ujistila, že i za totality jsme se s manželem doká-

zali rozhodnout žít sexuálním životem až po svatbě. Byl to rok známosti, nesmírně krásný, pak byl ještě můj chlapec dva a čtvrt roku na vojně, a teprve pak za dva měsíce jsme se brali. Dostala jsem během jeho vojny 165 dopisů, když jsme byli spolu, drživali jsme se za ruce, dívali se do očí, hladili jsme se a dali jsme Pánu jako dar i to, že první políbení bylo až po manželském slibu před Boží tváří. S naším knězem jsme prožili zasvěcení Panně Marii a začátek toho slibu „Celý Tvůj“ – „*Totus Tuus*“ máme na svatebních prstenech. Celí jsme patřili Pánu skrze Marii, a pak po svatbě jsme už úplně patřili a patříme Pánu a sobě navzájem. Máme čtyři děti, jedna dcerka zemřela. Chvilky tělesného spojení bývaly tak nádherné, že se to slovy nedá vůbec vyjádřit. Pán nám tak plně

Kontakty na Společenství čistých srdcí

P. Vilém Štěpán O.Praem., Liběšice u Žatce 1, 438 01 Žatec
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 415 725 006

P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

www.slibcistoty.cz (dosavadní web), www.spolcs.cz (nový web, který se připravuje)

*I v přírodě vidíme,
že plodnost je něco,
co má svůj čas.*

vynahradil to předsvatební sebeovládání! Manžel byl tak vynalézavý v tom působit mi při manželském spojení vždy novou a jinou radost, že jsem jen žasla, a dokázal i mě vést k tomu, čím mohu naši radost ještě zvětšit. Ještě asi před pěti roky jsme se s velkým potěšením spojovali, manžel je teď ale po mozkové příhodě a už to není možné. Jsem však nesmírně vděčná Bohu, že jsme mohli prožívat doslova závatně nádherné společné chvíle, které nám byly vždy povzbuzením a pomocí i ve starostech všedního života.

Proto fandím Vašemu hnutí a budu prosit za ty mladé, kteří se rozhodnou k tomu sebedarování v sebeovládání! Ať jim to Pán vrátí v jejich společném životě. Vám i ostatním kněžím přeji plnou pomoc Ducha svatého pro toto veliké dílo!“

Za takové nádherné svědectví je možné jen poděkovat. Něco tak velikého lze prožít jen v atmosféře hluboké důvěry a úplného sebedarování. Jsem nesmírně rád, že se najdou ti, kdo se nebojí o těchto krásných hodnotách mluvit. Vždyť opravdové štěstí nejde jen tak najít na ulici. Pro opravdové manželské štěstí je potřeba něco obětovat!

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem. ■

foto: Flickr

Dar umění

Ve dnech, kdy se Církev modlila o nové vylití Ducha svatého, jsem se spolu se žáky místní základní školy zúčastnil exkurze do cisterciáckých klášterů. Byla to společná akce školy a farnosti. Navštívili jsme například klášter ve Vyšším Brodě nebo v Rakousku klášter Heiligenkreuz. Vraceli jsme se v sobotu večer, a tak jsem si dělal starost, o čem budu o letnicích kázat. Látku na kázání mi však poskytl několik zážitků z výletu.

Během pěti dní jsme mohli obdivovat nádherná díla, která nám odkázali ti, kteří svůj život nechali pramenit z Boha: stavby a prostory klášterů, fresky, vyřezávané nábytky, rozsáhlé knihovny nebo zpěvy mnichů. Kdo z žáků byl otevřený, musel tím být osloven. Když jsme jeli do posledního z klášterů, prosili kluci pana učitele, jestli by jim nepustil film, který si vzali sebou. Učitel souhlasil. Seděl jsem na sedadle průvodce a neviděl jsem obraz. Slyšel jsem jen zvuk. To mi stačilo. Nevím, jak se film jmenoval, ale byl bez urážky doslova stokou, ve které plavala sprostá slova, násilí, sex a rouhavé řeči. Chvilí jsem mlčel, ale pak jsem si dodal odvahy a poprosil jsem, jestli by se film už s ohledem na nás věřící účastníky mohl zase vypnout. Naštěstí to šlo.

Na základě této události, která ostře kontrastovala s tím, co jsme viděli a prožili v klášterech, jsem docela dobře pochopil, co to je dar umění – jeden ze sedmi darů Ducha Svatého. Je to na jedné straně schopnost vytvářet krásné věci a nechávat v nich odrážet nádehu Stvořitele. A nejde jen o umělecká díla:

Svět nezajde na nedostatek krásy, ale na nedostatek úžasu.

krásný může být lidský život, lidské vztahy, rodina, farnost, zahrádka, pole, dům a jiné obyčejné všední věci. Zde všude nás Duch svatý tímto darem inspiruje.

Dar umění se pak projevuje také tím, že krásné věci umíme „číst“. Krása, kterou vidíme, nás nenechává chladnými, ale probouzí v nás úžas. Ten pak může vyústit v modlitbu chval.

Kláštery, život v nich a kultura s tím spojená je bezesporu projevem daru umění. Jakým duchem byl ale inspirován ten film, jehož začátek jsme viděli?

P. Jindřich ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Co jsou dary Ducha Svatého?

Dary Ducha Svatého jsou trvalé dispozice, které uzpůsobují člověka, aby ochotně následoval Boží vnuknutí. Je jich sedm: moudrost, rozum, rada, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2006

Dar umění – je jen na nás, zda s milostí Boží svůj život proměníme v nádherné dílo, podobné jako když umělec vytesává sochu.

foto: Flickr

Následující modlitbu se modlí členové Hnutí čistých srdcí v Polsku. P. Mieczysław Piotrowski TChr o této modlitbě říká: „Závazky, které z ní vyplývají, mají všichni pokřtění dodržovat, chtějí-li milovat čistým srdcem a jít s Kristem cestou zrání v lásce.“

Modlitba členů Hnutí čistých srdcí v Polsku

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu čist, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahy, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen!

Televize, ve které si divák musí vybírat

Na podzim to budou již tři roky, co začala fungovat internetová křesťanská televize www.TV-MIS.cz. Nabízí již více než 250 různých titulů ve čtyřech programových skupinách: MIS 1 – zábava, MIS 2 – vzdělání (hlavně duchovní), MIS 3 – dokumenty a publicistika a MIS 4 – lokální. Má audiosekcí se zvukovými nahrávkami.

Již několikrát jsem při návštěvě některé rodiny viděl zajímavou věc: televizor měli ve skříni! Když jsem se s tím setkal poprvé, byl jsem dost překvapen a ptal jsem se Proč? Odpověď byla vlastně dost logická a zněla: „Televizor je věc jako každá jiná. Vydáváme ho, když je potřeba. Vysavač nebo mixér také nemáme vystavený po celý týden na stole...“ Nutno podotknout, že to nebyl žádný obrovský televizor s metrovou úhlopříčkou, ale takový menší, který člověk snadno vezme a přenes. Ani jsem se neptal proč. Přece když člověk vysává jednou, či nanejvýš dvakrát týdně, taky na to nepotřebuje obrovský padesátikilový přístroj...

Při používání televize je opravdu dost důležité nezačínat od vypínače, ale od programu... Najít si, co chci vidět, a pak se na to podívat. Ne zapnout přístroj a dívat se, co dávají. A přepínat z jednoho programu na druhý se slovy: „To snad není možný, aby všude dávali takový blbosti...“

Existuje televize, kde to ani nejde jinak, než že si člověk nejprve vybere, a pak teprve si to pustí. A dokonce si může

i vybrat, kdy si to pustí. Protože internetová křesťanská televize *TV-MIS.cz* je takzvaný on-demand systém. Tedy s programem na vyžádání. Nabízí databázi titulů a je jen na vás, co a kdy si vyberete. A když vás něco zaujme, můžete to doporučit druhým. A také oni se na to mohou podívat kdykoliv...

TV-MIS.cz navštěvuje denně asi 300–500 lidí. A to nejen z České republiky, ale i ze zahraničí. Např. na Slovensko putuje víc než jedna desetina přenesených dat. Snažíme se, aby každý týden přibyla alespoň jedna novinka. Mimo to každý týden přebíráme od TV NOE čerstvý vatikánský zpravodajský magazín *Octava dies*.

Většinu videotitulů i nabízených audií je možno také stáhnout do počítače. Tuto možnost využívají ti, kteří mají pomalý

internet a nechtějí pořady sledovat jen v nejnižší kvalitě, a také ti, kteří k internetu nemají z domu přístup. Pouze celovečerní film *Ježíš* podle Lukášova evangelia se stáhnout nedá – nedovolují to licenční podmínky. Za shlédnutí však rozhodně stojí. Já sám si ho někdy pouštím v původním anglickém znění (i tuto variantu *TV-MIS.cz* nabízí). Nechávám na sebe působit Boží slovo, vnímám prostředí, ve kterém se biblické děje odehrály, a současně si opakuji angličtinu...

TV-MIS.cz úzce spolupracuje s časopisem *Milujte se!*, a tak v něm můžete najít odkazy na tituly, které rozvíjejí a doplňují témata z některých článků v tomto časopise.

P. Pavel Zahradníček
koordinátor TV-MIS.cz ■

Milujte se! jako dobrodružství s Bohem

Sám se považuji za střízlivého optimistu. S nápadem vydávat časopis *Milujte se!* v češtině jako periodikum pro členy „Čistých srdcí“ a další čtenáře přišel před rokem a půl P. Tomáš Vyhnanek OMI. Když jsem se dozvěděl o tomto záměru, říkal jsem si: „Když ta možnost je, bylo by škoda to alespoň nezkusit. I kdyby vyšla jen dvě čísla, něco dobrého z toho jistě bude. Uvidíme...“ a nabídl jsem svou pomoc.

Jsem také takový opatrný optimista, a tak jsem tenkrát radil – to jsem ještě nebyl šéfredaktorem časopisu: „Výtiskněte jedno číslo, neříkejte, jak často to bude vycházet, a až dojde, připraví se další. Třeba za půl roku, nebo tak nějak...“ Když jsem si přečetl připravený vzor objednávacího lístku, byl jsem zděšen. Honem jsem volal otci Tomášovi, tehdejšímu šéfredaktorovi: „Je tam napsáno, že časopis *Milujte se!* vychází čtyřikrát ročně. To se musí opravit, nebo z toho bude hrozný trapas!“ Naštěstí na mě ostatní nedali...

A nedali také na ty, kteří tvrdili, že nebude zájem o časopis, který mluví na rovinu o tom, co je učení církve, a o důsledcích, které z něho pro každého člověka vyplývají. Jiní zase říkali, že se časopis nemůže udržet jen z darů čtenářů. Musím říci, také jsem si nebyl moc jistý...

Vyšlo již jeden a půl ročníku časopisu *Milujte se!* Dnes, ve zpětném pohledu, mě napadají slova pána Ježíše, která řekl svým poněkud vyplašeným učedníkům po zázračném utišení bouře na jezeře: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ (Mk 4,40) Když jsem jako kluk četl verneovky a mayovky, toužil jsem prožívat dobrodružství. Už tehdy jsem si jasně uvědomoval to, co zřejmě nechápou lidé, kteří se vydávají za dobrodružství do čtyřhvězdičkových hotelů v Maroku, doprovázeni průvodci a delegáty cestovní kanceláře se všemi dostupnými pojištěními a zajištěními: Že totiž k dobrodružství patří také nejistota, možnost neúspěchu, napjaté chvíle, kdy už je to

...s Ním může být
člověk víc než jen
opatrný optimista.

velmi špatné... Od úplné tragédie se dobrodružství liší jen šťastným koncem.

Práci na časopisu *Milujte se!* vnímám stále víc jako dobrodružství. Dobrodružství s Bohem. Dobrodružství, které nabývá netušené rozměry. Znovu a znovu nad tím žasnu – a mohu říci nejen já, ale i mí spolupracovníci. Posudte sami. Požádal jsem našeho vydavatele, občanské sdružení *Res Claritatis* (<http://res.claritatis.cz>), o malou statistiku počtu výtisků u jednotlivých vydaných čísel:

1/2007	34 000 výtisků
2/2007	24 000 výtisků
3/2007	10 000 výtisků

4/2008	20 000 výtisků
5/2008	22 000 výtisků
6/2008	32 000 výtisků

Dohromady to dělá 142 000 výtisků. Některá čísla jsou již beznadějně rozebrána, od jiných nám zůstalo pár desítek nebo nanejvýš stovek výtisků, které si šetříme pro ty, kteří o ně mají zpětně zájem.

Byly už různé „napínavé“ chvíle. A netvrdím, že existence časopisu závislého na darech čtenářů je vždy lehká. Ale díky nim, také díky řadě lidí, kteří nabídli zdarma své síly, schopnosti, čas, a především díky Bohu je možná. A tak děkuji moc Pánu Bohu i vám... A už zase přemýšlím, do jakého dalšího dobrodružství s Pánem Bohem se dát. Začínám si říkat, že s Ním může být člověk víc než jen opatrný optimista.

P. Pavel Zahradníček ■

foto: Flickr

ABC Kruciaty lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorsším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvýšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se